641x £30,1
D08

570

570

R641 x L30,1
D08

MFN
A569

Accn 570

THE ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH,
MELKOTE-571431.
(KARNATAKA STATE)

I

Page. 120

10=00

MANAGER.

26 JUL 1978

SRI VANI VILAS SASTRA SERIES No. 1.

. . . ADHVARA MIMAMSA . . .

KUTUHALA VRITTI

OF

SRI VASUDEVA DIKSHITA

EDITED BY

S. KUPPUSWAMY SASTRIGAL M. A.,
Principal, Madras Sanskrit College.

WITH THE CO-OPERATION OF

Professors Brahmasri R. CHANDRASEKHARA SASTRIGAL
and Brahmasri P. V. PANCHAPAGESA SASTRIGAL.

CHAPTER I.

SRI VANI VILAS PRESS
SRIRANGAM
1908

R 641 x L 30,1

D08

अध्वरमीमांसा

कुतूहलवृत्तिः

श्रीवासुदेवदीक्षितविरचिता

मैलापुरस्थगीर्वाणमहापाठशालाध्यक्षेण

एस्. कुप्पुस्वामिशास्त्रिणा

सह

तत्पाठशालाध्यापकाभ्यां

आर्. चन्द्रशेखरशास्त्रिणा

पि. वि. पञ्चापगेशशास्त्रिणा च

संशोधिता ।

(प्रथमोऽध्यायः ।)

. . . श्रीरङ्गस्थ . . .

श्रीवाणीविलासमुद्रायन्त्रालये

संमुद्रिता

१९०८

श्री
विद्याशंकर

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्य पदवाक्यप्रमाणपारावारपारीण यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारध्यानधारणसमाध्यष्टाङ्गयोगानुष्ठाननिष्ठ तपश्चक्रवर्त्यनाद्यविच्छिन्नगुरुपरंपराप्राप्तषड्दर्शनस्थापनाचार्य व्याख्यानसिंहासनाधीश्वर सकलनिगमागमसारहृदयसांख्यत्रयप्रतिपादक वैदिकमार्गप्रवर्तक सर्वतन्त्रस्वतन्त्र आदिराजधानीविद्यानगरमहाराजधानीकर्णाटकसिंहासनप्रतिष्ठापनाचार्य श्रीमद्राजाधिराजगुरुभूमण्डलाचार्य ऋश्यशृङ्गपुरवराधीश्वरतुङ्गभद्रातीरवासि श्रीमद्विद्याशङ्करपादपद्माराधक श्रीमन्नृसिंहभारतीस्वामिगुरुकरकमलसंजात श्रीजगद्गुरु शृंगेरि श्रीसच्चिदानन्दशिवाभिनवनृसिंहभारतीस्वामिभिः

अस्मत्सच्छिष्य आज्ञाधारक श्रीरंगनाथपुरवराभिजनास्मदत्यन्तप्रियतमान्तेवासि बालसुब्रह्मण्याभिख्य श्रेयोभिवृद्धये,

नारायणस्मरणपूर्वकविरचिताशिषः समुल्लसन्तुतराम् ॥

सविनययं, सभक्तिश्रद्धं, सानुरागं च, भवदनुप्रेषितविज्ञप्तिपत्रिकातो विज्ञाय प्रवृत्तिं भवतः कुतूहलवृत्त्यादिप्राचीनमहाप्रबन्धमुद्रणाभिन्नां महानानन्दः समजनि ॥

इह खलु वैभवान्महापापीयसः कलेः अतिमन्दप्रचारेषु पुरातनापूर्वग्रन्थजातेषु, वेदार्थप्रबोधनपटिष्ठेषु वैय्यर्थ्यमापन्नेष्वलघुषु प्रयासेष्वास्माकीनानां महतां प्रबन्धकृतां भारतीयानाम् , शशशृङ्गायितेषु तत्तादृशप्रथितयशःसु विद्वत्सु, तत्र तत्र खद्योतसहचरवृत्त्या उपजीवितप्राचीनग्रन्थसंरक्षणमन्तरा नान्यः प्रयत्नः सुतरां प्रवेष्टुमर्हत्यभिज्ञानन्दपदमिति दृढं मन्यामहे ॥

तादृशे कर्मण्यभियुक्तस्य जनस्य सर्वोऽपि लोकः कुर्यादेव साह्यं यावच्छक्यमित्याशासानाः श्रीशारदाचन्द्रचूडादयो देवाः वितीर्यायुरारोग्यसंपदो भवतो भक्ताग्रगस्य पालयन्त्वजस्रं श्रीवाणीविलासाख्यमुद्रणशालां चेति सायंदिवमभ्यर्थयन्तो वर्तामहे ॥

कीलकसंवत्सर वैशाखशुक्ल-
प्रतिपदि भृगुवासरे
कोविलग्रामतः ।

श्री

॥ श्रीः ॥

अध्वरमीमांसा

॥ कुतूहलवृत्तिः ॥

प्रथमोऽध्यायः ॥

निर्मथ्य निगमसिन्धून्विविधन्यायाभिधानमन्थानैः ।
धर्मसुधामुद्धरते भूयो मुनये नमोऽस्तु जैमिनये ॥ १ ॥

जैमिनिमतिप्रसृष्टां[1] शबरकुमारप्रकामनिष्कृष्टाम् ।
मीमांसां [2]दीदांसारीत्या वृत्त्या परिष्कुर्वे ॥ २ ॥

स्फायच्छाबरभाष्यवार्तिकमहाग्रन्थैकलोलीभव-
त्क्षुभ्यज्जैमिनिसूत्रजालमपृथग्भूरिप्रचारं श्लथम्[3] ।
उद्धृत्य स्फुटबालबोधनकृते श्रीवासुदेवाध्वरी
तत्कौतूहलवृत्तिमाकलयते सन्तो दयन्तामिह ॥ ३ ॥

अथेयमध्वरमीमांसा नारब्धव्या प्रयोजनाभावात् । न चाध्ययनविधिसाध्यार्थज्ञानस्य विचारमन्तरेणानुपपत्तेस्तदेव प्रयोजनमिति वाच्यम् । अर्थज्ञानस्याध्ययनविधिभाव्यत्वाश्रवणात् , अध्ययनमर्थज्ञानहेतुरध्ययनत्वाद्भारताद्यध्ययनवदित्यनुमानेन तदर्थमध्ययनस्य प्राप्तत्वाच्च । न च लिखितपाठादिना पक्षप्राप्तमध्ययनमत्र नियम्यत इति वाच्यम् । वैयर्थ्यात् । नियमा-

1. जैमिनिमतप्रसृष्टां—ख. 2. मीमांसा—क, ख, ग. 3. अवृधत्...स्वयम्—क.

दृष्टस्य हि न तावदर्थज्ञान उपयोगः, तस्य तदन्तरेणापि जायमानत्वात्। नापि क्रत्वपूर्वे, अध्ययनविधेरनारभ्य विहितत्वेन तदयोगात्। किंच 'अधीत्य स्नायात्' इति स्मृतेरध्ययनानन्तरं समावर्तनं विदधानाया[1] गुरुकुलवास्तव्येन विचारकरणे बाधः स्यात्। अथाध्ययनविधेः किं भाव्यमिति चेत्, विश्वजिदादिवत्स्वर्ग इति गृहाण। अतः प्रयोजनाभावादत एव च विषयाद्यभावान्नारब्धव्या धर्ममीमांसा। 'प्रायेणानृतवादित्वात्पुंसां भ्रान्त्यादिसंभवात्' इति न्यायेन पुरुषविशेषप्रणीतवेदस्य प्रामाण्यानवधारणाच्चेत्यादिशङ्कापरिहारायाध्वरमीमांसाशास्त्रस्येदमादिमं सूत्रम्—

अथातो धर्मजिज्ञासा ॥ १ ॥

अत्राथशब्द आनन्तर्ये वर्तते। तच्चानन्तर्यमर्थाद्वेदाध्ययननिरूपितमवगम्यते। न हि वेदैकबोध्यो धर्मो वेदाध्ययनमन्तरा शक्यो विचारयितुम्। अतःशब्दो वृत्तं वेदाध्ययनं हेतुत्वेन स्थिरीकुर्वन्नथशब्दस्यानन्तर्यातिरिक्तार्थपरतां निराचष्टे। ज्ञातुमिच्छा जिज्ञासा। सा च धर्मे विशिष्य ज्ञाते न संभवति, अज्ञाते च [2]नतरामिति सामान्यतो ज्ञाते विशेषजिज्ञासा। विशेषज्ञानं च विचारमन्तरा न संभवतीत्यन्तभूतो विचारो जिज्ञासेत्यनेनोच्यते। कर्तव्येत्यध्याहार्यम्। तथा च वेदाध्ययनानन्तरं तद्धेतुको धर्मविचारः कर्तव्य इति सूत्रार्थः। तत्र धर्मस्वरूपविचारस्तावच्छक्तपदश्रुतिरूपया श्रुत्या गम्यमानत्वाच्छ्रौतः। तदतिरिक्तप्रमाणादिविचारस्त्वार्थिकः। न हि वेदैकगम्यधर्मविचारो वेदप्रामाण्यविचारमन्तरा संभवति। नापि साधनफलनिर्णयमन्तरा तत्संभवः। साधनफलनिर्णयाभावे ह्यनुष्ठानद्वारा तदभ्युदयपर्यवसानाभावादलौकिकश्रेयःसाधनता कर्मरूपं कथं सिध्येत्। नापि बुद्धाद्यागमाभासतदवगतधर्मस्वरूपसाधनफलाभावनिरूपणं विना तद्विलक्षणप्रमाणस्वरूपसाधनफलनिर्णयसंभवः। तदेवं श्रुत्यर्थाभ्यां प्रमाणस्वरूपसाधनफलैस्तदभावैश्च धर्मस्य जिज्ञास्यत्वं प्रतिज्ञातं प्रतीमः। तथा चायमर्थः[3] ॥ अथ वेदाध्ययनानन्तरम्, अतः विचारहेतुभूताध्ययनस्य [4]वृत्तत्वाद्धेतोः, धर्मस्य प्रमाणस्वरूपसाधनफलैरग्रे निरूपयिष्यमाणैः जिज्ञासा विचारात्मिका चिन्ता, कर्तव्येति शेषः ॥ अयमाशयः। अध्येतव्य[5] इति नियमविधिः। तत्र यथा दर्शपूर्णमासापूर्वेऽवघातनियमादृष्टस्योपयोगो विधिबलात्कल्प्यते, तथा सर्वक्रत्वपूर्वेष्वध्ययननियमादृष्टस्याप्युपयोगः कल्प्यः— अध्ययनगृहीतेनैव स्वाध्यायेन प्रणाड्या क्रत्वपूर्वं जन्यत इति। अनारभ्याधीतस्याप्यध्ययनस्य सामर्थ्यादेव क्रतुविध्याक्षिप्तार्थज्ञान उपयोगः संभवति।

१. धर्माधर्मजिज्ञासाधिकरणम्।

---

1. समावर्तनविधानाय—**ख.** 2. नितरां—**ख.** 3. अत्रेत्यारभ्य तथाचायमर्थः इत्येतत्पर्यन्तं **क** पुस्तके नास्ति. 4. प्राप्तत्वात्—**क.** 5. अध्येतव्यमिति—**क, ग.**

किंच, असत्यध्ययननियमविधावग्निहोत्रादिशास्त्राणि विद्वांसमलभमानान्यविद्वांसमेवाधिकृत्य, विद्यामन्तरेणानुष्ठानासंभवाद्विद्यामाक्षिपन्तीति तान्यविशेषेण चतुरो वर्णानधिकुर्युः । सति त्वध्ययननियमविधौ 'वसन्ते ब्राह्मणमुपनयीत' इत्यादिवाक्यावगतोपनयनसंस्कृतत्रैवर्णिकानां कचिद्विनियोगापेक्षायां तत्संनिधौ पठितस्य चाध्ययनस्यानिर्दिष्टकर्तृकस्य कर्त्रपेक्षायां परस्परमन्वये सत्यध्ययनमुपनयनसंस्कृतत्रैवर्णिककर्तृकम्, तच्चार्थज्ञानपरंपरया क्रतुसाध्यस्वर्गादिपुरुषार्थपर्यवसायीति लभ्यते । एवं चाग्निहोत्रादिशास्त्राण्यपि विद्वत्त्रैवर्णिकाधिकारिलाभान्न शूद्रमधिकुर्वन्तीत्यपशूद्राधिकरणे वक्ष्यमाणोऽधिकारिनियमोऽप्यध्ययनविधिमूलकः संगच्छते । न [1]चाधीतसाङ्गस्यार्थज्ञानं विचारमन्तरेणापि संभवतीति वाच्यम् । [2]ज्ञानोत्पत्तावपि निर्णयस्य विचाराधीनत्वात् 'अक्ताः शर्करा उपदधाति' इत्यञ्जनं येन केनचित्, उत घृतेनैवेति संशयस्य 'संदिग्धे तु वाक्यशेषात्' इत्यनेनैव निरासात् । 'अधीत्य स्नायात्' इत्यत्र तु क्त्वाप्रत्ययात् पूर्वकालत्वमवगतम् । न त्वानन्तर्यम् । [3]तच्च कचिद्गम्यते । न तु सर्वत्र । न हि भुक्त्वा दण्डद्वयं स्थित्वा व्रजति पुरुषे भुक्त्वा व्रजति इति न प्रयुञ्जते । प्रयुक्तमपि नापप्रयोगं मन्यन्ते । तस्माद्धर्मावबोधफलकत्वात्, अत एव च विषयादिलाभात्, आरब्धव्या धर्ममीमांसा । अत्र सूत्रे धर्मपदमधर्मस्याप्युपलक्षणम् । अकारप्रश्लेषेण वा योज्यम् । हानाय तस्यापि जिज्ञास्यत्वात् ।

२. धर्माधर्मस्वरूपलक्षणाधिकरणम् ।

ननु तथापि धर्मविचारो न कर्तुं शक्यः, धर्मस्य लौकिकाकारहीनत्वेन लक्षणप्रमाणयोरसंभवात् । न ह्यस्य लौकिकाकारः कश्चिद्दृश्यते । नापि प्रमाणमस्ति । न तावत्प्रत्यक्षम्, रूपादिरहितत्वात् । नाप्यनुमानोपमाने, तयोः प्रत्यक्षपूर्वकत्वात् । नाप्यर्थापत्तिः, धर्मं विना कस्याप्यनुपपन्नत्वाभावात् । नापि शब्दः, संगतिग्रहणस्य प्रत्यक्षानुमानमूलकत्वात् । नाप्यनुपलब्धिः, तस्याभावमात्रविषयकत्वात् । अत आह—

चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः ॥ २ ॥

सत्यम्, न तस्य लौकिकाकारोऽस्ति । तथापि चोदनागम्यः स्वर्गादिसाधनताख्य आकारोऽस्त्येव । लक्षणमपि सुवचम् । प्रवर्तनाबोधकलिङादिसमभिव्याहृतं वाक्यं चोदना, सा लक्षणं प्रमाणं यस्य सः अर्थः धर्म इति धर्मस्वरूपनिर्वचनात् । श्येनाद्यभिचारवारणाय अर्थ इति । अनर्थफलकत्वानाक्रान्तं श्रेयःसाधनत्वं विवक्षितम् । अन्ये तु, चोदनाशब्देन प्रवर्तकं निवर्तकं च वाक्यमुच्यते । ततश्च 'न हिंस्यात्' इत्यादिनिषेधवाक्यगम्यहिंसादीनां धर्मत्ववारणायार्थपदम् ।

1. अधीताङ्गस्यार्थ—ग. 2. ज्ञानोपपत्तावपि—क. 3. तत्तु—ग.

अनिषिद्धत्वमत्र विवक्षितम् । तथा च प्रवर्तकवाक्यगम्यत्वे सत्यनिषिद्धत्वं धर्मत्वमिति फलति। श्येनाद्यभिचारस्य तु धर्मत्वमेव । न च न हिंस्यादिति निषेधः श्येनाद्यभिचारे प्रवर्तते । निषेधस्य हिंसाविषयत्वाच्छ्येनादेश्चाहिंसात्वात् । अत एव 'यो हिंसितुमिच्छेत्तस्यायमभ्युपायः[1]' इति श्येनफलस्यैव हिंसात्वपरं भाष्यं संगच्छते । न चाभिचारस्य धर्मत्वे शिष्टानां तत्र प्रवृत्त्यापत्तिः। तेषां तत्फलेच्छाभावात् । श्येनानुष्ठायिष्वधार्मिकत्वव्यवहारस्य फलमादायैवोपपत्तेश्चेत्याहुः । वस्तुतस्तु अधर्म इत्यपि च्छेदः । पूर्वसूत्रे अधर्मविचारस्यापि प्रतिज्ञातत्वेन तल्लक्षणावश्यकत्वात् । चोदनेति प्रवर्तकं निवर्तकं च वाक्यमुच्यते । अर्थपदेन इष्टसाधनमनिष्टसाधनं चोच्यते । ततश्च प्रवर्तकवेदवाक्यबोधितश्रेयःसाधनताकत्वं धर्मत्वम्। निवर्तकवेदवाक्यबोधितानिष्टसाधनताकत्वमधर्मत्वमिति फलति । अस्ति चेदं यागादौ हिंसादौ च, प्रवर्तनानिवर्तनाभ्यामिष्टानिष्टसाधनत्वकल्पनात्। अभिचारस्त्वधर्म एव, "नाभिचरित वै" इति निषेधात्, मन्वादिभिरुपपातकेषु तस्य परिगणनाच्च । अत्र लक्षणोक्त्या प्रवर्तकं निवर्तकं च वेदवाक्यं धर्माधर्मयोः प्रमाणमित्यप्यर्थादुक्तं भवति ।

अथ धर्मप्रमाणपरीक्षां प्रतिजानीते—

३. प्रमाणपरीक्षाधिकरणम् ।

तस्य निमित्तपरीष्टिः ॥ ३ ॥

तस्य धर्मस्य यत् निमित्तं प्रमाणम् , तस्य परीष्टिः परीक्षा, क्रियत इति शेषः ।

ननु चोदनैव धर्मे प्रमाणमित्यनुपपन्नम्, धर्मस्य यागादिक्रियारूपस्य प्रत्यक्षत्वात्। अनुमानमपि तत्र प्रमाणम् । अर्थापत्तिर्वा । जगद्वैचित्र्यानुपपत्त्या तत्कल्पनात् । तत्राह—

सत्संप्रयोगे पुरुषस्येन्द्रियाणां बुद्धिजन्म तत्प्रत्यक्षमनिमित्तं विद्यमानोपलम्भनत्वात् ॥ ४ ॥

४. प्रत्यक्षादीनां धर्मे अप्रमाणताधिकरणम् ।

इन्द्रियाणां सत्संप्रयोगे विषयसंनिकर्षे सति पुरुषस्य बुद्धिजन्म प्रत्यक्षस्योत्पत्तिर्भवति । तत् प्रत्यक्षं धर्मस्यानिमित्तं स्वरूपनिश्चायकं न भवति । कुतः, विद्यमानमात्रग्राहित्वात् । अनुमानादेरप्युपलक्षणमेतत् ॥ यद्यपि यागादिक्रिया प्रत्यक्षेण गृह्यते । तथापि श्रेयःसाधनत्वरूपेणाग्रहणान्न दोषः । अलौकिकश्रेयःसाधनताकत्वमेव हि धर्मस्वरूपम् । अत एव शूद्रकृतयागादिर्न धर्मः । न च योगिप्रत्यक्षमेव तत्र प्रमाणमिति वाच्यम् ।

1. तस्यायं ह्युपायः—क.

योगिनां हि तत्सामर्थ्यं नाकस्मिकम् । किंतु धर्मानुष्ठानादेव भवति । तच्च न धर्मज्ञानं विना भवितुमर्हति । अथ तेषां धर्मज्ञानं योग्यन्तरादिति चेन्न । अनवस्थापत्तेः । तस्माच्चोदनैव शरणम् । अनुमानमर्थापत्तिश्च, यागादिर्धर्मो हिंसादिरधर्म इति विशिष्य विवेचनासमर्थत्वात्तत्समर्थां चोदनामेवापेक्षेते । सा चेदङ्गीकृता, अलमनुमानार्थापत्तिभ्याम् । तस्माच्चोदनैव धर्मे प्रमाणम् ॥

५. चोदनाया धर्मे प्रामाण्याधिकरणम् ।

ननु कथं चोदनाया धर्मप्रामाण्यम्, तस्याः शक्तिग्रहापेक्षत्वात्, शक्तिग्रहस्य चालौकिके धर्मेऽसंभवात्, संकेतरूपशक्तेः पुरुषकल्पिततया तस्याः पुरुषदोषादिमूलकत्वसंभवाच्च । किंच 'चित्रया यजेत पशुकामः' इत्यादिचोदना अप्रमाणमेव, यागानुष्ठानानन्तरमेव फलादर्शनात् । न च कालान्तरे तत्संभवतीति वाच्यम् । अनन्तरमेवासंजातस्य पश्चाद्भवनोत्प्रेक्षाया मनोरथमात्रत्वात् । किंच शब्दानामनित्यत्वेन तद्विशेषात्मकतया काठकादिसमाख्यया च वेदस्य पौरुषेयत्वात्कथं प्रामाण्यम्, प्रायेण पुरुषस्यानृतवदनभ्रमप्रमादादिदोषबहुलत्वात् । तस्मान्न चोदनाप्रमाणकत्वं धर्मस्येत्यत आह—

औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन संबन्धस्तस्य ज्ञानमुपदेशोऽव्यतिरेकश्चार्थेऽनुपलब्धे तत्प्रमाणं बादरायणस्यानपेक्षत्वात् ॥ ५ ॥

शब्दस्यार्थेन संबन्धः प्रत्याय्यप्रत्यायकभावलक्षणः औत्पत्तिकः नित्यः; जातेः शब्दार्थत्वस्याकृत्यधिकरणे व्युत्पादयिष्यमाणत्वात्, जातेश्च नित्यत्वात्, शब्दनित्यत्वस्य चानुपदमेव वक्ष्यमाणत्वात् । एतेन शक्तेरनित्यत्वदोषो निवारितः । तस्य शब्दार्थसंबन्धस्य शक्तेः ज्ञानं शक्तिग्रहमिति यावत् । उपदेशः वेदवाक्यम्, जनयति प्रसिद्धपदसमभिव्याहारादिति शेषः । उपदेश इत्यस्य प्रसिद्धपदसमभिव्याहार इत्यप्यर्थ इत्यन्ये । 'कमलोदरे मधूनि मधुकरः पिबति' इत्यत्र मधुकरशब्दस्यार्थमजानतोऽन्येषां पदानामर्थमवगत्य तत्समभिव्याहारात्कमलमध्यगते मधुपानं कुर्वति दृश्यमाने भ्रमरे मधुकरशब्दस्य संगतिं गृह्णतो वाक्यार्थबोधवत्[1] 'चित्रया यजेत पशुकामः' इत्यादावपि लोकप्रसिद्धपश्वादिपदसमभिव्याहारात्पशुभाव्यकयागकरणकभावनायामलौकिक्यां [2]लिङः संगतिं गृह्णतो यागः पशुसाधनमिति बोधः संभवति । तेन धर्मे संकेतग्रहासंभवो निरस्तः । अलौकिकश्रेयःसाधनत्वमेव हि धर्मस्वरूपम् । अनुपलब्धे प्रत्यक्षाद्यगृहीतेऽर्थे विधिवाक्यजन्यज्ञानस्य अव्यतिरेकश्च व्यभिचारोऽपि नास्ति, विपर्ययसंशयजनकत्वं नास्तीति यावत् । अनुपलब्ध इत्यनेनानुवादत्वनिरासः । तत् तस्मात् अगृहीतार्थविषयकत्वे सति भ्रमसंशयान्यज्ञानजनकत्वात्

1. बोध इव—क. 2. अलौकिकालिङः—क.

चोदनावाक्यं प्रमाणम् । तुरवधारणे, प्रमाणमेव । अनपेक्षत्वात् पुरुषान्तरे प्रत्ययान्तरे चापेक्षाराहित्यात् । वाक्येषु हि त्रेधा पुरुषानुप्रवेशः पदपदार्थसंबन्धद्वारेण, वाक्यतदर्थसंबन्धद्वारा वा, संदर्भस्यैव वा भारतादिवत्पौरुषेयत्वेन । तत्र पदपदार्थसंबन्धस्य नित्यत्वमौत्पत्तिकशब्देनोक्तम् । वाक्यार्थबोधस्य पदार्थमूलकत्वं वेदस्यापौरुषेयत्वं चोपरिष्टाद्वक्ष्यते । न च संवादाभावादप्रामाण्यं शङ्क्यम्, 'कारीर्या वृष्टिकामो यजेत' इत्यादौ समनन्तरभाविदृष्टफलके संवादसत्त्वात्, स्वतःप्रामाण्येन संवादानपेक्षत्वाच्च । बादरायणग्रहणमादरार्थम्, अनधिगतार्थगन्तृत्वमेव प्रमाणलक्षणमादर्तव्यं न त्वन्यदिति । तार्किकास्तु प्रमाकरणं प्रमाणम् । प्रमात्वं च यथार्थानुभवत्वम् । याथार्थ्यं च तद्वद्विशेष्यकत्वावच्छिन्नतत्प्रकारकत्वम् । अनुभवत्वं तु अनुभवामीति प्रतीतिसिद्धः साक्षात्कारानुमित्युपमितिशाब्दबोधसाधारणः स्मृतिव्यावृत्तो जातिविशेषः, न त्वगृहीतग्राहित्वम्; [1]धारावाहिके अव्याप्तेरित्याहुः । तदेतदयुक्तम् । अनुभवामीति प्रतीतिसिद्धानुभवत्वस्य साक्षात्कार एव सत्त्वेनानुमित्यादावव्याप्तेः, स्वर्गमनुभवामि पर्वते वह्निमनुभवामीति प्रतीत्यभावेनानुमित्यादौ तत्सत्त्वे मानाभावात् । तस्मादनधिगतार्थगन्तृत्वमेवानुभवत्वम् । न च धारावाहिकेऽव्याप्तिः, तत्तत्क्षणविशिष्टघटादेः पूर्वपूर्वज्ञानागृहीतस्यैवोत्तरोत्तरज्ञानविषयत्वात् । इदानीं स्पृशामि, इदानीं पश्यामीत्यादिप्रतीत्या कालस्यापि षडिन्द्रियवेद्यत्वात्, कालान्यद्रव्यचाक्षुषत्वस्यैव रूपकार्यतावच्छेदकत्वात्, अनुभवानुसारेण कार्यकारणभावकल्पनात्, अन्यथा लाघवाच्चाक्षुषत्वस्यैव कार्यतावच्छेदकत्वापत्तेः । न च कालोऽतिसूक्ष्मत्वात्कथं प्रत्यक्षग्राह्य इति वाच्यम् । ज्ञानधारायां ह्युपरतायां किमत्र घटोऽवस्थित इति पृष्टः सन्कथयति—अस्मिन्क्षणे मयोपलब्ध इति, प्रातरारभ्यैतावन्तं कालं मयोपलब्ध इति च । कालभेदे त्वगृहीते कथमेवं भवेत् । शतपत्रपत्रशतं मया सूच्या युगपद्भिन्नमिति तु स्थूलकालविषयकम् । वस्तुतस्तु धारावाहिकस्थले तावत्कालव्यापिन्येकैव ज्ञानव्यक्तिः, कारणभेदाभावात्, तद्भेदकल्पने मानाभावात्, [2]योग्यविभुविशेषगुणानां त्रिक्षणावस्थायित्वस्य परिभाषामात्रत्वात् । वस्तुतस्तु स्वसमानविषयकज्ञानानपेक्षोत्पत्तिकज्ञानत्वमेवानधिगतार्थगन्तृत्वम् । अतः कालभेदस्येन्द्रियवेद्यत्वाभावेऽपि न क्षतिः । दिनान्तरे गृहीतस्य घटादेर्दिनान्तरे पुनर्ज्ञानमपि प्रमैव । याथार्थ्यमपि प्रमालक्षणे देयम् । तच्च तद्वति तत्प्रकारकत्वं विशेष्यावृत्त्यप्रकारकत्वं वा । अनुमितेरपि वह्निविशिष्टः पर्वतो विषय इत्यनधिगतार्थगन्तृत्वम् । न च पर्वतस्यानुमितिविषयत्वे पर्वतमनुमिनोमीत्यनुव्यवसायापत्तिः । विधेयताख्यविषयताशालिन एवानुमिनोमीत्यनुव्यवसायभाननियमात् । एवमुपमितावप्यनधिगतार्थगन्तृत्वं बोध्यम् । लौकिकशब्दजन्यज्ञानं तु न प्रमा, अनधिगतार्थगन्तृत्वाभावात् । न च लौकिकशब्दः प्रमाणम्, उक्तप्रमाकरणत्वाभावात् । लौकिके शब्दे

1. धारावाहिकैरव्याप्तेः—क, ग. 2. योग्यविशेषगुणानां—ख, ग.

तज्जन्यज्ञाने च प्रामाण्यव्यवहारस्तु तद्वति तत्प्रकारकत्वांशमादाय गौणः। आप्तत्वं चात्रैवोपयुज्यते । वेदस्तु प्रमाणम्, तस्योक्तलक्षणाक्रान्तत्वात्। 'व्रीहिभिर्यजेत' इत्यादिवाक्येषु यागादिपदार्थविषयेऽप्रामाण्यमिष्टमेव। तदुक्तम्—'ब्राह्मणार्थो यथा नास्ति कश्चिद्ब्राह्मणकम्बले । देवदत्तादयो वाक्ये तथैव स्युरनर्थकाः' इति । प्रामाण्यं च स्वतः, अप्रामाण्यं तु परतः । स्वतस्त्वं च कारणगुणसंवाद्यर्थक्रियाज्ञानानधीनत्वम् । परतस्त्वं तु बाधकज्ञानकारणदोषविसंवादज्ञानाधीनत्वम् । याथार्थ्यघटितप्रामाण्यस्य स्वतस्त्वम्, अयाथार्थ्यरूपाप्रामाण्यस्य च परतस्त्वम्, ज्ञानग्राह्यत्वं कारणदोषादिज्ञानग्राह्यत्वं च क्रमेण बोध्यमित्यन्यत्र विस्तरः ।

अथ यदुक्तं शब्दार्थयोर्नित्यः संबन्ध इति, तत्राक्षिपति—

कर्मैके तत्र दर्शनात् ॥ ६ ॥

क्रियते इति कर्म कार्यं शब्दः, अतस्तत्संबन्धोऽप्यनित्य इति केचिन्मन्यन्ते। कुतः, तत्र दर्शनात्। तत्र तस्मिन्प्रयत्नोत्तरकाले दर्शनात् प्रयत्नजन्यत्वनिश्चयात् । न च प्रयत्नव्यङ्ग्यत्वेन तदु-

६. शब्दनित्यत्वाधिकरणम् ।

त्तरदर्शनमुपपद्यत इति वाच्यम्। प्राक्तत्सत्त्वे मानाभावात्। अभिव्यक्तिरपि किं प्रतिबन्धकनिरासेन, उत संस्कारविशेषाधानेन। नाद्यः, प्रतिबन्धकानुपलब्धेः। अथ कर्णे स्तिमितैरवयवैराच्छादननिरासे च तदभिव्यक्तिरिति चेन्न । एवं सति सर्वेषां शब्दानां सर्वगतत्वेन श्रोत्रसंनिकृष्टतया प्रतिबन्धकाभावदशायां युगपच्छ्रवणापत्तेः । न द्वितीयः। संस्कारोऽपि हि तैः शब्दस्य, उत श्रोत्रस्य, अथोभयोः । नाद्यः, तस्यैकत्वात्सर्वगतत्वादनवयवत्वेन चावयवसंस्कारायोगात्सुघ्नस्थैर्वायुभिः संस्कृतस्य पाटलीपुत्रेऽप्युपलम्भापत्तेः । न च द्वितीयः, श्रोत्रं ह्याकाशम्, तस्य सर्वेषामेकतया एकदेशस्थध्वनिभिरपि संस्कारात्सर्वेषां शब्दोपलब्धिप्रसङ्गः । न तृतीयः, पक्षद्वयोक्तदोषप्रसङ्गात्। अतः शब्दोऽनित्यः । न च तस्यानित्यत्वेऽपि समवायवत्तत्संबन्धो नित्योऽस्त्विति वाच्यम्। समवायनित्यत्वस्यापि परिभाषामात्रत्वात्।

इतोऽप्येवमित्याह—

अस्थानात् ॥ ७ ॥

न च शब्दस्योच्चारणानन्तरं ज्ञातस्य चिरकालं स्थितिरुपलभ्यते । अतोऽपि तदनित्यत्वम् ॥

इतोऽप्येवमित्याह—

करोतिशब्दात् ॥ ८ ॥

शब्दं कुर्वकार्षीत्करोतीत्यादिव्यवहारादपि न नित्यः शब्दः, कृञ उत्पत्त्यर्थकत्वादिति भावः ॥

इतोऽप्येवमित्याह—

सत्त्वान्तरे च यौगपद्यात् ॥ ९ ॥

सत्त्वान्तरे प्राण्यन्तरे यौगपद्यात्, उपलम्भस्येति शेषः। नानादेशस्थैर्वक्तृभिरुच्चारिता युगपन्नानादेशेषूपलभ्यन्ते। न चेदं नित्यस्यैकस्य संभवति। न च नित्यत्वेऽप्यनेकत्वादिदमुपपद्यते। न हि नित्यमेकमेवेति नियम इति वाच्यम्। प्रत्यभिज्ञा हि नित्यत्वे मानम्। यथा ह्यस्तना-ह्यस्तनयोस्तथा नानावक्तृकशब्देऽपि प्रत्यभिज्ञाबलान्नित्यत्वे तदैक्यमपीति नानादेशेषु युगपदुपल-ब्धिर्विरुद्धेत्याशयः ॥

इतोऽप्येवमित्याह—

प्रकृतिविकृत्योश्च ॥ १० ॥

दध्यत्रेत्यत्र प्रकृतेरिकारस्य विकृतेर्यकारस्य च दर्शनादिति शेषः। न हि विक्रियमाणस्य नित्यत्वं संभवतीति भावः ॥

इतोऽप्येवमित्याह—

वृद्धिश्च कर्तृभूम्नास्य ॥ ११ ॥

कर्तृभूम्ना उच्चारयितृबाहुल्येन वृद्धिः महत्त्वं दृश्यते। अवयवप्रचयकृतं महत्त्वमित्यवय-विजननं तत्रेति गम्यते। अभिव्यङ्ग्यत्वे तु नेदमुपपद्यते। न हि बहुभिरल्पैर्वाभिव्यङ्ग्यो घटोऽ-न्यथोपलभ्यते। अवयवाल्पत्वबहुत्वाभ्यां तु घटादिरन्यथैवोपलभ्यते। अतो घटादिवदनित्यः शब्द इति भावः। यद्यपि तार्किकैः शब्दस्य द्रव्यत्वं नाङ्गीकृतं नापि तस्यावयवित्वम्, तन्मते गुणत्वादि-ति; तथापि तदन्य एवात्र पूर्वपक्षीत्याशयः ॥

अनित्यत्वं दूषयति—

समं तु तत्र दर्शनम् ॥ १२ ॥

तुरनित्यत्वं व्यावर्तयति। तत्र प्रयत्नोत्तरकाले दर्शनं समम्, कार्यत्वाभिव्यङ्ग्यत्वयोरिति शेषः ॥

यदुक्तमुच्चारितप्रध्वस्तः शब्द इति तत्राह—

सतः परमदर्शनं विषयानागमात् ॥ १३ ॥

परमित्यव्ययं युक्तमित्यर्थे 'खलः प्रमाद्यतु परं सज्जने तदसांप्रतम्' इति यथा। स एवायं गकार इति प्रत्यभिज्ञया सतः स्थिरस्यैव शब्दस्य अदर्शनं युक्तम्। कुतः, विषयानागमात् विषयं शब्दं प्रति अभिव्यञ्जकानामनागमात् असंबन्धात्। प्रयत्नोत्तरकालिकं शब्दस्य दर्शनं न शब्दस्य कार्यत्वं साधयति, प्रयत्नव्यङ्ग्यत्वेनापि तदुपपत्तेः ॥ यत्तु कथमभिव्यङ्ग्यत्वमिति, श्रोत्रेन्द्रियसंस्कारेणेति ब्रूमः। श्रोत्रेन्द्रियं च कर्णशष्कुल्यवच्छिन्नमाकाशम्। तच्च प्रतिपूरुषं भिन्नमिति नातिप्रसङ्गः। अधिष्ठानभेदाच्च संस्कारव्यवस्था। न चैकेनाधिष्ठानेनाकाशस्य संस्कृतत्वात्सर्वेषामुपलब्धिः स्यादिति वाच्यम्। भोगायतने हि स्वशरीरे पुंसां ज्ञानमुत्पद्यते, न त्वन्यत्र। शब्दज्ञानाङ्गं चायमधिष्ठानसंस्कारः। प्रधानसमदेशत्वं चाङ्गानां गुणः। तेन देहान्तरवतः पुरुषस्य यत्स्वदेहे निष्पादयितव्यं ज्ञानं तस्य तद्देहगत एव संस्कारो निष्पादकः, न तु देहान्तरगतः। विगुणो हि सः, प्रधानदेशत्वाभावात्। नन्वेवमपि संस्कार्यस्यैकत्वात्तद्वारत्वाच्च संस्काराङ्गभावस्य देशभेदोऽकिंचित्करः, [1]बर्हिरेकत्वेन तत्संस्काराणामातिथ्याकालानामप्युपसदग्नीषोमीयाङ्गत्वादिति चेत्। न ह्येकस्मिन्नधिष्ठाने सर्वेषां ज्ञानमुपलभ्यते। साधारणमपीन्द्रियं विज्ञानसमानदेशसंस्कारसचिवं विज्ञानमुत्पादयति, नान्यथेति कल्पनेनानतिप्रसङ्गात्। किंच, यद्यप्याकाशमेकमनवयवं च तथापि तस्य परिच्छिन्नैर्घटादिभिर्ये संयोगास्तेऽपि परिच्छिन्ना एव। एवं च कर्णशष्कुलीसंयोगानां प्रतिपूरुषं भिन्नत्वात्तदवच्छिन्नाकाशस्य च श्रोत्रत्वात्सत्यपि स्वरूपैक्येऽवच्छिन्नरूपाणां तेषां भिन्नत्वाद्व्यवस्थासिद्धिः। न चैवमपि सकृत्संस्कृतं श्रोत्रं सर्वशब्दान्प्रकाशयेदिति वाच्यम्। ध्वनयो हि ताल्वादिसंपर्काद्विजातीया [2]विलक्षणसामर्थ्या निष्पद्यन्ते। ततश्च कश्चिदेव ध्वनिः कंचिदेव शब्दमभिव्यनक्तीति व्यवस्थोपपत्तिः। दृष्टा च समानेन्द्रियग्राह्याणामप्यभिव्यञ्जकव्यवस्था। सावित्रं हि तेजो घटादीनामेवाभिव्यञ्जकं न तु नक्षत्राणाम्। निम्बत्वक् चन्दनगन्धस्यैवाभिव्यञ्जिका न तु गन्धान्तराणाम्। किंच शब्दसंस्कारपक्षेऽपि न सर्वपुंसामुपलब्धिप्रसङ्गः, ध्वनीनां परिच्छिन्नत्वेन तद्देश एव शब्दस्य संस्कारात्। संस्कृतेन शब्देन यस्येन्द्रियं संनिकृष्टम्, स एव शृणोतीति कल्पनान्नाभिव्यङ्ग्यत्वे कश्चिद्दोषः।

---

1. वर्हेरेकत्वेन—क. 2. संपर्काद्विलक्षणसामर्थ्यात्—ख; विजातीया विलक्षणसामर्थ्यात्—क.

यदुक्तं करोतिशब्दादिति तत्राह—

प्रयोगस्य परम् ॥ १४ ॥

परम् अन्यत् यत्कारणमुक्तं करोतिशब्दादिति, तत् प्रयोगस्य उच्चारणस्य, [1]शब्दं करोतीत्यत्र शब्दोच्चारणस्य उत्पत्तिर्विवक्षितेत्यर्थः ॥

एकस्य नित्यस्य युगपन्नानादेशोपलम्भः कथम् । तत्राह—

आदित्यवद्यौगपद्यम् ॥ १५ ॥

आदित्यस्य एकस्य यथा युगपद्दर्शनं तथा शब्दस्यापीत्यर्थः ॥ 'सर्वगतो हि शब्दो भिन्नदेशैर्ध्वनिभिः स्वे स्वे देशेऽभिव्यज्यमानो भिन्नदेशेऽवभासते । ध्वनयो हि श्रोत्रदेशमागत्यापि शब्दं व्यञ्जयन्तः स्वोत्पत्तिदेशमिव शब्दं भासयन्तीति दर्शनबलादभ्युपगम्यते । ननु, अप्राप्यकारि श्रोत्रम्, न च ध्वन्युत्पत्तिदेशाः श्रोत्रेण प्राप्यन्त इति कथं [2]तद्विशिष्टशब्दग्रहणं श्रोत्रेणेति चेत् । श्रोत्रं हि स्वदेशावस्थितमेव शब्दं बोधयदपि न तद्विशिष्टं बोधयति, किंतु स्वरूपेणैव । शब्दोच्चारणदिश [3]आगता ध्वनयस्तु तया विशिष्टं शब्दं बोधयन्ति । सा च दिक् श्रोत्रप्राप्ता कालवच्छब्दविशेषणतया शक्यते श्रोत्रेण ग्रहीतुम् । ध्वनयश्च क्रमेण मन्दीभवन्तः प्रत्यासन्नाद्दूरतराच्च देशादागतास्तीव्रं मन्दं मन्दतरं च शब्दं बोधयन्ति । बोधविशेषाच्च प्रत्यासन्नदूरादिरूपेणानुमानाद्ध्वन्युत्पत्तिदेशो हृदयं[4] तद्रूपेणागच्छति । तत्र यः शब्दस्य परमार्थदेशस्तस्याग्रहणाद्विशिष्टस्य शब्दस्वरूपस्य च ग्रहणात् ध्वन्युत्पत्तिदेशस्य च ग्रहणात्त्रयाणां संसर्गभ्रमादेवंविधः प्रत्ययो भवति— प्राच्यां दिश्येतावदन्तराले शब्दः' इति शास्त्रदीपिकायां व्यक्तम् । अत्र '[5]आगता ध्वनयः' इत्युक्त्या ध्वनीनां द्रव्यत्वं सूचितम् । 'वायुगुणत्वं तु युक्तम्' इत्यादिसंदर्भेण गुणत्वमपि प्रपञ्चितम् । तत्र गुणत्वपक्षे ध्वनिमद्वायव एव स्वदेशे यत्नेनोत्पन्नाः श्रोत्रमायान्ति । वीचीतरङ्गन्यायेन कदम्बमुकुलन्यायेन वा तार्किकाणां शब्दगुणस्येन्द्रियसंनिकर्षो वा बोध्यः । भाष्ये तु 'वायवीयाः संयोगविभागा एव व्यञ्जकाः' इति स्थितम् । ध्वनय एव च लोके नादशब्देन व्यवह्रियन्ते । न चाकाशगुणत्वं शब्दस्य युक्तम् । तस्य शङ्खाद्यवच्छिन्ने तस्मिन्नुत्पत्तेर्वाच्यतया संनिकर्षाभावेन श्रोत्रेन्द्रियेण ग्रहणानापत्तेः । वस्तुतस्तु वायोरभिघातकारणत्वेनावश्यकत्वात्तद्गुणत्वमेव युक्तम् । वर्णास्तु नित्यानि द्रव्याणि, वर्णा न

---

1 ज्ञेयम् । शब्दं—क, घ. 2. तद्विशेषशब्दग्रहणं—ख, ग; तद्विशेषे शब्दग्रहणं—क. 3. दिश आततः—ख, ग. 4. हृदयदेशं तद्रूपेण—क, ग. 5. दिश आगता—क, ग.

गुणाः, ध्वन्यन्यत्वे सति श्रावणत्वात् शब्दत्ववद्दिग्वत्कालवच्चेत्यनुमानेन अगुणत्वे सिद्धे परिशेषेण द्रव्यत्वसिद्धेः। दिक्कालयोश्च श्रावणत्वस्य [1]अनुभवसिद्धत्वान्नासिद्धिः। एतेन अस्पर्शत्वे सत्येकेन्द्रिय-ग्राह्यत्वाद्रूपादिवद्गुणत्वमिति प्रत्युक्तम्, शब्दत्वे व्यभिचारात्। ननु वर्णा अनित्याः [2]सामान्यान्यत्वे सत्यस्मदादिबाह्यैकेन्द्रियग्राह्यत्वात्, इत्यनुमानादिति चेन्न। अस्यानुमानस्य श्रोत्रं नित्यद्रव्यग्राहकं निरवयवेन्द्रियत्वात् मनोवत् इति सत्प्रतिपक्षतया असाधकत्वात्। न च श्रोत्रं नित्यद्रव्याग्राहकम् अनित्यभूतविशेषगुणग्राहकं वा बहिरिन्द्रियत्वादिन्द्रियत्वाद्वा चक्षुर्वदिति प्रत्यनुमानबाधः। प्रथमेऽनुमाने दृष्टान्ते साध्यवैकल्यात्, चक्षुष आकाशादिनित्यग्राहकत्वात्। द्वितीये च ध्वनिग्राहकतया सिद्धसाधकत्वात्। किंच, व्यक्तिभेदाभावात्स एवायं गकार इति प्रत्यभिज्ञाया जातिविषयकत्वक-ल्पनानुपपत्त्या प्रत्यभिज्ञाविरोधोऽपि दुर्वारः। न च द्रुतो गकारो विलम्बितो गकार इति विरुद्ध-धर्मसंसर्गित्वाद्गकारव्यक्तिभेद इति वाच्यम्। तस्याः प्रतीतेर्ध्वनिविषयत्वात्। एतेनोदात्तत्वादिप्रती-तिरपि व्याख्याता। ध्वन्युत्पत्तिश्च ताल्वादिव्यापारात्। स्थानभेदात्तु मन्द्रोदात्तत्वादिव्यवहारः। किं बहुना, शब्दानित्यत्वपक्षेऽपि नानादेशोपलब्धेर्भ्रान्तित्वमपरिहार्यम्[3], श्रोत्रस्य प्राप्यकारित्वाभावेन वक्तृमुखादिरूपदेशग्रहणस्य भ्रान्तित्वावश्यकत्वात्। तस्मान्नित्यः शब्दः।

यदुक्तं विक्रियमाणत्वादनित्यत्वं तत्राह—

[4]शब्दान्तरमविकारः ॥ १६ ॥

दधि अत्र इत्यस्मात् दध्यत्र इति शब्दान्तरम्। न यकार इकारस्य विकारः। यथा कटं चिकीर्षुस्तृणान्यादत्ते न तथा यकारं प्रयुयुक्षोरिकारोपादानं संभवति, त्वया तस्य गुणत्वस्वीकारात्, अस्मन्मते विभुत्वेन द्रव्यान्तराप्रकृतित्वात्। व्याकरणं तु साधुत्वमात्रज्ञापकम्, न तु प्रकृतिविकार-बोधकम्। अत एव 'सिद्धं तु नित्यशब्दत्वात्' 'किमर्थं शास्त्रमिति चेत्, निवर्तकत्वात्सिद्धम्' इति वृद्धिसूत्रस्थं तद्वार्तिकं तद्भाष्यं च संगच्छते। अभियुक्ताश्चाहुः 'उपायाः शिक्ष्यमाणानां बाला-नामुपकारकाः। असत्ये वर्त्मनि स्थित्वा ततः सत्यं समीहते' इति॥

यदुक्तं वक्तृबहुत्वाच्छब्दमहत्त्वमिति तत्राह—

नादवृद्धिः परा ॥ १७ ॥

परा अन्या वृद्धिर्या उक्ता वक्तृबहुत्वाच्छब्दस्य वृद्धिरिति, सा वृद्धिर्न शब्दस्य; किंतु

1. युक्त्यनुभवसिद्धत्वात्—क, ग. 2. सामान्यवत्वे सति—क, ग, घ. 3. अपरिहा-रम्—घ. 4. वर्णान्तरम्.

नादवृद्धिः, नादो ध्वनिः तस्य वृद्धिः, शब्दस्यानवयवत्वेन महत्त्वानुपपत्तेः । बहुभिर्नैरन्तर्येणोच्चार्यमाणैर्नादैः सर्वतः कर्णशष्कुलीं प्राप्नुवद्भिः शब्दो महानिति भ्रमः । न तु तस्य महत्त्वमिति भावः ॥

एवं परमतं दूषयित्वा स्वमतमाह—

नित्यस्तु स्याद्दर्शनस्य परार्थत्वात् ॥ १८ ॥

तुरवधारणे । नित्य एव शब्दः स्यात् । दृश्यते अनेनेति दर्शनमुच्चारणम् , तस्य परं प्रत्यर्थप्रत्यायनार्थत्वात् । न ह्युच्चारितस्य शब्दस्य नाशे अन्यस्माच्छब्दजशब्दादर्थप्रतीतिः संभवति, उच्चारिताच्छब्दादर्थं प्रत्येमीत्यनुभवविरोधात् शक्तिग्रहाभावाच्च ॥

इतोऽप्येवमित्याह—

सर्वत्र यौगपद्यात् ॥ १९ ॥

सर्वव्यक्तिषु बोधस्य यौगपद्यात् नित्यः शब्दः । गोशब्देऽभ्युच्चारिते युगपत्सर्वासां गोव्यक्तीनां प्रतीतेरानुभाविकत्वेन आकृतिवचनत्वं शब्दस्याध्यवसीयते । न चाकृत्या अनित्यशब्दस्य संबन्धः कर्तुं शक्यः । नित्यत्वे तु पूर्वपूर्वप्रयोगात् स शक्यग्रह इत्यर्थः ॥

इतोऽप्येवमित्याह—

संख्याभावात् ॥ २० ॥

दश गोशब्दानुच्चारयतीति संख्याप्रतीतेरभावादपि नित्यः शब्दः । दशकृत्वो गोशब्दमुच्चारयतीत्येव प्रतीतेः ॥

इतोऽप्येवमित्याह—

अनपेक्षत्वात् ॥ २१ ॥

यथा घटादि कार्यं स्वोत्पत्तौ समवाय्यसमवायिनिमित्तकारणमपेक्षते तन्नाशे च नश्यति नैवं शब्दः, तस्य समवाय्यादिकारणाभावात् । तस्मान्नित्यः ॥

ननु वायुकारणकः शब्दः, वायुसंयोगवियोगैर्जायमानत्वात् 'वायुरापद्यते शब्दताम्' इति शिक्षाकृदुक्तेश्च । तत्राह—

[1]प्रेक्षाभावाच्च संयोगस्य ॥ २२ ॥

शब्दे वाय्ववयवसंयोगस्यानुपलब्धेः न वायुकारणकः शब्दः । 'प्रख्याभावाच्च योग्यस्य' इति पाठे योग्यस्येति जातावेकवचनम् । वाय्ववयवानां प्रख्यायाः उपलब्धेः अभावादित्यर्थः । यथा पटादौ तन्तवस्तदवयवा उपलभ्यन्ते नैवं शब्दे ॥ ननु वायुर्न प्रत्यक्षः, किंतु तदीय एव स्पर्शः स्पार्शनप्रत्यक्षः, अतः शब्दे वाय्ववयवानुपलब्धिरिति चेन्न । वायुं स्पृशामीति[2] प्रतीत्या तस्यापि प्रत्यक्षत्वात् स्पर्शमात्रोपलम्भापत्तिसंभवाच्च । न च शब्दे अनुद्भूतस्पर्शकल्पनान्न दोष इति वाच्यम् । तथा कल्पने मानाभावात् । चकारः अनुक्तसमुच्चयार्थः इममेव शङ्कापरिहारं समुच्चिनोति ।

नित्यत्वं शब्दस्य वेदसंमतमपीत्याह—

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २३ ॥

'वाचा विरूप नित्यया' इति [3]नित्यत्वानुवादाल्लिङ्गादपि नित्यः शब्दः ॥

ननु तथापि वाक्यार्थे धर्मे चोदनायाः प्रामाण्यं न संभवतीत्याक्षिपति—

उत्पत्तौ वावचनाः स्युरर्थस्यातन्निमित्तत्वात् ॥ २४ ॥

वाशब्दः प्रत्यवस्थाने । उत्पद्यते अवगम्यते इत्युत्पत्तिः वाक्यार्थो धर्मः अलौकिकश्रेयः-साधनताकयागादिभावनात्मकः, तत्र विषये चोदनाः अवचनाः । करणे ल्युट् । अप्रमाणानि ।

७. वेदप्रत्यायकत्वाधिकरणम् ।

कुतः, अर्थस्य अतन्निमित्तत्वात् धर्मावबोधलक्षणकार्यस्य[4] चोदनाहेतुकत्वाभावात्, चोदनावाक्यस्य धर्मावबोधे असामर्थ्यादिति यावत् ॥ तथा हि— किं पदानि प्रत्येकं वाक्यार्थं धर्मं बोधयन्ति, उत तत्समूहात्मकं वाक्यम्, पदार्था वा । नाद्यः, इतरवैयर्थ्यात्प्रत्येकं बोधादर्शनात्, पदानां वाक्यार्थविशेषे संकेतग्रहाभावाच्च । अत एव न द्वितीयतृतीयौ । संकेतमनपेक्ष्य बोधकत्वे तु व्युत्पत्तिवैयर्थ्यं बालानामपि बोधप्रसङ्गश्च ।

समाधत्ते—

तद्भूतानां क्रियार्थेन समाम्नायोऽर्थस्य तन्निमित्तत्वात् ॥ २५ ॥

तद्भूतानां [5]सिद्धपदार्थेषु विद्यमानानां पदानां भावनार्थकेन पदेन सह समाम्नायः पाठः

---

1. प्रख्याभावाच्च योग्यस्य. 2. इति तस्यापि—ख, ग. 3. वाङ्नित्यत्व—घ. 4. धर्मावबोधकार्यस्य—घ. 5. प्रसिद्ध—घ.

दृश्यते, अतो वाक्यार्थबोधः संभवति। कुतः, अर्थस्य वाक्यार्थबोधस्य तन्निमित्तत्वात् पदार्थोपस्थितिद्वारा पदनिमित्तकत्वात् ॥ पदैरभिहिताः पदार्था एव हि वाक्यार्थं बोधयन्ति, न तु पदानां वाक्यस्य वा तत्र व्यापारः, पदार्थबोधनेनैव कृतार्थत्वात्। अत एव सत्यपि वाक्यश्रवणे अनवहितस्य वाक्यार्थानवबोधः, दीर्घवाक्यैकदेशविस्मरणेऽपि पदार्थस्मृतिशालिनो वाक्यार्थबोधश्च। न च पदार्थानां वाक्यार्थे संबन्धग्रहाभावान्नैतदुपपद्यत इति वाच्यम्। वाक्यार्थलक्षणायां संबन्धग्रहस्यानुपयोगात्, स्वरूपसतः संबन्धस्यैवोपयोगात्। एतेनात्यन्ताप्रसिद्धे वेदार्थे धर्मे संबन्धग्रहासंभवादप्रामाण्यमिति परास्तम्। न चाव्युत्पन्नस्य वाक्यार्थबोधप्रसङ्गः, पदपदार्थसंबन्धग्रहस्यावश्यकत्वात्। समभिव्याहारस्य च नियामकत्वान्नातिप्रसङ्गोऽपि। एवं च वाक्यार्थबोधस्य पदार्थमूलकत्वेन निर्मूलकत्वाभावात् पुरुषापेक्षाभावाच्च निष्प्रत्यूहं धर्मे वाक्यार्थे प्रामाण्यं चोदनायाः।

लोके त्वन्यथापीत्याह—

लोके [1]सन्नियमात्प्रयोगसंनिकर्षः स्यात् ॥ २६ ॥

लोके सन्नियमात् सति मानान्तरेण गृहीतेऽर्थे नियमात्[2] प्रयोगस्य पुरुषसंबन्धः स्यात्। वेदार्थे तु नैव मानान्तरयोग्यत्वमिति भावः ॥

अथ वेदस्य पौरुषेयत्वं पूर्वपक्षयति—

वेदांश्चैके संनिकर्षं पुरुषाख्याः ॥ २७ ॥

एके अन्ये तार्किकाः वेदान् संनिकर्षं गमयन्ति संनिकृष्टकालान्वदन्तीति यावत्, यतस्ते वेदाः पुरुषाख्याः पैप्पलादं कालापं काठकमित्याधुनिकपुरुषेण समाख्यायमाना भवन्ति ॥ अनया

८. वेदापौरुषेयत्वाधिकरणम्।

हि समाख्यया पुरुषविशेषसंबन्धो वेदानामवगम्यते। न चेयं प्रवचननिमित्ता भवितुमर्हति, प्रवचनस्य साधारणत्वेन समाख्यानिमित्तत्वायोगात्। कर्तृत्वे तु सा घटते। स्वातन्त्र्येण वाक्यरचयितृत्वं हि कर्तृत्वम्। तत् रचकस्यैव; अन्येषां तु तादृक्छब्दोच्चारयितृत्वेऽपि न स्वातन्त्र्यम्। अत एव भारतरघुवंशादिवाक्योच्चारयितृष्वस्मासु न तत्कर्तृत्वव्यवहारः। एवं च वर्णानां नित्यत्वेऽपि तदानुपूर्वीविशेषविशिष्टवेदस्य पौरुषेयत्वादप्रामाण्यम्।

इतोऽप्येवमित्याह—

1. लोके सन्नियमनात्. 2. नियमात् शब्दप्रयोगनियमात्—घ.

अनित्यदर्शनाच्च ॥ २८ ॥

'बबरः प्रावाहणिरकामयत' इति वृत्तार्थकथनेन तस्मिन्समये वेदो नासीदित्यवगमादपि न तस्य प्रामाण्यम् ॥

सिद्धान्तयति—

उक्तं तु शब्दपूर्वत्वम् ॥ २९ ॥

तुः पूर्वपक्षव्यावृत्तौ । शब्दः शब्दनं पूर्वपूर्वाध्ययनम् । तत्पूर्वकत्वमुत्तरोत्तराध्ययनस्य अध्येतृभिरुक्तम् । ततश्च विवादाध्यासितं वेदाध्ययनमध्ययनपूर्वकम् अध्ययनत्वात् इदानींतनाध्ययनवत् इत्यनुमानान्नैव वेदस्य प्रथमः कश्चिदध्येतास्ति, येन सकर्तृकत्वं वेदस्य [1]स्यादिति भावः ॥

काठकादिसमाख्यामन्यथयति—

आख्या प्रवचनात् ॥ ३० ॥

प्रवचनातिशयात्काठकादिसमाख्या उपपद्यते ॥

अनित्यदर्शनादित्यत्राह—

परं तु [2]श्रुतिसामान्यमात्रम् ॥ ३१ ॥

परम् अन्यदप्रामाण्यसाधकं यदुक्तमनित्यदर्शनम् , तत् श्रुतिसामान्यमात्रमेव । श्रुतीति कर्मणि क्तिच् । 'धाता यथापूर्वमकल्पयत्' 'यथर्तावृतुलिङ्गानि नानारूपाणि पर्यये । दृश्यन्ते तानि तान्येव तथा भावा युगादिषु' इति प्रतियुगं श्रुताः प्रवाहणबबरादयः । तत्सामान्यं प्रवाहणत्वादिकमेव प्रवाहणादिपदेन विवक्षितम् । आसीदिति भूतत्वं च भविष्यत्कल्पापेक्षम् । तुर्नार्थे । अतो न दोष इत्यर्थः । तथा च प्रतियुगमनुवर्तमाना बबरादयः प्रवाहनित्यतया चन्द्रसूर्यादिवद्वैदिकपदगोचराः सन्तो नैव वेदस्य नित्यतां व्याकोपयन्तीति भावः ॥

नन्वेवमपि 'गावो वा एतत्सत्रमासत' 'सर्पाः सत्रमासत' 'स आत्मनो वपामुदखिदत्' इत्यादिवेदवाक्यानां प्रमत्तगीतसदृशानां कथं प्रामाण्यमित्यत आह—

1. सिध्येत्—क. 2. श्रुतिसामान्यम्.

कृते वा विनियोगः स्यात्कर्मणः [1]समत्वात् ॥ ३२ ॥

वाशब्दोऽवधारणे। कृत इति भावे क्तः। कृते कर्मणि प्रशंसाद्वारा गाव इत्यादीनां विनियोगः अन्वयः स्यात्। अतो धर्मप्रामाण्यमस्त्येव। सत्रादिकर्मणः प्रशंसापेक्षाविषये 'वायव्यं श्वेतमालभेत भूतिकामः, वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता, वायुमेव स्वेन भागधेयेनोपधावति, स एवैनं भूतिं गमयति' इत्यादिविहितकर्मभिस्तुल्यत्वात्। एतच्चाग्रे व्यक्तं भविष्यति। 'कर्मणः संबन्धात्' इति पाठेऽपि सत्रादिकर्मणः प्रशंसापेक्षस्य संबन्धात् सांनिध्यादित्यर्थः॥ वेदः पौरुषेयः वाक्यत्वात् भारतादिवत् इत्यनुमानं त्वेवं निराकर्तव्यम्— किमिदं पौरुषेयत्वं पुरुषाधीनोत्पत्तिकत्वं वा, मानान्तरेणार्थमुपलभ्य रचितत्वं वा। नाद्यः, सिद्धसाधनत्वात्। आकाशवन्नित्यानां सर्वगतानां कालतो देशतश्च क्रमशून्यानां वर्णानामनित्योच्चारणप्रतिपत्तिक्रमविशिष्टानां पूर्वपूर्वक्रमानुस्मृतिनिमित्ततत्तत्सदृशोत्तरोत्तरक्रमवतां वेदशब्दवाच्यानां पुरुषाधीनोत्पत्तिकत्वात्। न द्वितीयः, कालिदासादिकृतरघुवंशादिसाधारण्यापत्तेः। किंच पुरुषोऽपि कस्तवाभिमतः कश्चिन्मनुष्यो वा योगी वा ईश्वरो वा। नाद्यः, मनुष्ये धर्मादिज्ञानस्य वेदजन्यत्वेन तत्र तस्य कर्तृत्वासंभवात्। न द्वितीयः, योगिनोऽपि हि धर्माधर्मादिप्रमापकं न तावद्बाह्येन्द्रियम्, धर्मादेस्तदयोग्यत्वात्। नापि मनः, [2]तज्जनितज्ञानस्य आत्मयोग्यतद्गुणातिरिक्ताविषयत्वात्। नन्वस्मदादिज्ञानस्य तथात्वेऽपि विवेकवैराग्यादिबहुगुणशालिनां योगिनां तादृशज्ञानमस्त्विति चेन्न। एवं सति वेदस्यानादित्वेन अस्मदिष्टापौरुषेयत्वसिद्धेः। न हि तेषां [3]तादृशसंपत्तिर्वेदाध्ययनतदर्थाचरणमन्तरेण संभवति, आकस्मिकत्वापातात्। न तृतीयः, वेदादीश्वरसिद्धावन्योन्याश्रयात् 'ब्रह्म स्वयंभु' 'वाचा विरूप नित्यया' 'अनादिनिधना नित्या वागुत्सृष्टा स्वयंभुवा।' 'स्वयंभूरेष भगवान्वेदो गीतः स्वयंभुवा। शिवाद्या ऋषिपर्यन्ताः स्मर्तारोऽस्य न कारकाः।' इति श्रुतिस्मृतिपुराणवचनैर्वेदानां नित्यत्वावगमेन ईश्वरकर्तृकत्वकल्पनायोगाच्च। नन्वेषामन्यपरत्वान्नैभ्यो नित्यत्वसिद्धिरिति चेन्न। अन्यपराणामपि मानान्तरप्राप्तिविरोधयोरसतोः स्वार्थे प्रामाण्यस्यार्थवादाधिकरणे वक्ष्यमाणत्वात्। अत एव विशिष्टविधेर्विशेष्यविशेषणोभयपरत्वे वाक्यभेदापत्त्या विशिष्टमात्रपरस्य विशेषणांशेऽपि प्रामाण्यमिष्यत एवेति रेवत्यधिकरणे वक्ष्यते। अप्राप्ताबाधितार्थबोधकत्वमेव हि प्रामाण्यम्, न तु तात्पर्यघटितमपि, शब्दान्यप्रमाणे तदभावात्। नन्वेवमन्यपरस्यापि 'वज्रहस्तः पुरंदरः' इत्याद्यर्थवादस्य स्वार्थेऽपि प्रामाण्ये देवताधिकरणविरोध इति चेन्न। देवताधिकरणे 'देवता वा प्रयोजयेदतिथिवद्भोजनस्य तदर्थत्वात्' 'अपि वा शब्दपूर्वत्वाद्यज्ञकर्म प्रधानं स्याद्गुणत्वेन देवताश्रुतिः' इति सूत्रकृता याग एव फलस्य प्रयोजकः, देवता तु यागस्य गुणः, न तु यागाराधिता

1. सम्बन्धात्. 2. तज्जनितस्य आत्म—घ. 3. तादृशगुणसंपत्तिः—घ.

देवता फलं प्रयोजयतीत्येवं देवताया गुणभावो यागं प्रतीत्येतावदेव व्यवस्थापयिष्यते । देवताविग्रहादिकं तु भाष्यकृतैवोत्सूत्रं निराकरिष्यते प्रौढिवादेनेति तत्रैवास्माभिः प्रपञ्चयिष्यते । न च काठकादिसमाख्या कर्तृनिबन्धनैवोपपाद्येति वाच्यम् । तस्याः [1]प्रवचनातिशयनिबन्धनताया उक्तत्वात् । पदविभागक्रमपाठतदर्थख्यापनादिकमेव तदतिशयः । न च वेदा अनाप्ताप्रणीतत्वादाप्तप्रणीताः इदानींतनवाक्यविशेषवदिति वाच्यम् । आत्माकाशादौ व्यभिचारात् । अशब्दत्वे सतीति विशेषणमिति चेन्न । आप्तप्रणीतत्वमात्रस्य उक्तविधया वेदेऽप्यङ्गीकारात् । वेदा अपौरुषेयाः संप्रदायाविच्छेदे सति अस्मर्यमाणकर्तृकत्वात् आत्मवदिति सत्प्रतिपक्षत्वाच्च । न च सत्यन्तासिद्धिः, संसारचक्रप्रवर्तकत्वेन संप्रदायविच्छेदाभावात् । नन्वाप्तप्रणीतत्वाभावे बालोन्मत्तादिवाक्यवदप्रामाण्यं स्यादिति चेन्न । प्रमाणानां स्वतःप्रामाण्याभ्युपगमात् । अनाप्तवाक्येष्वनाप्तसंबन्धात्प्रतिबन्ध इत्याद्याकरे स्पष्टम् । एवं च बोधकत्वात्सप्रयोजनत्वान्निरपेक्षत्वाच्च चोदना धर्मे प्रमाणमिति सिद्धं चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म इति ॥

इति प्रथमाध्याये प्रथमः पादः ॥

---

1. प्रवचनादि—क, ख, ग.

द्वितीयः पादः ॥

निर्मथ्य निगमसिन्धून्विविधन्यायाभिधानमन्थानैः ।
धर्मसुधामुद्धरते भूयो मुनये नमोऽस्तु जैमिनये ॥

पूर्वस्मिंस्तर्कपादे विध्यर्थवादमन्त्रनामधेयात्मकवेदस्य सामान्यतः प्रामाण्यं विशिष्य च विधिभागस्य प्रामाण्यं वर्णितम् । अथास्मिन्द्वितीयपादे अर्थवादमन्त्रभागयोर्विशिष्य प्रामाण्यं वर्ण्यते ॥

'वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता, वायुमेव स्वेन भागधेयेनोपधावति स एवैनं भूतिं गमयति' इत्याद्यर्थवादा धर्मे प्रमाणं न वेति संशये पूर्वपक्षयति—

आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्थानां तस्मादनित्यमुच्यते ॥ १ ॥

पूर्वस्मिन्पादे 'तद्भूतानां क्रियार्थेन समाम्नायः' इत्यधिकरणे आम्नायस्य वेदस्य क्रियार्थत्वात् किं केन कथमित्येवं फलतत्साधनतदितिकर्तव्यतात्मकांशत्रयविशिष्टपुरुषप्रवृत्तिरूपभावनाप्रतिपादनार्थत्वावधारणात् अतदर्थानां भावनातदंशत्रयातिरिक्तार्थकानामर्थवादानाम् आनर्थक्यं धर्मप्रमितिरूपप्रयोजनशून्यत्वम् । न ह्यर्थवादेषु भावना गम्यते, तद्बोधकलिङाद्यभावात् । ननु तर्हि तेषां वेदत्वमेव न स्यात्, प्रमाणान्तरागोचरधर्मावेदकत्वस्यैव वेदशब्दप्रवृत्तिनिमित्तत्वादित्याशङ्क्य इष्टापत्त्या परिहरति—तस्मादिति । तस्मात् भावनात्मकधर्मप्रमापकत्वाभावाद्धेतोः अर्थवादजातम् अनित्यमुच्यते। नित्यं वेदवाक्यम् ततोऽन्यदनित्यं लौकिकवाक्यम् उच्यते प्रमादाद्वेदवाक्यसंवलितं पठ्यते ॥ यद्यपि वायव्ययागविधौ वायुरन्तर्भवति, तथापि नात्र स्वरूपेण स वर्ण्यते, लोकत एव तत्सिद्धेः । नापि देवतात्वेन, वायव्यमित्यनेनैव सिद्धेः । क्षेपिष्ठत्वादिकं तु वर्ण्यमानं न विधावन्तर्भवति, लोकसिद्धं च । न च विधेये इष्टसाधनतावगमकस्तुतिसमर्पकतया अर्थवादानां विध्यन्तर्भावादस्तु प्रामाण्यमिति वाच्यम् । इष्टसाधनतावगतिर्हि विनापि स्तुत्या विधिबलादेव भविष्यति, इष्टसाधनतावगतिं विना विधेः प्रवर्तकत्वासंभवेन विधि-

१. अर्थवादाधिकरणम् ।

नैवेष्टसाधनतावगतिलाभात् । न चैवं सति लोके[1] इयं गौर्बहुक्षीरा बहुजीवत्स्त्र्यपत्या इत्यादिस्तुतिवैयर्थ्यं शङ्क्यम् । लोके स्तुतेरिष्टसाधनतावगतिदार्ढ्यार्थत्वात्, वेदे च समीहितसाधनतावगतेर्वेदजन्यत्वेनैव दृढतया स्तुत्यनपेक्षणात् । अन्यथा 'ब्रह्मणे ब्राह्मणमालभते' इत्यादिनिरर्थवादस्थले का गतिः । तस्मादर्थवादा न धर्मे प्रमाणम् ।

ननु धर्मप्रमाणत्वाभावेऽपि यथाभूतार्थानुवादितया प्रमाणत्वमस्त्वित्याशङ्क्य यथाभूतार्थप्रमितिजनकत्वमपि नास्ति, किमुत धर्मप्रमितिजनकत्वमिति वक्तुं सिद्धार्थेऽप्यप्रामाण्यमुपपादयति—

[2]शास्त्रदृष्टविरोधाच्च ॥ २ ॥

शास्त्रविरोधात् दृष्टविरोधात् शास्त्रदृष्टविरोधाच्च भूतार्थप्रमाणत्वमपि नार्थवादानामित्यर्थः॥ 'स्तेनं मनोऽनृतवादिनी वाक्' इति श्रूयते । अनृतमेव वदति न तु सत्यमित्यनृतवादिनी । ताच्छीलिको णिनिः । अत्र मनसः परद्रव्यापहरणरूपं स्तेयम्, वाचश्चानृतवदनैकस्वभावत्वं बाधितम् । अतो लक्षणया मनःपूर्वकं चोरयेत्, वाग्वच्च कदाचिदनृतं वदेदिति कल्पनायाम् 'न चोरयेत्' 'नानृतं वदेत्' इति शास्त्रविरोधः । दृष्टेति भावे क्तः । प्रत्यक्षविरोधादित्यर्थः । 'धूम एवाग्नेर्दिवा ददृशे नार्चिः' इति प्रत्यक्षविरोधादप्रमाणम् । तथा 'न चैतद्विद्मो ब्राह्मणाः स्मो वयमब्राह्मणा वा' इत्यपि प्रत्यक्षविरोधादप्रमाणम् । दर्शपूर्णमासयोरार्षेयवरणं[3] प्रकृत्य ह्येतच्छ्रुतम् । न ह्येतत्संभवति,—ब्राह्मणाधिकृतवासन्तिकोपनयनादिपूर्वकं दर्शपूर्णमासौ कुर्वाणो ब्राह्मण्यं स्वगतं प्रति संदिग्धे इति । तथा 'को हि तद्वेद यद्यमुष्मिँल्लोकेऽस्ति वा न वा' इति स्वर्गसंशयपरं वाक्यं शास्त्रदृष्टविरोधादप्रमाणम् । दृष्टेति भावे क्तः । दर्शनमवगमः । 'स्वर्गकामो यजेत' इति शास्त्रान्तर्गतस्वर्गपदजन्यतदवगतिविरोधादित्यर्थः । पूर्वत्र शास्त्रेण विरोधः, इह तु तदेकदेशस्वर्गपदेन विरोध इति भेदः । अथवा पूर्वत्र विधिवाक्येन विरोधः, इह तु 'अमुष्मिन् लोके स्त्रियं संभवति' इत्याद्यर्थवादान्तरेण विरोध इति भेदः ।

इतोऽप्येवमित्याह—

तथा फलाभावात् ॥ ३ ॥

गर्गत्रिरात्रब्राह्मणं प्रकृत्य श्रूयते 'शोभतेऽस्य मुखं य एवं वेद' इति । अत्र गर्गत्रिरात्रब्राह्मणार्थं जानानस्य शोभत इति लटा वर्तमानमुखशोभालक्षणस्य फलस्य तदानीमविद्यमानस्य

1. लोके इति घ पुस्तके नास्ति. 2. शास्त्रदृष्टि 3. वरणप्रवरं—क, ग.

प्रतिपादनात्स्वार्थेऽप्यप्रामाण्यम् । न हि तदानीं मुखशोभास्ति, प्रत्युत पदपदार्थसंगमनव्यापृतचित्त-विक्षोभप्रयुक्तमुखविकारस्यैवानुभूयमानत्वात् ॥

इतोऽप्येवमित्याह—

[1]अन्यानर्थक्यात् ॥ ४ ॥

आधाने श्रूयते 'पूर्णाहुत्या सर्वान्कामानवाप्नोति' इति । अत्रापि लटा तदानीं सर्वकामावाप्तेरविद्यमानायाः प्रतिपादनादप्रामाण्यं पूर्वसूत्रात्सिद्धमेव । अथापि लेट्कल्पनया फलाय विधिरिति कश्चिद्ब्रूयात् । तं प्रत्युच्यते । नैष फलाय विधिः, तथा सति अग्निहोत्रादिकर्मणां स्वर्गादि-फलाय विधानानर्थक्यप्रसङ्गात् । [2]क्रतुभिर्हि फलान्याजिहीर्षमाणः क्रतुसाधनीभूताहवनीयाद्यग्निनि-[3]र्वर्तकाग्न्याधेयान्तर्गतपूर्णाहुत्यैव सर्वक्रतुफलावाप्तौ सत्यां किमिति क्रतुषु प्रवर्तेत । तदाहुः— '[4]अत्के चेन्मधु विन्देत किमर्थं पर्वतं व्रजेत् । इष्टस्यार्थस्य संप्राप्तौ को विद्वान्यत्नमाचरेत्' इति । 'गृहकोणोऽत्के इत्यपि' इति जयन्तः ।

इतोऽप्येवमित्याह—

अभागिप्रतिषेधात्[5] ॥ ५ ॥

भागः भजनं प्राप्तिः प्रसङ्गः अस्यास्तीति भागि प्रसक्तम्; अभागि अप्रसक्तम्, तस्य प्रतिषेधादित्यर्थः । 'न पृथिव्यां नान्तरिक्षे न दिव्यग्निश्चेतव्यः' इत्यप्रतिषेध्यप्रतिषेधादप्रमाणम् । पृथिव्यां हि चयनं विहितत्वादप्रतिषेध्यम् । अन्तरिक्षे दिवि च चयनमप्रसक्तमेव ॥

इतोऽप्येवमित्याह—

अनित्यसंयोगात् ॥ ६ ॥

'बबरः प्रावाहणिरकामयत' इत्याद्यप्रमाणम्, अनित्यैर्जनिमद्भिः प्रवाहणादितदपत्यबब-रादिभिरर्थैर्वाच्यतया संयोगात् । न हीदानींतनान्पुरुषान्प्रतिपादयदिदं स्वार्थे प्रमाणं भवितुम-र्हति, आदिमत्तादोषप्रसङ्गात् । अतो नैवंजातीयकमर्थवादजातं स्वार्थेऽपि प्रमाणम्, किमुत धर्मे ॥

अथ सिद्धान्तयति—

विधिना त्वेकवाक्यत्वात्स्तुत्यर्थेन विधीनां स्युः ॥ ७ ॥

---

1. आनर्थक्यात्. 2. क्रतु...माणः इति **ख** पुस्तके नास्ति. 3. वर्तकाग्न्याधाना—**ख**. 4. अर्के—**क, ख, घ**. *Cf.* शा. भा. १. २. ४. 5. प्रतिषेधाच.

तुः पूर्वपक्षव्यावृत्तौ। विधीनामित्यवयवषष्ठी। अर्थवादा विध्येकदेशाः स्युः। विधिभागस्य च प्रामाण्यं पूर्वस्मिन्पादे व्यवस्थापितमिति भवत्येषां प्रामाण्यम्। कुत एषां विध्येकदेशता, स्तुत्यर्थेन विधिना एकवाक्यत्वात्। स्तुतिः प्ररोचना प्राशस्त्यवर्णना, तामर्थयते अपेक्षत इति स्तुत्यर्थो विधिः। तेन संभूय विशिष्टैकार्थप्रतिपत्तिजनकत्वादित्यर्थः॥ तथा हि— लिङादिप्रत्ययाः प्रवर्तनायां विहिताः। प्रवर्तयितुर्व्यापारः प्रेरणाख्यः प्रवर्तना। आचार्यो हि गामानयतु देवदत्त इति वदति[1]। ततो गामानयन्देवदत्तो ब्रवीति,—आचार्यप्रेरितोऽहं गामानयामीति। स च प्रेरणाख्यव्यापारो नियोजयितृपुरुषनिष्ठोऽभिप्रायविशेषो लोके। वेदे त्वनीश्वरवादे लिङादिनिष्ठो धर्मविशेषः कल्प्यः। सेश्वरवादे तु ईश्वरेच्छैव प्रवर्तना। सा च लिङादिशब्दनिष्ठत्वाद्वा ततः प्राधान्येन गम्यमानत्वाद्वा शब्दभावनेत्युच्यते। तया च किं केन कथमित्यंशत्रयवती पुरुषप्रवृत्तिर्भाव्यते। सेयं प्रवृत्तिः शब्दभावनाभाव्यत्वात् फलोत्पादनव्यापारात्मकत्वाच्च अर्थभावनेत्युच्यते फलभावनेति च। इमां चार्थभावनां प्रति गृहीतशक्तिकलिङादितो ज्ञाता शब्दभावना प्रयोजिका। ततश्च लिङादिशक्तिग्रहः शब्दभावनाज्ञानद्वारा शब्दभावनाभाव्यार्थभावनानिर्वर्तकत्वात् शब्दभावनां प्रति करणम्। इष्टसाधनताज्ञानमपि करणम्, तस्य शब्दभावनाभाव्यप्रवृत्तिं प्रति कारणत्वात्। अर्थवादलब्धप्राशस्त्यं तु तत्राङ्गत्वेनान्वेति। तथा हि, लोके इष्टसाधनादन्यत्र प्रेक्षावतः प्रवृत्तेरभावादिष्टतृप्तिसाधनेऽपि विषसंसृष्टान्नभक्षणे प्रवृत्तेरभावादनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनतामप्यर्थाद्विधिप्रत्ययो गमयति, तज्ज्ञानस्य प्रवर्तकत्वात्। सर्वस्यापि लौकिकवैदिककर्मणः किंचिदायासाधायकस्य कष्टात्मकस्यानिष्टसाधनताया अपि सत्त्वात् प्रवृत्तिनिवृत्त्योरौदासीन्यापत्तेर्बलवत्त्वेनानिष्टं विशेषणीयम्[2]— बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनताज्ञानं प्रवर्तकमिति। भोजनाद्यायासस्य चानिष्टस्य इष्टतृप्त्याद्यपेक्षया न बलवत्त्वम्, तृप्त्यादिफलोत्कर्षस्य तत्रानुभवसिद्धत्वात्। अत एवोत्कटेच्छापरनामधेया तत्र रुचिर्भवति, निकृष्टतया ज्ञाते फले तदसंभवात्। सा च रुचिरिष्टसाधनतावगत्या निष्पद्यते। तदुत्पादने च कर्तव्ये सतोऽसतो वा गुणस्य कथनेन बलवदनिष्टाननुबन्धित्वज्ञापने सति नान्तरीयकंकिंचिदनिष्टाधायकेऽपीष्टसाधने द्वेषनिरास इति लोकसिद्धमेतत् 'औषधं पिब, शिखा ते वर्धिष्यते' इत्यादौ। ततश्च विधीनां प्रवर्तकानां फलोत्कर्षकथनापेक्षाणाम्, अर्थवादानां च धर्मप्रमित्युपयोगेन सार्थक्यमपेक्षमाणानां श्रुतशब्दशक्तिविधया साक्षाद्धर्मप्रमितिजनने अक्षमाणां परंपरया च तज्जनने द्वारविशेषमपेक्षमाणानां परस्पराकाङ्क्षावशात् विध्यपेक्षितफलोत्कर्षापरनामधेयप्राशस्त्यलक्षकत्वमर्थवादानां पर्यवस्यति। स्वाध्यायविधिरेव च प्रयोजनवदर्थावबोधपर्यवसानं कृत्स्नस्य वेदस्य बोधयन् प्राशस्त्यतात्पर्यकत्वमर्थवादानां गमयति।

---

1. ब्रवीति—क, घ. 2. बलवत्त्वमनिष्टे विशेषणीयम्—ख.

तात्पर्यानुपपत्त्या च लक्षणेत्यन्यत्र विस्तरः। प्राशस्त्यप्रतिपादनप्रकारस्तु क्षिप्रदेवतासाध्यकं कर्म क्षिप्रमेव फलं दास्यति, अतः प्रशस्तोऽयं याग इत्येवं यथायथमूह्यः। अर्थवादपदानि च न प्रत्येकं प्राशस्त्यं लक्षयन्ति, पदान्तरवैयर्थ्यापत्तेः। किंतु पदसमुदायः। न च समुदायस्य कचिदप्यशक्तत्वात्स्वशक्यसंबन्धरूपलक्षणा कथं तत्र स्यादिति वाच्यम्। अवयवद्वारा शक्यसंबन्धस्य समुदायेऽपि सत्त्वात्। साक्षात्स्वावयवद्वारकत्वसाधारण्येन स्वनिष्ठशक्त्या स्वप्रतिपाद्यसंबन्ध एव हि लक्षणा; न तु साक्षादेव स्वनिष्ठशक्त्या स्वप्रतिपाद्यसंबन्धः, गौरवात्। अवयवशक्तिलभ्यैश्च वायुक्षेपिष्ठत्वादिभिरर्थैर्वायुदेवताकयागीयप्राशस्त्यस्य उत्कृष्टफलाधायकत्वलक्षणस्य अविनाभावलक्षणो ज्ञाप्यज्ञापकभावः संबन्धः। वायुक्षेपिष्ठादिपदशक्यैरर्थैर्हि प्राशस्त्यं ज्ञाप्यते—क्षिप्रतमो महात्मा वायुरतिक्षिप्रमुत्कृष्टफलं दास्यति, अतः प्रशस्तं तद्देवताकं कर्मेति। ततश्च वायुक्षेपिष्ठादिपदेषु स्वशक्यार्थद्वारा प्राशस्त्यज्ञापकता तद्द्वारा तत्समुदायेष्विति सिद्धम्। तदेतत् 'तथा यूपस्य वेदिः' इत्यधिकरणे 'अर्धमन्तर्वेदि, अर्धं बहिर्वेदि' इति समुदायेन देशविशेषो लक्ष्यत इति भाष्यवार्तिकादिषु ध्वनितम्। स्पष्टीकृतं च चूडामणिदीक्षितैः। सैषा अर्थवादविध्युद्देशयोः पदैकवाक्यता विज्ञेया, अन्यतरविनाभूतयोस्तयोः साकाङ्क्षत्वात्। तथा च वक्ष्यति 'अर्थैकत्वादेकं वाक्यं साकाङ्क्षं चेद्विभागे स्यात्' इति। केचित्तु अङ्गप्रधानविध्युद्देशानामिव विधायकलिङादिभेदात्स्वार्थनिराकाङ्क्षतया प्रयोजनवशेन संबन्धाद्वाक्यैकवाक्यतेत्याहुः। निरर्थवादविधिप्रदेशेषु तु विधीनामेव द्वे शक्ती कल्पयामः। न च सर्वत्र विधेरेव शक्तिद्वयकल्पनोपपत्तौ किमर्थवादैरिति वाच्यम्। आम्नातस्यैव हि वयमर्थं वक्तुं प्रभवामः, नाम्नानं पर्यनुयोक्तुमित्यास्तां तावत्।

ननु पौरुषेयाण्येवार्थवादवाक्यानि वेदेषु प्रमादपठितानि कुतो न स्युः, तत्राह—

तुल्यं च सांप्रदायिकम् ॥ ८ ॥

चो ह्यर्थे। सांप्रदायिकं मन्वादिस्मर्तृपारंपर्यसिद्धं नियमाध्ययनम्, तदेतत् शिष्टवैदिकपरंपरया विधिभागानामर्थवादभागानां च तुल्यम् आद्रियमाणं दृश्यते। अतः अर्थवादानां पौरुषेयत्वं न युक्तमाश्रयितुम् ॥

अथ 'शास्त्रदृष्टविरोधाच्च' इत्यादिना केषांचिदर्थवादानां स्वार्थेऽप्यप्रामाण्यमुपक्षिप्तं परिहर्तुमुपक्षिपति—

अप्राप्ता चानुपपत्तिः प्रयोगे हि विरोधः स्याच्छब्दार्थस्त्वप्रयोगभूतस्तस्मादुपपद्यते ॥ ९ ॥

उक्ता अनुपपत्तिः 'स्तेनं मनः' इत्यादिवाक्यम् अप्राप्ता वेदितव्या। कुतः। हि यस्मात् विधिकल्पनया स्तेयादिप्रयोगे उच्यमाने विरोधः स्यात्। नैवमस्ति, विधिकल्पनाया अनभ्युपगमात्। तर्हि प्रतीयमानार्थे मनःस्तैन्यादावस्ति विरोध इत्यत आह,—शब्दार्थस्त्वप्रयोगभूत इति। शब्दतो वाच्यविधया प्रतीयमानो मनःस्तेयादिरर्थस्तु, अप्रयोगभूतः प्रयुज्यते अनेनेति प्रयोगः तात्पर्यनामधेयोऽभिप्रायविशेषः, तं प्राप्तो न भवति; अविवक्षित इति यावत्। अतस्तद्विषये विरोधो नास्ति। विधेयस्तुतिमात्रपरत्वादिति भावः। तस्मात् अनुपपत्त्यभावात् 'स्तेनं मनः' इत्यादिवाक्यम् उपपद्यते संगतार्थकं भवति॥

ननु 'वेतसशाखया चावकाभिश्च विकर्षति' इत्यग्न्याख्यस्थण्डिलविकर्षणे वेतसशाखा अवकाश्च विधीयन्ते, आपश्च स्तूयन्ते 'आपो वै शान्ताः' इति। एवंजातीयकानां विधेयस्तावकत्वस्याप्यभावात्कथं धर्मप्रामाण्यम्। तत्राह—

गुणवादस्तु ॥ १० ॥

तुरवधारणे। गुणवादः गुणाभिधानमेव, स्तुतिरेवेति यावत्। अपां स्तुत्या हि तत्प्रभवा वेतसशाखा अवकाश्च स्तुता भवन्ति, यथा वंशे स्तुते देवदत्तादयः। गुणादागतश्च वादो गुणवादः। गौणः शब्द इति यावत्। आप इत्ययं शब्दः अप्कार्यत्वगुणयोगाद्वेतसशाखासु वर्तते; अतो विधेयस्तावकत्वमुपपद्यते। एवमन्यत्रापि यथायथमूह्यम्। उत्तरसूत्राणि गुणवादत्वस्यैव प्रपञ्चनपराणि॥

[1]'स्तेनं मनोऽनृतवादिनी वाक्' इत्यत्र गुणवादत्वमुपपादयति—

रूपात्प्रायात् ॥ ११ ॥

गुणवाद इत्यनुवर्तते। तच्चावर्तते। गुणाभिधानं स्तुतिरित्येकोऽर्थः, [2]गौणः शब्द इत्यन्योऽर्थः। 'हिरण्यं हस्ते भवत्यथ गृह्णाति' इत्यंशुग्रहग्रहणे विहितं हिरण्यं स्तूयते 'स्तेनं मनोऽनृतवादिनी वाक्' इति। तत्र स्तेनमिति प्रच्छन्नं रूपं लक्ष्यते। अनृतवादिनीति प्रायेण अनृतवदनस्वभावत्वं लक्ष्यते। मनः स्तेनवत्प्रच्छन्नम्, वाक् प्रायेण अनृतवदनशीला। हिरण्यं तु तद्दोषद्वयरहितमित्यभ्यर्हितमिति विधेयस्तुतिरुपपद्यते॥

'धूम एवाग्नेर्दिवा [3]ददृशे' इत्यत्र गुणवादत्वमाह—

दूरभूयस्त्वात् ॥ १२ ॥

1. तत्र स्तेनं मनो—क, ग, घ. 2. गुणशब्दः—क. 3. ददृश्रे—ख.

गुणवाद इत्यनुवर्तते । पूर्ववदर्थद्वयम् । 'धूम एवाग्नेर्दिवा ददृशे' इत्यत्र 'अग्निं वा वादित्यः सायं प्रविशति, तस्मादग्निर्दूरान्नक्तं ददृशे' इति पूर्वतरवाक्यात् दूरादित्यनुवर्तते । तत्र दूरादिति दूरभूयस्त्वे गौणम् । दिवा अग्नेः धूमः अतिदूराद्दृश्यते । अतः 'उद्यन्तं वावादित्यमग्निरनुसमारोहति' इति पूर्ववाक्योक्तं युज्यते । तस्मात् 'अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिः सूर्यः स्वाहेत्येव सायं होतव्यम्, सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिरग्निः स्वाहेति प्रातः' इति विहितसंसृष्टहोममन्त्रस्तुतिरुपपद्यत इति न विरोधः ।

अथ 'न चैतद्विद्म' इत्यत्र गुणवादत्वमाह—

[1]स्त्र्यपराधात्कर्तुश्च पुत्रदर्शनात् ॥ १३ ॥

गुणवाद इत्यनुवर्तते । 'देवाः पितरः पितरो देवा योऽहमस्मि स सन्यजे । यस्यास्मि न तमन्तरेमि' इति 'प्रवरे प्रव्रियमाणे यजमानो जपति' इत्यत्र एतच्छ्रूयते 'न चैतद्विद्म' इत्यादि। न विद्म इति ब्राह्मण्यस्य दुर्ज्ञानत्वे गौणम् । कुतः । स्त्र्यपराधात् मातुर्व्यभिचारसंभवात् । व्यभिचारश्च जारिणीजारयोरेव सुविज्ञानः । पुत्रस्योत्पादकं तु बीजिनं जारिणी जानाति न तु जारोऽपि, जारान्तरसंभवात् । ततश्च 'सवर्णेभ्यः सवर्णासु जायन्ते हि सजातयः । ....विन्नास्वेष विधिः स्मृतः' इति स्मृतिसिद्धं ब्राह्मणात्स्वभार्यायां ब्राह्मण्यामुत्पन्नत्वलक्षणं ब्राह्मण्यं मातुरेवैकस्याः सुविज्ञानम् । नन्वेवं सति 'श्राद्धे ब्राह्मणान्निमन्त्रयेत' इत्युपक्रम्य कुण्डगोलकयोर्निमन्त्रणनिषेधान्यथानुपपत्त्या ब्राह्मणमातापितृकत्वमेव ब्राह्मण्यम्, तत्तु क्षेत्रिणमादाय सर्वस्यापि सुविज्ञानमित्यत आह,—कर्तुश्च पुत्रदर्शनादिति । 'उत्पादयितुः पुत्र इति हि ब्राह्मणम्' इत्युपक्रम्य 'रेतोधाः पुत्रं नयति' इत्यादिना बीजावापस्य कर्तुर्जारस्यैव पुत्रः, न तु क्षेत्रिण इत्यर्थस्य [2]आपस्तम्बादिभिर्निर्धारणादित्यर्थः । श्राद्धीयब्राह्मणनिमन्त्रणे कुण्डगोलकनिषेधस्तु 'सगुणानामलाभे तु निमन्त्र्या निर्गुणा अपि' इति प्रसक्तत्वात्संगच्छत इति विज्ञानेश्वरादिभिरुक्तं परिहारं अनुक्तसमुच्चयार्थश्चकारः समुच्चिनोति । ततश्च स्वभार्यायां ब्राह्मण्यां ब्राह्मणादुत्पन्नत्वलक्षणमेव ब्राह्मण्यम् । तच्च मात्रैकसमधिगम्यम् । इतरस्य तु दुर्विज्ञानम् । तदेवंविधमपि ब्राह्मण्यमेतन्मन्त्रजपेन अब्राह्मणस्यापि संपद्यत इति स्तुतिरुपपाद्या ॥

अथ 'को हि तद्वेद' इत्यत्राह—

आकालिकेप्सा ॥ १४ ॥

---

1. अपराधात्. 2. आपस्तम्बादिभिः स्मर्तृभिः—क.

'आकालिकडाद्यन्तवचने' इति पाणिनिः। समानकालावाद्यन्तौ उत्पत्तिविनाशौ यस्येत्यर्थे समानकालशब्दात् ठञ् [1]प्रकृतेराकालादेशश्च निपात्यते। समानशब्द एकत्ववाची। उत्पन्नमात्रविनष्टमित्यर्थ इति तद्भाष्यकैयटयोः स्पष्टम्। इह तु आमुष्मिकफलापेक्षया आशुतरविनश्वरमैहिकं फलं लक्ष्यते। आप्तुमिच्छा ईप्सा। आकालिकस्य ईप्सा आकालिकेप्सा। गुणवाद इत्यनुवर्तते। पूर्ववदर्थद्वयम्। 'अमुष्मिन् लोके अस्ति वा न वा' इति संशयवचनमामुष्मिकस्य कालान्तरदेहान्तरभावित्वलक्षणपरोक्षत्वे गौणम्। विदिश्चेप्सायां गौणः। 'दिक्ष्वतीकाशान्करोति' इति सौमिकशालाया गवाक्षकरणं विहितम्। तस्य च धूमोपद्रवनिवृत्तिरैहिकं फलं सद्यः प्रत्यक्षम्। ज्योतिष्टोमकर्मजन्यमामुष्मिकं तु फलं कालान्तरदेहान्तरभावि परोक्षमेव। प्रत्यक्षत्वात्तात्कालिकत्वाच्च ऐहिक एव फले आगोपालाङ्गनमीप्सा भवति। अत ऐहिकं फलमनादृत्य परोक्षमामुष्मिकं फलं को वेद क ईप्सति। तस्मात्सद्यो धूमनिवृत्तिफलकमतीकाशकरणं श्रेष्ठमिति स्तुतिरुपपद्यते॥

अथ 'शोभतेऽस्य मुखं य एवं वेद' इत्यत्राह—

विद्याप्रशंसा॥ १५॥

गुणवाद इति पूर्ववत्। ब्राह्मणतो गर्गत्रिरात्रस्य ज्ञानादेव मुखशोभाफलं भवति चेत् तदनुष्ठानात्कीदृक्फलं भवेदित्येवं विद्यया ज्ञानेन गर्गत्रिरात्रस्य प्रशंसा क्रियते। यद्यपि पदपदार्थसंगमनव्याप्रतक्षुब्धचित्ततया[2] तदानीं मुखवैवर्ण्यमस्ति, तथापि पदवाक्यन्यायविजृम्भितैः शिष्यस्पृहणीयैः शब्दैः शोभमानैर्मुखशोभावचनं गौणम्॥

'पूर्णाहुत्या सर्वान्' इत्यत्राह—

सर्वत्वमाधिकारिकम्॥ १६॥

गुणवाद इति पूर्ववत्। तत्तत्सर्वफलसाधकसर्वक्रत्वपेक्षिताहवनीयादिनिष्पादकत्वात् सर्वफलार्थेत्याग्न्याधेयिकी पूर्णाहुतिः स्तूयते। वर्तमानत्वमविवक्षितम्। सर्वपदमाधिकारिकं तत्तदधिकृतसर्वक्रतुफलापेक्षं गौणम्। अतोऽश्वमेधादीनां राजन्यादिमात्राधिकृतत्वेऽपि न दोषः॥

फलवादत्वमभ्युपगम्य यदुक्तम् 'अन्यानर्थक्यात्' इति तत्राह—

---

1. तत्प्रकृतेः—क. 2. व्याप्रतचित्तक्षुब्धतया—ख.

फलस्य कर्मनिष्पत्तेस्तेषां लोकवत्परिमाणतः [1]फलविशेषः स्यात् ॥ १७ ॥

स्वर्गादिफलस्य पूर्णाहुत्यग्निहोत्रादिगुरुलघुकर्मभिर्निष्पत्तिश्रवणात् तेषां कर्मणां परिमाणतः अल्पत्वभूयस्त्वतारतम्यात् फलविशेषः फलतारतम्यं स्यात्, लोकवत् लोके सेवादितारतम्यात्फलतारतम्यवत्। ततश्च पूर्णाहुत्या स्वर्गादिसर्वफलान्यल्पानि भवन्ति, अग्निहोत्रादितस्तु ततस्ततो भूयांसीत्युक्तं भवति ॥

'न पृथिव्याम्' इत्यत्र 'बबरः प्रावाहणिः' इत्यत्र चाह—

अन्त्ययोर्यथोक्तम् ॥ १८ ॥

पूर्वपक्षे 'अभागिप्रतिषेधात्' 'अनित्यसंयोगात्' इत्यन्तिमसूत्रोक्तयोर्दोषयोः उक्तप्रकारेण परिहारो वेदितव्यः ॥ तथा हि— 'स्तेनं मनोऽनृतवादिनी वाक्' इति वाङ्मनसयोर्निन्दा हिरण्यविधिस्तुत्यर्थेत्युक्तं प्राक्। एवमेव पृथिव्यां चयनप्रतिषेधो हिरण्यान्तर्हितचयनविधिस्तुत्यर्थः, 'नान्तरिक्षे न दिवि' इति तु नित्यानुवादः 'अग्निर्हिमस्य भेषजम्' इत्यादिवत्। तथा 'यथर्तावृतुलिङ्गानि नानारूपाणि पर्यये। दृश्यन्ते तानि तान्येव तथा भावा युगादिषु' इति न्यायेन प्रतियुगमनुवर्तमाना बबरादयः प्रवाहनित्यतया चन्द्रसूर्यादिवद्वैदिकपदगोचराः सन्तो नैव वेदस्य नित्यतां विरुन्धत इत्यादि पूर्वपादे 'परं तु श्रुतिसामान्यम्' इत्यत्रोक्तम्। अतः 'बबरः प्रावाहणिः' इत्यादावप्यनित्यसंयोगदोषः परिहृतः। न च पौनरुक्त्यम्; चन्द्रसूर्यबबरादीनां प्रवाहनित्यतावचनस्यापि पूर्वपक्षदशायामप्रामाण्यास्कन्दितत्वेन तद्विषये अनित्यसंयोगदोषस्य पुनः समुन्मेषे सति सिद्धान्तदशायामर्थवादजातस्य साधितप्रामाण्यतया 'यथर्तावृतुलिङ्गानि—' इति बबरादीनां प्रवाहनित्यत्वेनानित्यसंयोगदोषपरिहारस्य पुनरुदयावश्यंभावात्। अत्र लोकवेदविरोधाभावे अर्थवादानां स्वार्थेऽपि प्रामाण्यम्, तद्विरोधे तु [2]स्तावकत्वमेव। 'विरोधे गुणवादः स्यादनुवादोऽवधारिते। भूतार्थवादस्तद्धानादर्थवादस्त्रिधा मतः ॥' ततश्च, अचिन्त्यशक्तिकपरमेश्वरतत्कर्तृकसृष्टिप्रलयादिकमप्यस्तीति वार्तिककारैर्वैदिकशिरोमणिभिः प्रपञ्चितम्। अनीश्वरवादिनस्तु प्राभाकरादयो वैदिकैरनादृत्याः। अत्रेदं वक्तव्यम्— 'स्वाध्यायोऽध्येतव्यः' इति वेदार्थज्ञानायाध्ययनविधिः। अत्र हि विधौ कर्मणि तव्यप्रत्ययः। उत्पाद्यत्वमाप्यत्वं संस्कार्यत्वं वा कर्मत्वम्, यथा

1. सारतोवाफल. 2. तु गौण्या—क.

'घटं करोति' 'ग्रामं गच्छति' 'व्रीहीन्प्रोक्षति' इति। अध्ययनं च भावार्थाधिकरणन्यायेन भावनायां करणत्वेनान्वेति। स्वाध्यायस्य च तेनोत्पाद्यत्वासंभवादाप्यत्वं संस्कार्यत्वं वा कर्मत्वं भवति। ततश्चाध्ययनेन स्वाध्यायं प्राप्नुयादिति वचनव्यक्तिः, अध्ययनेन स्वाध्यायं संस्कुर्यादिति वा। तत्राध्ययनेनावाप्तस्य संस्कृतस्य वा स्वाध्यायस्य स्वतः अपुरुषार्थत्वात्, फलाकाङ्क्षायामधीतवेदजन्यधर्मावबोधस्य दृष्टस्य स्वर्गादिसाधनतया फलत्वात्, सति च संभवे अदृष्टकल्पनायोगात्, तमेव प्रयोजनवदर्थावबोधापरनामधेयमधीतस्वाध्यायः फलत्वेन गृह्णाति; अनारभ्याधीतस्याप्यध्ययनस्य सामर्थ्यादेव क्रतुविध्याक्षिप्तार्थज्ञाने उपयोगसंभवात्। ततश्चाधीतेन स्वाध्यायेनार्थावबोधं भावयेदिति पर्यवसन्नोऽर्थः। तत्रार्थवादानां वाच्यविधया धर्मप्रमितिजननशक्त्यभावेऽपि कृत्स्नस्य वेदस्य प्रयोजनवदर्थावबोधपर्यवसानं बोधयता अध्ययनविधिनैव विध्यपेक्षितप्राशस्त्यतात्पर्योन्नयनमुखेनोत्थापितलक्ष्यविधया तत्प्रतिपादनद्वारा विध्युपयोगात् धर्मप्रामाण्यमुपपद्यत इति वार्तिकादिग्रन्थेषु स्थितम्। वस्तुतस्तु स्वाध्यायविधिरक्षरानुपूर्व्यवधारणरूपग्रहणार्थः। अर्थावबोधस्तु गृहीतपदपदार्थसंगतिकस्य स्वत एव भवति, न तु तत्राध्ययनविधेर्व्यापारः, धर्मावबोधान्तत्वे अध्ययनाकार्त्स्न्यप्रसङ्गात्। ब्राह्मणस्य राजसूयाद्यभावेन तन्मन्त्रब्राह्मणाध्ययनस्य व्यर्थत्वात्। किंच, अग्निहोत्रादिलक्षणवेदार्थस्वाध्ययनात्प्राक्संध्योपासनवत् पित्राद्युपदेशतो ज्ञाने सति ज्ञातत्वादेव तदवबोधस्य काम्यत्वाभावात्फलत्वानुपपत्तिः। ततः प्राक्तदज्ञाने तु न स कामयितुं शक्यः, ज्ञात एवेच्छानियमात्। अथ सामान्यतो ज्ञाते विशिष्याज्ञाते तदिच्छा संभवति; पित्राद्युपदेशतो विशिष्यावगतेऽप्यौपदेशिकज्ञानस्य प्रामाण्यनिश्चयाय पुनर्बोधकामना च युक्तेति चेन्न। अग्निहोत्रादिविशेषज्ञानानां हि न तावदेकबुद्ध्या विशेषाकारेणोद्देशः, अनन्तत्वात्। सामान्याकारेणोद्देशे च सामान्यज्ञानमेव विधिफलं स्यात्, न तु विशेषज्ञानम्। अतः अर्थावबोधस्योद्देश्यत्वायोगान्न फलत्वम्। न चाध्ययनविधेरर्थावबोधान्तत्वाभावे वेदस्य कथं स्वार्थे तात्पर्यावगम इति वाच्यम्। उपक्रमादिसहकृतशब्दबलादेव तत्संभवात्। तस्मादध्ययनविधिरक्षरग्रहणमात्रफलक एव। तथा च पुरुषार्थानुशासनसूत्राणि वेदभाष्योदाहृतानि 'बोधान्तत्वेऽध्ययनाकार्त्स्न्यम्' 'सोऽकाम्यः प्राग्बोध्यभानाभानयोः' 'उद्देशायोगाच्च' इत्यादीनि। एवं च व्याकरणमहाभाष्ये पस्पशाह्निके 'ब्राह्मणेन निष्कारणो वेदः षडङ्गोऽध्येयो ज्ञेयश्च' इत्युदाहृतायां श्रुतौ ज्ञेयश्चेति पृथग्ज्ञानविधिरर्थवान्भवति। अध्ययनविधेर्बोधान्तत्वे तु तदानर्थक्यं स्पष्टमेव। निष्कारणः, कार्यते अनेनेति कारणं फलम्; दृष्टप्रयोजननिरपेक्षः शिक्षाव्याकरणादिषडङ्गसहितो वेदः अध्ययनेन ग्राह्यः तदर्थश्च प्रतिपत्तव्यः। सोऽयं धर्मो न दृष्टफलः, नित्य इति यावत्। तदभावे हि प्रत्यवायः स्मर्यते 'स्थाणुरयं भारहारः किलाभूदधीत्य वेदं न विजानाति योऽर्थम्' इत्यादि। न च गृहीतपदपदार्थसंगतिकस्य स्वत एव ज्ञानसंभवात्तद्विधिर्व्यर्थ इति वाच्यम्।

न ह्यवश्यं गृहीतपदपदार्थसंगतिकेन भाव्यमिति लोकतो लभ्यम्, अव्युत्पन्नानामपि बहुलमुपलम्भात्, पदपदार्थसंगतिग्रहणमात्रसत्त्वेऽप्यतिगहनवेदार्थज्ञानस्य न्यायविचारमन्तरा अनुपपत्तेश्च । अतः पदपदार्थसंगतिमधिगम्य न्यायविचारतो यथावद्वेदार्थज्ञानमात्रं नित्यतया विधीयते । तदपि स्वस्वपित्रादिक्रमागतवेदभागशाखामात्रस्य, नेतरस्य वेदभागस्य । स्वाध्यायविधौ स्वपदानर्थक्यापातात् । तथा च स्वशाखाया अध्ययनमर्थज्ञानं च नित्यम् । इतरशाखानां त्वध्ययनमर्थज्ञानं च क्रतुविधिप्रयुक्तमार्थिकमेव । न च तत्र स्वाध्यायविधेर्व्यापारः । एवं च स्वशाखायामपि [1]स्वाधिकृतकर्मविधिभागमात्रस्यार्थज्ञानेनापि कर्मसिद्धिरप्रत्यूहा । पुरुषस्तु परं प्रत्यवेष्यतीति तृतीये 'ज्ञाते च वाचनं न ह्यविद्वान्विहितोऽस्ति' इत्यत्र भाष्यवार्तिकयोः स्पष्टम् । न च स्वाध्यायविधिगतस्वशब्दानुसारेण वेदोऽध्येय इति वेदशब्दस्य स्वशाखामात्रपरत्वेऽपि ज्ञेय इत्यंशे वेदशब्दस्य तथा संकोचे मानाभाव इति वाच्यम् । अध्येय इत्यत्रान्वितस्यैव वेदशब्दस्य स्वशाखामात्रपरतया निश्चितस्य ज्ञेय इत्यत्राप्यन्वयवशादेव तथा संकोचलाभात् । कृत्स्नवेदार्थज्ञानस्याध्ययनविधिप्रयुक्तत्वाभावादेव कल्पसूत्रप्रणयनमर्थवत् । उक्तं च भवस्वामिभाष्ये 'ब्राह्मणानां बहुत्वादेकैकस्यां शाखायामपरिसमाप्तत्वादर्थस्य च दुर्बोधत्वादसर्वजनीनत्वाच्च संहृत्य विवरणार्थं सुखं बुद्ध्वा कर्माण्यनुष्ठाय फलानि सर्वे प्राप्नुयुरिति कल्प आरब्ध आचार्येण' इति । किंचैवम् 'यो ह वा अविदितार्षेयच्छन्दोदैवतब्राह्मणेन मन्त्रेण याजयति वाध्यापयति वा स्थाणुं वर्च्छति गर्तं वापद्यते पापीयान्भवति प्रवामीयते यातयामान्यस्य च्छन्दांसि भवन्ति, तस्मादेतानि मन्त्रे मन्त्रे विद्यात्' इति ताण्डकतलवकारादिशाखासु मन्त्रप्रतिपाद्यदेवतानां विनियोजकब्राह्मणानां च स्मरणविधानं कृत्स्नवेदार्थज्ञानस्यावश्यकत्वेऽनर्थकं स्यात् । मन्त्रेषु देवतावगमस्तु कात्यायनादिप्रणीतसर्वानुक्रमणिकादिग्रन्थतो वेदार्थज्ञानाभावेऽपि सुलभ एव । विनियोजकब्राह्मणवाक्यज्ञानं च कल्पसूत्रतः सुलभमेव, नानाशाखागतविनियोजकब्राह्मणवाक्यसंग्रहात्मकत्वात्कल्पसूत्राणाम् । 'एवंविदमेवाध्वर्युं कुर्वीत नानेवंविदम्' 'एवंविदमेव होतारं कुर्वीत नानेवंविदम्' 'एवंविदमेवोद्गातारं कुर्वीत नानेवंविदम्' 'एवंविदमेव ब्रह्माणं कुर्वीत नानेवंविदम्' इत्यादिवाजसनेयकादिशाखागतानि स्रुगादानादिब्राह्मणतदर्थविदामेवाध्वर्य्वादिवरणपराणि च कृत्स्नवेदार्थज्ञानस्यानावश्यकतां गमयन्ति । अत एव च कल्पसूत्रेषु सर्वाङ्गोपसंहरणाय प्रवृत्तेषु कृत्स्नवेदार्थज्ञानं कर्माधिकारिविशेषणतया नोपनिबद्धम् । किंच, ब्रह्ममीमांसायां तृतीयचतुर्थाद्याधिकरणे 'शेषत्वात्पुरुषार्थवादो यथान्येष्विति जैमिनिः' इति सूत्रेणात्मज्ञानं कर्मशेषभूतकर्तृद्वारा पर्णतादिवत्कर्माङ्गम् । 'तरति शोकमात्मवित्' इति फलश्रुतिस्तु अपापश्लोकश्रवणादिवदर्थवाद इति

1. स्वाधिकृतकर्मविभागमात्रस्य—ग; कर्मविधिमन्त्रभागस्य—क.

जैमिनिमतं पूर्वपक्षतयोद्भाव्य 'तद्वतो विधानात्' इति सूत्रान्तरेण 'आचार्यकुलाद्वेदमधीत्य' इति श्रुत्या सकलवेदार्थज्ञानवतः कर्मविधानादपि लिङ्गात्कर्माङ्गमात्मविद्येति स्वयं युक्त्यन्तरमुद्भाव्य 'अधिकोपदेशात्तु बादरायणस्यैवं तद्दर्शनात्' इति सिद्धान्तमुपक्षिप्य 'अध्ययनमात्रवतः' इति सूत्रेण आचार्यकुलाद्वेदमधीत्येति वाक्ये वेदाध्ययनमात्रवतः कर्म विधीयते, न तु तदर्थज्ञानवतः; येन कृत्स्नवेदार्थज्ञानवतः कर्मविधानादौपनिषदात्मज्ञानस्य कर्मशेषता स्यात्। क्रतुविधिप्रयुक्तार्थज्ञानं तु आर्थिकत्वान्न कर्माङ्गम्, व्रीह्यादिविधौ कर्षणादिवत्। एवं च क्रतुविधिभिर्यावदुपयुक्तवेदभागमात्रार्थज्ञानस्यापेक्षणान्न तद्विरुद्धनिर्गुणात्मज्ञानस्य कर्मशेषता युज्यत इत्यास्थितं भगवता बादरायणेन। तदेतद्भाष्ये भगवत्पादैस्तद्व्याख्यातृभिश्च वाचस्पतिमिश्रप्रभृतिभिर्बहुधा प्रपञ्चितमिति नेह तन्यते। किंच, 'न प्रथमयज्ञे प्रवृञ्ज्यात्प्रवृञ्ज्याद्वा' इत्युपक्रम्य 'योऽनूचानश्रोत्रियस्तस्य प्रवृञ्ज्यात्' इत्यापस्तम्बसत्याषाढभारद्वाजाद्युदाहृतबह्वृचब्राह्मणे 'एकां शाखामधीत्य श्रोत्रियो भवति' इति लक्षितश्रोत्रियस्य 'साङ्गाध्याय्यनूचानः' इति लक्षितानूचानस्य च प्रथमयज्ञे प्रवर्ग्यनियमविधानात्, अतथाविधस्य प्रथमयज्ञे प्रवर्ग्यानियमविधौ पर्यवसानावगमात्, कृत्स्नवेदार्थज्ञानस्य कर्मशेषता दूरापास्ता। ततश्च स्वाध्यायविधिः स्वशाखामात्राध्ययनं प्रयोजयति। ज्ञेयश्चेति विधिरपि स्वशाखामात्रार्थज्ञानस्य प्रयोजकः। तदनुवर्तनोल्लङ्घनयोः पुरुषस्याभ्युदयप्रत्यवायौ। क्रतुविधयस्तु यावदुपयुक्तवेदतदर्थावगममात्रेणापि कृतार्थाः कृत्स्नवेदतदर्थाधिगमे तावन्नैव व्याप्रियन्ते। एवं च अर्थवादविषये स्वाध्यायविधितः फलवदर्थपर्यवसानालाभात् तेषां विध्युद्देशाकाङ्क्षानुत्थानात् विध्यर्थवादानां परस्पराकाङ्क्षावशादेकवाक्यत्वमिति सिद्धान्तो वार्तिककाराद्युक्तोऽनुपपन्नः। अर्थवादानां स्तुतिपरतया विध्येकवाक्यता त्वन्यतराकाङ्क्षयैवोपपाद्या। तथाहि—यथा रक्तः पटो भवतीति वाक्ये पटो भवतीत्येतावति निराकाङ्क्षेऽपि रक्त इत्यस्य भवतिक्रियान्वयं विना [1]आनर्थक्यापत्त्या संनिधिपाठवैयर्थ्यापत्त्या च पटवाक्यस्य रक्तपदे आकाङ्क्षोत्थितौ पटविशेषणसमर्पकतया रक्तपदं पटवाक्यान्तर्भावमापद्यते, तथार्थवादानां स्वार्थतो निराकाङ्क्षत्वेऽपि विधिप्रत्ययगम्यायाः शब्दभावनाया अंशत्रयमपेक्षमाणाया विधिप्रत्ययत एव भाव्यांशं पुरुषप्रवृत्तिं करणांशं शक्तिग्रहादिकं च व्याकरणादितो लब्धवत्यास्तृतीयांशं स्तुतिमपेक्षमाणायाः स्तुतिलाभमन्तरानुपपत्त्या विध्युद्देशसंनिध्याम्नानवैयर्थ्यापत्त्या[2] च अर्थवादानां विध्युद्देशाकाङ्क्षोत्तिष्ठति। तद्वशाच्च लक्षणया तेषां स्तुतिपरत्वमिति भाष्यानुयायी सुगमः पन्थाः। किंच 'औषधं पिब, शिखा ते वर्धिष्यते' इत्यादिलौकिकवाक्येष्विव 'स आत्मनो वपामुदखिदत्' 'गावो वा एतत्सत्रमासत' इत्याद्यर्थवादवाक्येष्वपि असद्वृत्तावलम्बनेन केवलविधेयस्तुतिपरत्वम्, न तु स्वार्थ-

---

1. आनर्थक्यान्यथानुपपत्त्या—क, ख, ग. 2. वैयर्थ्यान्यथानुपपत्त्या—ख, ग.

परत्वमपि, तथा सत्यप्रामाण्यप्रसङ्गात् । न हि वेदे मात्रामात्रस्याप्यानर्थक्यमिष्यते । तथा च 'तत्सामान्यादितरेषु तथात्वम्' इति न्यायेन तदितरेषामपि 'वायुर्वै क्षेपिष्ठा' इत्याद्यर्थवादानां न स्वार्थपरत्वम्, किंतु जहत्स्वार्थलक्षणया केवलविधेयस्तुतिपरत्वमिति प्रच्छन्नबौद्धाः केचिन्मीमांसकंमन्याः संगिरन्ते । वैदिकशिरोमणयो वार्तिककृतस्तु सर्वेष्वप्यर्थवादवाक्येषु अवयवार्थानतिक्रमेणैव अजहत्स्वार्थलक्षणया प्राशस्त्यपरत्वम्, 'स आत्मनो वपाम्—' इत्यत्रापि सर्गादौ परमेश्वर एव स्वमहिम्ना पशुरूपमन्यदेकं स्वीकृत्य तद्वपोत्कर्तनेन कर्म प्रायुङ्क्तेत्येवंप्रकारेण सर्वत्र स्वार्थे सत्यता उन्नेया; 'आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्' 'परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च' इत्याद्यर्थवादवाक्यैरचिन्त्यशक्तिकपरमेश्वरतत्कर्तृकसृष्टिप्रलयाद्यङ्गीकारात्, 'आदित्यो यूपः' इत्यादावपि ऊर्ध्वत्वादिगुणयोगात्स्वार्थपरतापि; तथा च 'विरोधे गुणवादः स्यादनुवादोऽवधारिते । भूतार्थवादस्तद्धानादर्थवादस्त्रिधा मतः' इति मन्यन्ते । युक्तं चैतत्, 'गुणवादस्तु' 'रूपात्प्रायात्' 'दूरभूयस्त्वात्' 'स्त्र्यपराधात्कर्तुश्च पुत्रदर्शनात्' 'आकालिकेप्सा' इत्यादिभिरर्थवादाधिकरणगुणसूत्रैः 'स्तेनं मनः' इत्यादिषु गौण्या वृत्त्यावयवार्थपरत्वस्यापि प्रदर्शनात् । किंच अर्थवादानामवयवार्थपरत्वाभावे 'विधिशब्दाश्च' इति मन्त्राधिकरणस्थगुणसूत्रविरोधः । तत्र 'अग्ने गृहपते सुगृहपतिः' इत्यादिमन्त्रेषु 'शतं हिमाः' इत्याद्यंशानाम् 'शतं त्वा हेमन्तानिन्धिषीयेति वा वैतदाह' इत्यादिवाक्यशेषा मन्त्राणां विवक्षितार्थत्वे लिङ्गमिति व्यवस्थापनात् । किंच स्मृतिपादे यववराहाधिकरणविरोधः । तत्र यववराहवेतसशब्दानां क्रमेण प्रियङ्गुवायसजम्बूषु दीर्घशूकसूकरवञ्जुलेषु च लोके प्रयुज्यमानानामपि वेदे 'यवमयश्चरुर्भवति' 'वाराही उपानहावुपमुञ्चते' 'वैतसे कटे प्राजापत्यान्संचिनोति' इत्यत्र 'यत्रान्या ओषधयो म्लायन्ते अथैते मोदमाना इवोत्तिष्ठन्ति' 'वराहं गावोऽनुधावन्ति' 'अप्सुजो वेतसः' इति वाक्यशेषैर्दीर्घशूकसूकरवञ्जुलपरत्वव्यवस्थापनात् । किंच त्रिवृच्चर्वाद्यधिकरणविरोधः । तत्राश्ववालशब्दस्य 'यज्ञो वै देवेभ्योऽश्वो भूत्वापाक्रामत्; सोऽपः प्राविशत्; स वालधौ गृहीतः; स बलान्मुक्त्वा विवेश; ते वालाः काशा अभवन्' इति वाक्यशेषेण काशपरताव्यवस्थापनात् । किंच चित्राज्याधिकरणविरोधः । तत्र 'यदाजिमयुस्तदाज्यानामाज्यत्वम्' इत्याज्यशब्दनिर्वचनेन 'आपो वा ऋत्वियमाच्छेंस्तासां वायुः पृष्ठे व्यवर्तत' इत्यार्तवयुक्तानामपां वायुस्पर्शाद्रथन्तरादीनामुत्पत्तिप्रतिपादनेन स्पर्शजन्यं पृष्ठमिति निर्वचनेन च आज्यपृष्ठशब्दयोर्नामधेयत्वव्यवस्थापनात् । किंच 'तद्व्यपदेशं च' इत्यधिकरणविरोधः । तत्र 'यथा ह वै श्येनो निपत्यादत्त एवमयं द्विषन्तं भ्रातृव्यं निपत्यादत्ते' इति वाक्यशेषसिद्धां गौणीं वृत्तिमाश्रित्य नामधेयत्वव्यवस्थापनात् । किंच नामधेयपादे 'वैश्वदेवे विकल्प इति चेत्' इत्यधिकरणविरोधः । तत्र 'यद्विश्वे देवाः समयजन्त तद्वैश्वदेवस्य वैश्वदेवत्वम्' इति निर्वचनमाश्रित्य वैश्वदेवश-

ब्दस्य नामधेयत्वव्यवस्थापनात् । किंच तत्सिद्ध्यधिकरणविरोधः । तत्र 'यजमानः प्रस्तरः' इति यजमानशब्दस्य क्रतुनिर्वर्तकत्वगुणयोगाद्गौण्या वृत्त्या प्रस्तरे वृत्तेर्व्यवस्थापनात् । किंच जात्यधिकरणविरोधः । तत्र 'अग्निर्वै ब्राह्मणः' इति अग्निशब्दस्य 'स मुखतस्त्रिवृतं निरमिमीत तमग्निर्देवतान्वसृज्यत गायत्री च्छन्दो रथन्तरं साम ब्राह्मणो मनुष्याणामजः पशूनाम्' इति मुखजातत्वगुणयोगाद्गौण्या वृत्त्या ब्राह्मणे वृत्तेर्व्यवस्थापनात् । किंच सारूप्याधिकरणविरोधः । तत्र 'यजमानो यूपः' इति यजमानशब्दस्य ऊर्ध्वत्वगुणयोगाद्गौण्या वृत्त्या यूपे वृत्तेर्व्यवस्थापनात् । किंच प्रशंसाधिकरणविरोधः । तत्र 'अपशवो वा अन्ये गोअश्वेभ्यः पशवः' इत्यपशुशब्दस्याप्राशस्त्यगुणयोगाद्गौण्या वृत्त्या अजादिपशुषु वृत्तेर्व्यवस्थापनात् । किंच 'संदिग्धेषु वाक्यशेषात्' इत्यधिकरणविरोधः । तत्र 'अक्ताः शर्करा उपदध्यात्' इति विधितः सामान्यावगतमञ्जनसाधनम् 'तेजो घृतम्' इति वाक्यशेषाद्घृते व्यवतिष्ठत इति व्यवस्थापनात् । एवमधिकरणान्तराणि बहूनि विरुध्येरन् । विस्तरभिया विरम्यते[1] । वृत्तमर्थवादाधिकरणम् ।

अस्ति काम्यः पशुः 'सोमापौष्णं त्रैतमालभेत पशुकामः' इति । त्रिभिः सहजैः इतः [2]त्रीतः यो वा तिस्रः पिबति । ततः स्वार्थिकोऽण् । तत्रेदमाम्नायते 'औदुम्बरो यूपो भवत्यूर्ग्वा उदुम्बर ऊर्क्पशव ऊर्जैवास्मा ऊर्जं पशूनाप्नोत्यूर्जोऽवरुद्ध्यै' इति । अस्मै इति षष्ठ्यर्थे चतुर्थी । अस्य यूपस्य ऊर्जा ऊर्ग्रूपेण उदुम्बरेण प्रकृतिद्रव्येण ऊर्ग्रूपान्पशूनाप्नोति । ऊर्क् बलं जीवनं वा । अत्र ऊर्ग्वा उदुम्बर इत्यादिराप्नोतीत्यन्तोऽर्थवादः, वैशब्दोपबन्धात् आप्नोतीति वर्तमानापदेशाच्चेति निर्विवादम् । औदुम्बरो यूपो भवति ऊर्जोऽवरुद्ध्या इति तु अप्राप्तत्वात्फलाय औदुम्बरताविधिः, उत अर्थवाद इति संशये पूर्वपक्षयति—

विधिर्वा स्यादपूर्वत्वाद्वादमात्रं ह्यनर्थकम् ॥ १९ ॥

वाशब्दः प्रत्यवस्थाने । 'वायुर्वै क्षेपिष्ठा—' इत्यादीनामर्थवादत्वमस्तु । अयं तु फलाय विधिः स्यात् । कुतः, अपूर्वत्वात् । पूर्वं प्रापकं प्रमाणं यस्य नास्ति तदपूर्वम् । ऊर्गवरोधे फले

२. विधिवन्निगदाधिकरणम् ।

औदुम्बरतायाः साधनस्य प्रमाणान्तरेणाप्राप्तत्वादित्यर्थः । अप्राप्तप्रापकत्वे च वाक्यमर्थवत्, नार्थवादत्वे । कुतः, वादमात्रं ह्यनर्थकम् । हि यस्मात् वादमात्रं कृत्स्नमर्थवादवाक्यम् अनर्थकप्रायम्; निरर्थवादवाक्यादपि प्रवृत्तिदर्शनात् । नन्वौदुम्बरतायाः कथमूर्गवरोधं प्रति साधनतावगमः, कथं वा तत्र प्रवृत्तिः, इष्टसाधनतावगमकविधिप्रत्ययाभावादिति चेन्मैवम् । साध्यत्वाव्यभिचरिततादर्थ्यचतुर्थ्या साध्यत्वेन प्रतीतस्य ऊर्गवरोधस्य

1. विरुध्येरन्नित्यादि तत्र तत्र स्फुटं भविष्यति—**क.** 2. सहितः त्रीतः—**क, ग.**

साधनापेक्षतया तन्निर्वाहाय भवेदितिव्यत्ययेन तत्साधनताबोधकविधिप्रत्ययकल्पनया तदुपपत्तेः । ततश्च औदुम्बरतया ऊर्गवरोधं भावयेदिति वचनव्यक्तिः फलति ॥

ननु 'वादमात्रं ह्यनर्थकम्' इत्यनुपपन्नमित्याशङ्क्य निराकरोति—

[1]लोकवदिति चेन्न पूर्ववत्त्वात् ॥ २० ॥

सप्तम्यन्ताद्वतिः । इयं गौर्बहुक्षीरा जीवत्स्त्र्यपत्या नवप्रसूता क्रयणार्हा इत्यादिवाक्यं विधिप्रत्ययरहितं स्तुतिपरमेव प्रवर्तकतया सार्थकं दृश्यते लोके । तद्वदौदुम्बरो यूपो भवतीत्यारभ्य ऊर्जोऽवरुद्ध्या इत्यन्तं स्तुतिपरमेव सार्थकमस्त्विति चेन्न । कुतः, पूर्ववत्त्वात् प्रमाणान्तरविदितत्वादित्यर्थः । लोके बहुक्षीरत्वादिकं विद्यमानमेव क्रयणादिप्रवर्तकतया प्रत्यक्षसिद्धमिति तद्वाक्यं विधिप्रत्ययरहितं स्तुतिपरमपि प्रवर्तकं सत्सार्थकमिति युक्तम् । वेदे त्विहाविद्यमानमूर्गवरोधं फलम्, औदुम्बरतायां तत्साधनत्वं च प्रमाणान्तरानवगतमविद्यमानमेव वर्तमानतयावलम्ब्य क्रियमाणा स्तुतिः कथं प्रवर्तिका स्यादिति वैषम्यम्। अतः कालान्तरभाव्यूर्गवरोधफलसाधनताबोधनपर्यवसन्नं फलविधित्वमेवास्थेयम् ॥

इति प्राप्ते सिद्धान्तयति—

उक्तं तु वाक्यशेषत्वम् ॥ २१ ॥

तुः पूर्वपक्षव्यावृत्तौ । विधिवाक्यशेषत्वमर्थवादानामुक्तं पूर्वाधिकरणे । तदिहापि प्रत्येतव्यम् ॥ तथा हि—तादर्थ्यचतुर्थी तावद्ब्राह्मणाय सूप इत्यादौ साध्यत्वं व्यभिचरति । अतो न तद्भाव्यकत्वमौदुम्बरतायाः सा गमयितुमीष्टे, येन तदन्यथानुपपत्त्या विधिः कल्प्येत । ततश्च यूपस्यौदुम्बरतायाः स्वतो भवनासंभवाद्भवतेरन्तर्भावितण्यर्थतामाश्रित्य भावयतीत्यर्थो वक्तव्यः । तत्र च औदुम्बरतैव संनिहितत्वाद्भाव्या स्यात् औदुम्बरं यूपं भावयतीति । न तूर्गवरोधः, व्यवहितत्वात् । न च औदुम्बरताया [2]अपुरुषार्थत्वान्न भाव्यत्वसंभव इति वाच्यम् । प्रवर्तनात्मकविधिप्रत्यये सति हि, अपुरुषार्थे पुरुषस्य प्रवर्तयितुमशक्यत्वात् ऊर्गवरोधफलसंबन्धः सिध्येत् । न चात्रास्ति विधिप्रत्ययः । तस्मादौदुम्बरो यूपो भवतीत्यादिः ऊर्जोऽवरुद्ध्या इत्यन्तोऽर्थवादः । अर्थवादानां च विधिवाक्यशेषत्वं पूर्वाधिकरणे निरूपितम् । अतोऽस्याप्यर्थवादस्य विध्यविनाभूतत्वादौदुम्बरं यूपं कुर्वीतेति विधिः कल्प्यः ।

---

1. लोकवदिति चेत् ॥ २० ॥ न पूर्वत्वात् ॥ २१ ॥ 2. अपुरुषार्थत्वात्—ख, ग.

तदेतद्दृढयति—

विधिश्चानर्थकः क्वचित्तस्मात्स्तुतिः प्रतीयेत तत्सामान्यादितरेषु तथात्वम् ॥ २२ ॥

'अप्सुयोनिर्वा अश्वोऽप्सुजो वेतसः' 'आपो वै शान्ताः शान्ताभिरेवास्य शुचं शमयति' इति क्वचिच्छाखायां श्रूयते । तत्राप्सुयोनिरश्वः कर्तव्यः अप्सुजो वेतसः कर्तव्य इति विधिरशक्यार्थकः । तस्माद्विधित्वासंभवात् शमयित्रीभिरद्भिरश्वस्य वेतसानां च संबन्धो यजमानस्य कष्टं शमयतीति स्तुतिः अस्माद्वाक्यात् प्रतीयेत ज्ञातव्या । तत्सामान्यात् विध्यसंभवतः स्तुतिसंभवतश्च तत्सादृश्यात् उक्तवाक्यसादृश्यात् इतरेषु औदुम्बरो यूपो भवतीत्यादिषु तथात्वं स्तुतिवादत्वं प्रत्येतव्यम् । इयांस्तु विशेषः । अप्सुयोनिरश्वः कर्तव्य इति विधिरशक्यत्वान्न संभवति । इह त्वौदुम्बरं यूपं कुर्वीतेति विधिकल्पना निर्बाधेति ॥

नन्वेवमर्थवादतो विधिकल्पने 'यो विदग्धः स नैर्ऋतः' इत्यादीनामपि विधिकल्पकता स्यादित्याक्षिप्य समाधत्ते—

प्रकरणे च संभवन्नपकर्षो न कल्पेत विध्यानर्थक्यं हि तं प्रति ॥ २३ ॥

चोऽवधारणे । केवलस्तुतिवादत्वे सत्येव विदग्धस्य नैर्ऋतत्वनिन्दया 'तस्मादविदहता श्रृतं कृत्यः' इति विधेः शेषीभवन् यो विदग्ध इति वाक्यशेषः । दर्शपूर्णमासयोः प्रकरणे इतिकर्तव्यताकाङ्क्षालक्षणे संभवन् लभ्यनिवेशः सन् अपकर्षः, कर्मणि घञ्, अपकृष्यमाणः, दर्शपूर्णमासाभ्यामन्यत्र विकृतिषु निविशमानो भवितुं न कल्पेत न समर्थो भवेत् । विधिकल्पकत्वे तु विकृतिष्वपकर्षः प्रसज्येतेति यावत् । कुतः, हि यस्मात् तं प्रति दर्शपूर्णमासकर्मविशेषं प्रति । दर्शपूर्णमासयोरिति यावत् । विध्यानर्थक्यम् 'यो विदग्धः स नैर्ऋतः' इति विधेरसंभवन्निवेशत्वम् । [1]'तस्मादविदहता श्रृतं कृत्यः' इत्यविदाहविधानेन 'यो विदग्धः' इत्यनुवादस्यासंभवात् । अतो महापितृयज्ञे 'विदह्यमानाः परिशेरते' इति विदग्धविषयतया अपकर्षः स्यात् । [2]अथ प्रकृतौ 'रक्षसां भागोऽसि' इति निरस्तो यस्तुषनिचयः नैर्ऋतः स विदग्धः कर्तव्य इति विधिकल्पनं तु

1. अत्राविदहता—क, घ. 2. 'अथ' इति ख, ग पुस्तकयोर्न दृश्यते ।

यत्तच्छब्दयोर्व्युत्क्रमप्रसङ्गादनुचितम् । एतत्सूचनार्थोऽपि चकारः । ततश्च बाधकसत्त्वान्नैवंजातीयकेभ्यो विधिकल्पनमिति भावः ॥

नन्वौदुम्बरं यूपं कुर्वीतेति कल्पितेऽपि विधौ आर्थवादिक ऊर्गवरोधः कुतो न फलत्वेन संबध्यते । तत्राह—

विधौ च वाक्यभेदः स्यात् ॥ २४ ॥

विधिकल्पनार्थम् 'ऊर्जोऽवरुद्ध्यै' इत्यस्य स्तुतौ तात्पर्यं वक्तव्यम् । स्तुतिपराच्च तस्मात् कल्पिते विधौ पुनस्तस्यैव फलसंबन्धे व्यापारात् वाक्यस्य आवृत्तिः स्यात् । चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः । तथा हि—न तावत्केवलौदुम्बरताया ऊर्गवरोधः फलम्, यूपपदस्यानर्थक्यात् । नापि केवलयूपस्य, औदुम्बरपदस्यानर्थक्यात् । नाप्युभयोः, औदुम्बरतया ऊर्गवरोधं कुर्यात् यूपेनोर्गवरोधं कुर्यादिति वाक्यभेदप्रसङ्गात् । विशिष्टविधौ तु गौरवम् । औदुम्बरत्वलक्षणविशेषणस्य[1] यूपलक्षणविशेष्यान्वयद्वारा फलान्वयस्य विशेष्यान्वयानन्तरभावित्वात् यूपेनोर्गवरोधं कुर्यादौदुम्बरत्वविशिष्टेनेति वाक्यभेदतादवस्थ्यं च । ततश्च औदुम्बरं यूपं कुर्वीतेति कल्पितो विधिः आर्थवादिकमूर्गवरोधं फलमुपेक्ष्य प्रकरणलब्धं क्रतूपकारमेव फलं स्वीकरोति, यूपश्च प्रकृतिप्राप्तोऽनूद्यत इति न तत्कृतोऽपि वाक्यभेदः । औदुम्बरत्वगुणस्य यूपाश्रयसंबन्धमात्रे वाक्यस्य व्यापारात् । तस्मान्नात्र कल्पिते विधौ ऊर्गवरोधः फलत्वेनान्वेतुमर्हतीति अर्थवाद एवेति स्थितम् । 'द्रव्यसंस्कारकर्मसु परार्थत्वात्फलश्रुतिरर्थवादः स्यात्' इति चातुर्थिकतृतीयाद्याधिकरणपुनरुक्तिस्तु तत्रैव परिहरिष्यते । इत्यौदुम्बराधिकरणम् ॥

वरुणप्रघासेषु 'करम्भपात्राणि जुहोति' इति प्रकृत्य श्रूयते 'शूर्पेण जुहोति, तेन ह्यन्नं क्रियते' इति । किमत्र होमसाधनत्वे अन्नकरणत्वस्य हेतुत्वं प्रतिपाद्यते उत अर्थवाद इति संशये पूर्वपक्षयति—

हेतुर्वा स्यादर्थवत्त्वोपपत्तिभ्याम् ॥ २५ ॥

वाशब्दः प्रत्यवस्थाने । 'ऊर्जोऽवरुद्ध्यै' इत्यर्थवादोऽस्तु । अत्र त्वन्नकरणत्वं होमसाधनत्वे हेतुः प्रतिपाद्यः स्यात् । कुतः, अर्थवत्त्वोपपत्तिभ्याम् अर्थवत्त्वादुपपत्तेश्च, हिशब्दस्य

३. हेतुवन्निगदाधिकरणम् ।

हेत्वर्थकत्वात् निरर्थवादवाक्यादिव प्रवृत्त्युपपत्तेश्च । ननु हेतुवादत्वे आनर्थक्यम्, वैदिकार्थस्य हेत्वनपेक्षत्वात् । तेनेति तृतीयागम्यं साधक-

1. विशेषणविशिष्टस्य—ख.

तमत्वलक्षणमन्नकरणत्वमपि शूर्पस्यानुपपन्नम्, अन्नोत्पत्तौ शूर्पस्य प्रकृष्टसाधकत्वाभावात्, ततोऽपि तण्डुलाधिश्रयणादेः प्रकृष्टत्वादित्यत्राप्येतदेवोत्तरमर्थवादत्वोपपत्तिभ्यामिति । अर्थशब्दाद्भूम्नि मतुप् । यतः शूर्पमन्नकरणम् अतस्तेन होतव्यमित्युक्त्या येन येनान्नं क्रियते तेन तेन दर्वीपिठरादिना होतव्यमित्यधिकार्थलाभेन हेतुवादस्य प्रयोजनवत्त्वात् प्रणाडिकया अन्नकरणत्वस्योपपत्तेश्च । स्तुतिपरत्वेऽपि शूर्पस्यान्नकरणताया एवमेवोपपाद्यत्वात्, अन्यथा स्तुतेर्निरवलम्बनत्वापत्तेः । शूर्पं होमसाधनम् अन्नकरणत्वादिति हेतुवादः । एवं च यद्यदन्नकरणं तेन तेन होतव्यमिति व्याप्तिं कल्पयति, तथाविधव्याप्तेर्वेदेषु प्रत्यक्षमनुपलम्भात् लोकतश्च तदवगमासंभवात् । ततश्च श्रुतानुमितैकदेशनिष्पन्नमीदृशं वाक्यजातं संपद्यते—शूर्पमन्नकरणत्वाद्धोमसाधनम्, यद्यदन्नकरणं तेन तेन होतव्यमिति । तत्र शूर्पमित्यादि प्रत्यक्षश्रुतम्, यद्यदन्नकरणमित्यादि त्वनुमितम् । तत्र प्रथमप्रवृत्तेन शूर्पवाक्येन प्रत्यक्षश्रुतेन शूर्पस्य होमसाधनत्वं प्राप्तम् । अनुमितं तु सामान्यव्याप्तिवचनं शूर्पदर्व्यादीनां सर्वेषामेवान्नकरणानां होमसाधनत्वं विदधत् प्राप्ताप्राप्तविवेकेन शूर्पव्यतिरिक्तदर्व्यादिमात्रे पर्यवस्यति । शूर्पांशे तु तस्यानुवादत्वमेव ॥

तदेवं हेतुवादत्वे प्राप्ते सिद्धान्तयति—

स्तुतिस्तु शब्दपूर्वत्वादचोदना च तस्य ॥ २६ ॥

तुः पूर्वपक्षव्यावृत्तौ । 'शूर्पेण जुहोति' इति विधिः । 'तेन ह्यन्नं क्रियते' इति तस्य स्तुतिः, न तु हेतुवादः । कुतः, शब्दपूर्वत्वात् अन्नकरणत्वे होमसाधनतां प्रति हेतुत्वस्य वेदैकसमधिगम्यत्वात् । न हि तल्लोकतो गम्यम् । वेदश्च शूर्पस्य होमसाधनत्वे शूर्पगतमन्नकरणत्वं हेतुरित्याह, न तु दर्व्यादिगतमपि, तेनेति सर्वनाम्ना प्रकृतस्य शूर्पस्यैव परामर्शात् । अतस्तस्य च दर्व्यादिकस्यापि अचोदना यद्यदन्नकरणं तेन तेन होतव्यमिति विधेरभावः ॥ यदि हि 'शूर्पेण जुहोति' इति प्रत्यक्षवचनं शूर्पविधायकं 'यद्यदन्नकरणं तेन तेन होतव्यम्' इति कल्पितवचनं च दर्व्यादिविधायकं शूर्पांशे चानुवादकमिति स्यात् तर्हि विषमशिष्टविकल्पापत्तिः । अतोऽधिकार्थलाभासंभवात् 'तेन ह्यन्नं क्रियते' इति शूर्पस्यैवान्नकरणत्वेन स्तुतिपरमित्येव युज्यते । न च विकल्पाभावे आनुमानिकं वचनं व्यर्थं स्यादिति तत्सार्थक्याय विषमशिष्टविकल्पोऽप्यङ्गीकार्य इति वाच्यम् । अपेक्षितस्तुतिसमर्पणेनैव सार्थक्ये संभवति [1]हेतुवादत्वस्यावश्यवक्तव्यत्वाभावेन तन्निर्वाहकसामान्यव्याप्तिवचनस्यानपेक्षितत्वात् । न च निरर्थवादविधेरिव शक्तिद्वयकल्पनोपपत्तौ किम-

1. हेतुवादस्य—ख, ग.

नियुज्यते तत्रैव फलाकाङ्क्षा भवतीत्युच्चारणादेवादृष्टं कल्पयितुमुचितम् । तस्मान्मन्त्रा अविवक्षितार्थाः उच्चारणमात्रेणादृष्टार्थाः । द्वितीयं मन्त्रानर्थक्यमित्येतत्तदर्थशास्त्रादिषु प्रत्येकं संबध्यते । ततश्च, तदर्थशास्त्रान्मन्त्रानर्थक्यं वाक्यनियमान्मन्त्रानर्थक्यमित्यादीनि नव वाक्यान्युक्तेऽर्थेऽभ्युच्चयपराणि । **तदर्थशास्त्रात्** । मन्त्रानर्थक्यमिति संबध्यते । अर्थप्रकाशनरूपदृष्टप्रयोजनराहित्यं मन्त्राणाम् । कुतः, तदर्थशास्त्रात् मन्त्रप्रकाशितेऽर्थे मन्त्रविधायकशास्त्रात् । सन्ति हि अग्निचयने मन्त्रसमाम्नाये 'देवस्य त्वा' 'अभ्रिरसि' 'बभ्रिरसि' 'हस्त आधाय' इत्यादयः 'आददेऽङ्गिरःस्वत्' अन्ताश्चत्वारो मन्त्राः । अस्ति तेषां विनियोजकं शास्त्रम् 'चतुर्भिरभ्रिमादत्ते' इति । अभ्रिः कुद्दालविशेषः । मन्त्राणां विवक्षितार्थकत्वे अर्थप्रकाशनसामर्थ्यरूपलिङ्गादेव मन्त्रप्रकाश्ये अभ्र्यादाने विनियोगस्य सिद्धत्वात्तद्विनियोजकमिदं शास्त्रमनर्थकं स्यात् । तथा तत्रैवास्ति मन्त्रः 'इमामगृभ्णन्रशनामृतस्य' इति । तस्य चेदं विनियोजकं शास्त्रम् 'इमामगृभ्णन्रशनामृतस्येत्यश्वाभिधानीमादत्ते' इति । अभिधीयते बध्यते अनयेत्यभिधानी रशना । मन्त्राणां विवक्षितार्थत्वे लिङ्गादेवाश्वरशनादानेऽस्यापि मन्त्रस्य विनियोगसिद्धेस्तद्विनियोजकमिदमनर्थकं स्यात् । न च गर्दभरशनापरिसंख्यानाय तदिति वाच्यम् । तर्हि 'अश्वाभिधानीमादत्ते' इत्यस्याश्वरशनाग्रहणरूपस्वार्थत्यागः गर्दभरशनाग्रहणनिवृत्तिरूपपरार्थस्वीकारः गर्दभरशनाग्रहणे प्राप्तस्य मन्त्रस्य बाधश्चेति त्रैदोष्यापत्तेः । तथा दार्शपूर्णमासिकमन्त्रसमाम्नाये पठितस्य 'उरु प्रथस्वोरु ते यज्ञपतिः प्रथताम्' इति मन्त्रस्य विनियोजकं शास्त्रं ब्राह्मणभागे पठ्यते 'उरुप्रथस्वेति पुरोडाशं प्रथयति यज्ञपतिमेव तत्प्रथयति' इति । तदिदं मन्त्राणां विवक्षितार्थत्वे लिङ्गादेव विनियोगसिद्धेरनर्थकं स्यात् । न च मन्त्रलिङ्गकल्पितविधेरयमर्थवाद इति वाच्यम् । ब्राह्मणभागे पठितस्यास्य वाक्यस्य मन्त्रसमाम्नायदेशकमन्त्रलिङ्गकल्पितविध्यपेक्षया भिन्नदेशत्वेन तदर्थवादत्वानुपपत्तेः । तस्मादविवक्षितार्था मन्त्राः । यद्यपि तदर्थशास्त्रविरोधो न सार्वत्रिकस्तथापि क्वचित्सत्त्वमुक्तन्याये लिङ्गमित्यदोषः । **वाक्यनियमात्** । पदसमूहात्मकमन्त्रवाक्यस्य पदक्रमनियमादपि लिङ्गान्नार्थप्रकाशनार्थत्वं मन्त्राणाम्, व्युत्क्रमेण पाठेऽप्यर्थप्रकाशनसंभवात् । अदृष्टार्थत्वे तु यथाक्रममेव प्रयुक्ता अदृष्टमादधते, नान्यथेति क्रमनियमोऽर्थवान् । क्रमनियमसहकृतोच्चारणकमन्त्रजन्यमर्थज्ञानमदृष्टायेति कल्पनापेक्षया तदुच्चारणस्यैव अदृष्टार्थत्वकल्पना लघीयसी । यद्यपि पदक्रमनियमोऽपि न सार्वत्रिकः, एकपदात्मकेषु 'भूः' इत्यादिमन्त्रेषु तदसंभवात्, तथापि क्वचित्तत्सत्त्वमुक्तन्याये लिङ्गमित्यदोषः । **बुद्धशास्त्रात्** । बुद्धस्य शास्त्रान्तरेण ज्ञातस्यैवार्थस्य विषये शासनात् संप्रेषणात् अविवक्षितार्था मन्त्राः । अस्ति हि सोमे आग्नीध्रं प्रति संप्रैषः 'अग्नीदग्नीन्विहर' इति । तत्र 'आग्नीध्राद्धिष्णियान्विहरति' इत्यग्निविहरणं सप्रकारमुपदिष्टम् । तच्च [1]संप्रैषमात्रान्न ज्ञातुं

---

1. सोमे प्रैषमात्रात्—क.

शक्यते। बुद्धे च तस्मिन्किं तज्ज्ञापनार्थसंप्रैषेण। संप्रैषजन्यादर्थज्ञानाददृष्टकल्पनात्तदुच्चारणादेव तत्कल्पनं लघीयः। बुद्धशासनमपि काचित्कमेव। **अविद्यमानवचनात्।** 'चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्य पादाः' इत्यविद्यमानस्य चतुःशृङ्गत्वाद्युपेतवृषभस्य प्रतिपादनादप्रामाण्यप्रसङ्गादविवक्षितार्थत्वम्। इदमपि काचित्कमेव। **अचेतनार्थबन्धनात्।** 'अर्थ' याच्ञायाम्। अर्थनमर्थः प्रार्थना। भावे घञ्। 'शृणोत ग्रावाणः' इत्यादिमन्त्रेषु अचेतने ग्रावादौ श्रवणादिप्रार्थनस्य निबन्धनात् प्रतिपादनात् अविवक्षितार्था मन्त्राः। इदमपि काचित्कमेव। कचिद्भाष्यपुस्तकेषु 'अचेतने अर्थबन्धनात्' इति अचेतनपदं सप्तम्यन्तं विगृह्यैव पठ्यते। तथा पाठः 'तदर्थशास्त्राद्वाक्यनियमात्' इत्येवं विगृह्य सूत्रपाठस्यानुगुणः। 'अचेतनार्थबन्धनात्' इति कचित्समस्तपाठो दृश्यते। स तु 'तदर्थशास्त्रवाक्यनियम' इत्यादिसमस्तपाठस्य न विरुध्यते। **अर्थविप्रतिषेधात्।** 'अदितिर्द्यौरदितिरन्तरिक्षम्' इत्यदितेर्द्युत्वान्तरिक्षत्वाद्यर्थस्य विरोधादविवक्षितार्थता। इदमपि काचित्कमेव। **स्वाध्यायवदवचनात्।** स्वाध्यायशब्देन तदध्ययनं लक्ष्यते। षष्ठ्यन्ताद्वतिः। वचनशब्देन पुनर्वचनं लक्ष्यते। अर्थप्रकाशनस्येति शेषः। अध्ययनकाले यावदक्षरानुपूर्व्यवधारणमध्ययनमुच्चारणाभ्यासात्मकं मन्त्राणां यथा, तद्वल्लौकिकावघातपेषणादिकर्मसु तत्तन्मन्त्रैरुच्चारितैरर्थप्रकाशनाभ्यासस्याभावादविवक्षितार्था मन्त्राः। नह्युच्चारणाभ्यासात्मकाध्ययनवदर्थप्रकाशनाभ्यासस्य विधिरस्ति। अर्थप्रकाशनस्यावश्यकत्वे हि तदभ्यासोऽपि विधातव्यः स्यात्। अतो मन्त्राणामुच्चारणाभ्यासमात्रस्य विधेरुच्चारणमेव प्रयोजनवदित्यवगच्छामः। **अविज्ञेयात्।** 'सृण्येव जर्भरी तुर्फरीतू' इत्यादिमन्त्राणां केषांचिदर्थस्य विज्ञातव्यस्याभावान्नार्थप्रकाशकत्वम्। **अनित्यसंयोगात्।** 'नमो वयं वैश्रवणाय कुर्महे' इत्यादिमन्त्रेषु कचित् अनित्यैः इदानींतनैः [1]विश्रवस्तदपत्यादिभिः वाच्यतया संयोगात् अविवक्षितार्थता। तथा च मन्त्राणां [2]रथघोषदुन्दुभिघोषादिवदङ्गत्वेऽपि न शब्दविधया प्रमितिजनकत्वमिति पूर्वः पक्षः।

अथ सिद्धान्तयति—

अविशिष्टस्तु वाक्यार्थः॥ ३०॥

तुः पूर्वपक्षव्यावृत्तौ। वाक्यतः प्रतीयमानः क्रियाकारकसंबन्धो वाक्यार्थः। स तावल्लोके वेदे च अविशिष्टः। लोके चार्थप्रत्यायनायैव वाक्यानि प्रयुज्यन्ते। तथा वेदेऽपि मन्त्रवाक्यानि प्रत्यायनार्थान्येव भवितुमर्हन्ति। अदृष्टार्थत्वे हि अदृष्टस्य स्वरूपं, तस्योच्चारणफलत्वम्,

---

1. वैश्रवण—**क, ख, ग.** 2. जुह्वादिवत्—**क.**

उच्चारणे च तज्जननसामर्थ्यं कल्पनीयम् । प्रत्यायनार्थत्वे तु प्रत्यायनस्य स्वरूपम् उच्चारणे तज्जनकत्वं प्रत्यायने उच्चारणफलत्वं च तज्जन्यत्वात्सिद्धमिति लाघवम् । अर्थज्ञानस्योपायान्तरेणापि संभवे मन्त्राणां नित्यवदाम्नानं तु तत एव प्रतिपत्तव्यमिति नियमार्थत्वान्नानर्थकम् । न चैवं सति नियमस्य दृष्टप्रयोजनाभावाददृष्टकल्पने गौरवं तुल्यमिति वाच्यम् । फलमुखगौरवस्यादोषत्वात् । मन्त्राणामदृष्टार्थत्वप्रत्यायनार्थत्वविप्रतिपत्तौ ह्यदृष्टार्थत्वे गौरवं प्रत्यायनार्थत्वे च लाघवं युगपत्पर्यालोच्य लाघवानुगृहीतं प्रत्यायनार्थत्वमेव निश्चिनोति, गौरवदोषानुविद्धमदृष्टार्थत्वं तु परित्यजति । तदेवं मन्त्रोच्चारणफलत्वे प्रत्यायनस्य सिद्धे प्रत्यायनस्योपायान्तरतोऽपि सिद्धया तन्नियमार्थत्वे स्थिते तन्नियमस्य कैमर्थ्याकाङ्क्षायामदृष्टार्थत्वे कल्प्यमाने गौरवमुन्मिषति । तच्च प्रत्यायनार्थतां न विरुणद्धि, [1]पूर्वप्रवृत्तलाघवानुगृहीतनिश्चयदशायामस्य गौरवस्यालब्धात्मकत्वात् । तथा च प्रत्यायनात्मकफलसिद्ध्यनन्तरोन्मेषकमिदं गौरवं न दोषावहम् । यथा चैतत्तथा 'स्थपतिर्निषादः स्याच्छब्दसामर्थ्यात्' इति षष्ठप्रथमान्त्याधिकरणे वक्ष्यते । यद्यपि प्रत्यायनाश्रयनियमो न पुरुषस्य साक्षाद्व्यापारगोचरः, तथापि दृष्टलाभानुरोधादुच्चारणादिप्रणाड्या पुरुषव्यापारगोचरस्यापि नियमस्याश्रयणं युज्यते ।

अथ तदर्थशास्त्रादिकं परिहरन्नभ्र्यादाने तावदाह—

गुणार्थेन पुनः श्रुतिः ॥ ३१ ॥

अभ्र्यादानमन्त्राणां चतुर्णां लिङ्गादेव विनियोगे सिद्धे 'तां चतुर्भिरादत्ते' इति पुनर्वचनं गुणार्थेन । 'निमित्तपर्यायप्रयोगे सर्वासां प्रायदर्शनम्' इति तृतीया । चतुष्ट्वसंख्यारूपगुणलाभलक्षणप्रयोजनायेत्यर्थः । पाठादेव चतुष्ट्वसिद्धौ चतुर्भिरिति वचनं समुच्चयसिद्ध्यर्थम्, अन्यथा विकल्पः स्यादिति द्वादशस्य तृतीये 'संख्याविहितेषु समुच्चयोऽसंनिपातित्वात्' इत्यधिकरणे व्यक्तं भविष्यति ।

'इत्यश्वाभिधानीमादत्ते' इत्यत्राह—

परिसंख्या ॥ ३२ ॥

मन्त्रेणादाने गर्दभरशनाव्यावृत्तिरनेन विधिना लभ्यत इत्यर्थः । न च त्रैदोष्यप्रसङ्गः, फलतः परिसंख्याभ्युपगमात् । तथा हि — मन्त्रलिङ्गं [2]तावद्रशनाद्वयसाधारणमन्त्रविधायकश्रुति-

1. पूर्व...प्रहकृततन्नि—क, घ. 2. ताव...साधारणं—क, ग.

कल्पनामुखेन गर्दभरशनायामपि मन्त्रविनियोजकमिति वक्तव्यम्। तत्र यावद्गर्दभरशनायां लिङ्गान्मन्त्रः प्राप्नोति, ततः प्रागेव 'इत्यश्वाभिधानीमादत्ते' इति प्रत्यक्षं वाक्यं झटितिप्रवृत्तिकमश्वरशनायां मन्त्रं प्रापयति। ततश्च मन्त्रस्य निराकाङ्क्षत्वान्न गर्दभरशनायां लिङ्गात्प्राप्तिसंभवः। अतो न प्राप्तबाधः। अश्वरशनायामेव मन्त्रविधानाच्च न स्वार्थत्यागः। अश्वरशनायां विनियोगे सति तत एव मन्त्रस्य शान्ताकाङ्क्षतया गर्दभरशनायां तन्निवृत्तेरार्थिकत्वान्न परार्थग्रहणम्। न चैवं सत्यपूर्वविधित्वापात इति वाच्यम्। यस्य हि विधेः प्रवृत्तिरप्राप्तप्रापणफला सोऽयमपूर्वविधिः, यथा 'व्रीहीन्प्रोक्षति' इति। यस्य तु विधेः प्रवृत्तिरप्राप्तांशपूरणफला स नियमविधिः, यथा 'व्रीहीनवहन्ति' इति। एतदभावेऽपि पुरोडाशविध्याक्षेपादेव अवघातः प्राप्नोति। किंतु नखविदलनादिकमपि पक्षे प्राप्नुयात्। ततश्च नखविदलनादिप्राप्तिपक्षे अवघातस्याप्राप्तत्वात्तदप्राप्तांशपूरणरूपनियम एव विधिप्रवृत्तेः फलम्। न च नखविदलनादिनिवृत्तिरेव फलं किं न स्यादिति वाच्यम्। एवं हि वदन् प्रष्टव्यः, अप्राप्तांशपूरणरूपनियमः किं नावघातविधितात्पर्यगोचरः उत तद्गोचर इति। नाद्यः, तर्ह्यवघातस्य प्राप्तावप्युपायान्तरस्य निराकरणासंभवात्। न द्वितीयः, नियमस्य विधितात्पर्यगोचरत्वे अर्थादेव तदितरनिवृत्तेः सिद्धतया तस्या विधिफलत्वासंभवात्। यस्य तु विधेः प्रवृत्तिरन्यनिवृत्तिफला स परिसंख्याविधिः, यथा 'इत्यश्वाभिधानीमादत्ते' इति। एतद्विध्यभावेऽप्यश्वरशनादाने मन्त्रस्य लिङ्गादेव नित्यप्राप्तत्वात् न तत्प्राप्तिर्नियमो वा फलम्। किंतु गर्दभरशनादाने मन्त्रनिवृत्तिरेव फलत्वेनाश्रीयते। तदेवं फलतः परिसंख्यानान्न त्रैदोष्यप्रसङ्ग इत्यन्यत्र विस्तरः।

'उरु प्रथस्व' इत्यत्राह—

अर्थवादो वा ॥ ३३ ॥

वाशब्दोऽवधारणे। लिङ्गादेव सिद्धे 'उरु प्रथस्वेति पुरोडाशं प्रथयति' इति पुनः श्रवणम् 'यज्ञपतिमेव तत्प्रथयति' इत्यर्थवादार्थत्वादर्थवाद एव॥ न चास्य मन्त्रसमाम्नायदेशकमन्त्रलिङ्गकल्प्यविध्यपेक्षया भिन्नदेशत्वात्कथं तदर्थवादत्वमिति वाच्यम्। मन्त्रलिङ्गकल्प्यविधिशेषत्वासंभवेऽपि प्रथनविधिशेषत्वोपपत्तेः। अत्र हि 'पुरोडाशं प्रथयति' इत्यंशेन पुरोडाशप्रथनं विधीयते। तच्च प्रथनमेतन्मन्त्रकरणकत्वाद्यज्ञपतेर्यजमानस्य प्रजापशुवृद्धिसाधनमिति स्तोतुं मन्त्रस्य पुनरुपादानमिति नानर्थक्यम्।

'वाक्यनियमात्' इत्यत्राह—

अविरुद्धं परम् ॥ ३४ ॥

परं तदर्थशास्त्रादित्यनन्तरोक्तं वाक्यनियमादित्येतत् मन्त्राणामर्थप्रत्यायनार्थत्वे अविरुद्धम् । न च वयं मन्त्रगतपदक्रमाददृष्टं निवारयामः । किं तर्हि, नियतपदक्रमकमन्त्रोच्चारणतो जायमानमर्थज्ञानमपि फलं दृष्टत्वान्नोपेक्षणीयमिति ब्रूमः । गौरवं तु फलमुखत्वान्न दुष्यति ॥

'बुद्धशास्त्रात्' इत्यत्राह—

[1]संप्रैषकर्मगर्हानुपालम्भः संस्कारत्वात् ॥ ३५ ॥

ज्ञातविषयेऽपि 'अग्नीदग्नीन्विहर' इत्यत्र संप्रैषमन्त्रे पुनर्ज्ञापनरूपकर्मणः गर्हा निन्दा या अभिहिता सा अनुपालम्भः अदोषः । कुतः, संस्कारत्वात्, संस्क्रियते अतिशयविशेषवत्तया क्रियते अनुष्ठेयोऽर्थः अनेनेति संस्कारः ; पुनर्ज्ञापनस्यादृष्टार्थत्वादिति यावत् । दृष्टसंभवे ह्यदृष्टकल्पना न युज्यते । न चात्र दृष्टं किंचिदुपलभामहे । तस्माददृष्टार्थः संप्रैषः ॥

'अविद्यमानवचनात्' इत्यत्र 'अचेतनेऽर्थबन्धनात्' इत्यत्र चाह—

अभिधानेऽर्थवादः ॥ ३६ ॥

अभिधीयते अनेनेति अभिधानो मन्त्रः । तस्मिन्नविद्यमानवचनत्वेनोदाहृते 'चत्वारि श्रृङ्गा' इति मन्त्रे, अचेतने अर्थबन्धनत्वेनोदाहृते 'शृणोत ग्रावाणः' इति मन्त्रे च अर्थवादः गौणस्यार्थस्याभिधानम् ॥ तथा हि—अस्य यज्ञस्य होत्रध्वर्युब्रह्मोद्गातारो महर्त्विजश्चत्वारि शृङ्गाणि । प्रातर्माध्यंदिनतृतीयसवनानि त्रयः पादाः । यजमानः पत्नी च द्वे शिरसी । गायत्र्यादिसप्तच्छन्दांसि सप्त हस्ताः । त्रिधा बद्धः त्रिभिर्वेदैर्विहितः अस्य यजमानस्य वृषभः कामानां वर्षिता रोरवीति स्तोत्रशस्त्रादिशब्दैर्गर्जति । सोऽयं यज्ञः महः महान् पाकयज्ञहविर्यज्ञसोमयज्ञभेदैर्विस्तृतः देवः द्योतमानः मर्त्यान् मनुष्यान् आविवेश अधिकारितया स्वीकृतवान्, इत्येवं रूपकेण यज्ञः स्तूयते 'चक्रवाकस्तनी हंसदन्ता शैवलकेशिनी । काशाम्बरा फेनहासा नदी कापि विराजते' इत्यादिवत् । 'श्रृणोत ग्रावाणः' इत्यत्रापि ग्रावाणोऽपि श्रृण्वन्ति, किमुत विद्वांस इति कर्मोत्साहनार्थं चैतन्यमारोप्य गुणवादेनापि दृष्टार्थत्वोपपत्तौ नोच्चारणमात्राददृष्टकल्पनोचिता । वार्तिकाभिमतदेवताचैतन्यपक्षे तु ग्रावशब्दस्तदभिमानिदेवताविशेषे गौण इति निर्बाधम् ।

'अर्थविप्रतिषेधात्' इत्यत्राह —

गुणादविप्रतिषेधः स्यात् ॥ ३७ ॥

1. संप्रैषे कर्म &c. ; संप्रैषकर्मणि &c.

'अदितिर्द्यौः' इत्यत्र अविप्रतिषेधः अविरोधः स्यात्, गुणवादात् 'त्वमेव माता च पिता त्वमेव' इत्यादिवत्स्तुत्यर्थमारोपितद्युत्वादिगुणकथनादित्यर्थः ॥

'स्वाध्यायवदवचनात्' इत्यत्राह—

विद्यावचनमसंयोगात् ॥ ३८ ॥

विद्यायाः अर्थप्रकाशनस्य अवचनम् अध्ययनवदनभ्यासः मन्त्राणामविवक्षितार्थत्वे लिङ्गं न भवति । कुतः, असंयोगात् तदानीं लौकिकावघातादिक्रियायाः संनिहितत्वेऽपि तस्या यज्ञसंयोगाभावात् । 'यज्ञकर्म प्रधानम्' इति नवमाद्याधिकरणन्यायेन यज्ञसंयुक्ताया एव अवघातादिक्रियाया मन्त्रप्रकाश्यत्वात् ॥

'अविज्ञेयात्' इत्यत्राह—

सतः परमविज्ञानम् ॥ ३९ ॥

परमित्यव्ययं युक्तमित्यर्थे 'खलः प्रमाद्यतु परं सज्जने तदसांप्रतम्' इति यथा । 'सृण्येव जर्भरी' इत्यादिमन्त्रेषु सतः विद्यमानस्यैवार्थस्य तज्ज्ञानोपायभूतनिगमनिरुक्तव्याकरणाद्यध्ययनाभावे सति युक्तमविज्ञानम् । नैतावता तदर्थस्यासत्त्वं वक्तुं शक्यम्, 'न ह्येष स्थाणोरपराधो यदेनमन्धो न पश्यति' इति न्यायात् ॥ अधीतनिगमनिरुक्तव्याकरणादिकलापस्य सुलभो हि तत्रार्थावबोधः । तथा हि—'उभाउनूनन्तदिदर्थयेथे' इति सूक्तमाश्विनम्, 'अश्विनोः काममप्रा' इति सूक्तान्ते उपसंहारात् । तत्रेयमृगाम्नायते 'सृण्येव जर्भरी तुर्फरीतू नैतोशेव तुर्फरी फर्फरीका[1]। उदन्यजेव जेमना मदेरू ता मे जराय्वजरं मरायु' इति । सृणिरङ्कुशः । तत्र साधू सृण्या गजौ । प्रथमाद्विवचनस्य आकारश्छान्दसः । ताविव बलवन्तौ । जर्भरी । भृञो यङन्तात्पचाद्यच् । यङो लुक् । छान्दसोऽभ्यासस्य जकारो विभक्तेरीकारश्च । स्वानुग्राह्याणामतिशयेन भर्तारौ । तुर्फरीतू शत्रूणां हिंसितारौ । 'तुर्फ' हिंसायाम् । औणादिकं रूपम् । नैतोशेव । नितोशतिर्वधार्थकः । पचाद्यजन्तात्स्वार्थे अण् । प्रथमाद्विवचनस्याकारश्छान्दसः । योधाविव तुर्फरीतू इत्यन्वयः । तुर्फरी त्वरमाणौ । त्वरेरौणादिकं रूपम् । प्रथमाद्विवचनस्य ईकारश्छान्दसः । फर्फरीका शोभमानौ । फर्फेरौणादिकं रूपम् । प्रथमाद्विवचनस्याकारश्छान्दसः । उदन्यजा । उदन्या पिपासा चातकस्य विवक्षिता । तया च प्रावृट्कालो लक्ष्यते । प्रावृषि जातौ । विभक्तेराकारश्छान्दसः । जेमना जेमानौ उदकलाभेन पिपासाया जेतारौ । छान्दसं रूपम् । मदेरू मत्तौ चातकाविव स्थितौ । ता

---

1. पर्फरीका—इति ऋग्वेदपुस्तकेषु दृश्यते ।

तौ । विभक्तेराकारश्छान्दसः । प्रसिद्धौ युवां, मे मम, जरायु जराधर्मकं मरायु मरणधर्मकं शरीरम् अजरं जरामरणरहितं कुरुतमिति ।

'अनित्यसंयोगात्' इत्यत्राह—

उक्तश्चानित्यसंयोगः ॥ ४० ॥

प्रतियुगमनुवर्तमाना वैश्रवणादयः प्रवाहनित्यतया नैव वेदस्य अनित्यतामापादयन्तीत्येवं प्रथमे पादे 'परं तु श्रुतिसामान्यमात्रम्' इत्यत्र अनित्यसंयोगः अदोषत्वेनोक्तः ॥

तदेवं मन्त्राणां विवक्षितार्थत्वे न्यायमुपन्यस्य बाधकानि च लिङ्गानि शिथिलीकृत्य साधकमपि लिङ्गमस्तीत्याह—

लिङ्गोपदेशश्च तदर्थवत्[1] ॥ ४१ ॥

चकार उक्तसमुच्चये। 'आग्नेय्यर्चाग्नीध्रमुपतिष्ठते' इत्यादौ आग्नेयीत्वादिविशेषणोपादानेन मन्त्राणामुपदेशोऽपि विधिरपि, तत् मन्त्रजातम् अर्थवत् विवक्षितार्थकमिति गमयति । अविवक्षितार्थकत्वे हि 'आग्नेय्या' इत्येवं देवतातद्धितनिर्देशोऽनुपपन्नः स्यात् । मन्त्रान्प्रति हि देवतात्वं तत्प्रतिपाद्यत्वमेव, न तु जातिविशेषः । तथा सत्यौषसं[2] सूक्तं पित्र्यं सूक्तमित्यादौ देवतातद्धितानुपपत्तेः ॥

मन्त्राणां विवक्षितार्थकत्वे लिङ्गान्तरमाह—

ऊहः ॥ ४२ ॥

चेत्यनुवर्तते । प्रकृतावाम्नातमन्त्रगतपदस्य विकृतावर्थान्तराभिधानाय तदुचितपदान्तरप्रक्षेप ऊहः । सोऽपि तावत्कचित्प्रतिषिध्यमानो मन्त्राणां विवक्षितार्थत्वे लिङ्गम् ॥ तथा हि— अस्ति ज्योतिष्टोमे अग्नीषोमीयपशौ अध्रिगुर्नाम कश्चित्प्रैषः 'दैव्याः शमितारः' इत्यादिः । तत्रैवं पठ्यते 'अन्वेनं माता मन्यतामनु पिता' इति । एनं संज्ञपनाय नीयमानं पशुं तस्य पिता अनुमन्यतां माता चानुमन्यतामित्यर्थः । तत्रेदमामनन्ति 'न माता वर्धते न पिता' इति । तत्र पशुमातापित्रोः शरीरस्य वृद्धिरशक्यत्वान्न निषेद्धुं शक्यते । अतस्तत्प्रतिपादकस्य मातृशब्दस्य पितृशब्द-

---

1. तदर्थत्वात्. 2. औषधं—क, ख, ग.

स्य च वृद्धिः प्रतिषेद्धव्या । तद्वृद्धिश्च द्विबहुपशुषु विकृतिषु प्रसक्तास्ति । सा च न वर्णान्तरोपजननात्, तथा सति पदान्तरत्वापातात् । नाप्युच्चैरुच्चारणात्, उच्चैस्त्वस्य नादधर्मत्वेन शब्दवृद्धावनुपयोगात् । अतो द्विबहुपशुषु विकृतिषु 'एनम्' इत्यस्य 'एनौ' 'एनान्' इतिवत् मातृशब्दस्य पितृशब्दस्य च द्विवचनबहुवचनान्तत्वेन अर्थगताधिक्यद्वारा शब्दवृद्धिरूप ऊहः प्रसक्तः प्रतिषिध्यत इति वक्तव्यम् । प्रसक्तिश्च मातृशब्दस्य पितृशब्दस्य च प्रकृतौ विवक्षितार्थत्वे सत्येव घटते, नान्यथा । क्वचिदूहप्रतिषेधश्च सर्वेषां मन्त्राणां विवक्षितार्थत्वं गमयति । अधिकरणप्रयोजनपरं चेदं सूत्रम् । मन्त्राणां विवक्षितार्थत्वे सत्येव विकृतिषु तदर्थाभिधाननिबन्धन ऊहः सिध्यति, नान्यथेत्यर्थः । अत्र 'तस्मादृचं नोहेत्' इत्यप्युदाहार्यम् ।

लिङ्गान्तरमाह—

विधिशब्दाश्च ॥ ४३ ॥

चशब्द उक्तसमुच्चये । तदर्थवदित्यनुषज्यते । विधिः विधानं व्याख्यानं तदर्थाः शब्दा मन्त्रव्याख्यानाय प्रवृत्ता वाक्यशेषा अपि तत् मन्त्रजातं विवक्षितार्थमिति गमयन्ति । [1]दर्शपूर्णमासयोर्गार्हपत्योपस्थाने विनियुक्तोऽस्ति मन्त्रः 'अग्ने गृहपते' इत्यादिः । तत्र 'शतं हिमाः' इति पठ्यते । तदेतत्साकाङ्क्षम् । हिमा इति पदं च दुर्बोधार्थकम् । तदेतद्वाक्यशेषो व्याचष्टे 'शतं त्वा हेमन्तानिन्धिषीयेति वावैतदाह' इति । 'वाव' इति वाक्यालंकारे । हेमन्तानिति संवत्सरोपलक्षणम् । शतं संवत्सरांस्त्वां परिचरेयमिति मन्त्र आहेति तदर्थः । मन्त्राणामविवक्षितार्थत्वे तु तद्व्याख्यानासांगत्यं स्पष्टमेव । तस्माद्विवक्षितार्था मन्त्राः । एवं च मन्त्राणां श्रुतिलिङ्गादिप्रमाणप्राप्तक्रत्वङ्गभावानां व्यापारं विना स्वरूपेण क्रत्वङ्गत्वानुपपत्तेः व्यापाराकाङ्क्षायामुच्चारणमदृष्टार्थत्वादुपेक्ष्य अर्थाभिधानमेव शाब्दबोधरूपमनुष्ठेयार्थस्मरणमनुष्ठानरूपदृष्टप्रयोजनार्थत्वाद्व्यापारत्वेनाङ्गीक्रियते । तदेतत् 'अग्नये जुष्टं निर्वपामि' इत्यादिकरणमन्त्रेषु सूपपादम् । एवं च 'तां चतुर्भिरादत्ते' इत्यादितृतीयाविभक्तिरुपपन्ना भवति । यत्र तु स्वरसतो नानुष्ठेयक्रियावगतिः, अथ च विनियुज्यते 'इषे त्वोर्जे त्वेति शाखामाच्छिनत्ति' इत्यादिना; तत्रापि 'छिनद्मि' इत्यध्याहारेणानुष्ठेयक्रियाभिधानं संभावनीयम् । क्रियमाणानुवादिषु 'युवा सुवासाः' इत्यादिषु यूपपरिव्याणादिक्रियाया दीर्घकालव्यासक्तत्वेन कदाचिन्मध्ये 'परिवीरसि' इति परिव्याणमन्त्रजन्यस्मरणविच्छेदे प्रसक्ते सति तत्स्मृतिदार्ढ्यार्थं स्मारकापेक्षायामनुष्ठेयस्मृतिदार्ढ्यहेतुत्वेन अर्थाभिधानमर्थवत् । कर्मणः स्मारकानपेक्षायामपि मन्त्राकाङ्क्षयैव तदाकाङ्क्षोत्थापनान्न दोषः । अत एव 'युवा सुवासाः परिवीत आगादित्यन्वाह' इत्यादिविनियोगवचने आहेत्युपपद्यते । तस्य

1. तथाहि—दर्श...घ.

ब्रूचादेशत्वात्, [1]ब्रूञश्चाभिधानार्थत्वात्, 'ब्रूञ् व्यक्तायां वाचि' इति स्मरणात्, वचेश्च परिभाषणार्थत्वात्। परिभाषणं चाभिधानम्। 'अग्ने महा ँ॒ असीत्याह' इत्यादिब्राह्मणेषु आहशब्दोपनिबन्धात्तथाविधमन्त्राणामप्यभिधानार्थता। तदुक्तं तन्त्रसारे 'इत्याहोपनिबन्धश्च मन्त्राणां दृश्यते विधिः। ब्रूचादेशश्चाहशब्दः सोऽभिधानाभिधायकः॥' इति। तत्र 'अग्नेरहं देवयज्ययान्नादो भूयासम्' इति हुतानुमन्त्रणादिमन्त्रेषु कृतस्य यागादेरकृतत्वशङ्काविच्छेदाय कृतत्वप्रत्यवेक्षार्थापेक्षितानुष्ठितकर्मस्मृतिदार्ढ्यहेतुत्वकल्पनादभिधानस्य दृष्टार्थता। यत्र तु 'यज्ञस्य घोषदसि' इत्यादिगार्हपत्याभिमन्त्रणादिमन्त्रेष्वर्थाभिधाने किंचिदपि न दृष्टमुपलभ्यते, तत्रादृष्टमेव कल्प्यते। नैतावतैषां[2] दृष्टार्थत्वहानिः, अर्थाभिधानमादाय तदुपपत्तेः। न च तेषामुच्चारितमात्राणां साक्षादेवादृष्टार्थत्वमस्तु, किमर्थाभिधानस्य द्वारत्वकल्पनयेति वाच्यम्। 'अनुमन्त्रयते' इत्यादिश्रुतिबलादेव तदर्थाभिधानस्यावश्यकत्वात्। अत एव 'मन्त्रमुच्चारयन्नेव मन्त्रार्थत्वेन संस्मरेत्। शेषिणं तन्मना भूत्वा स्यादेतदनुमन्त्रणम्॥ उद्देश्याभिमुखत्वे तु स्यात्तदेवाभिमन्त्रणम्। उपस्थितिस्तु बोधः स्याद्बोधान्तोच्चारणं जपः॥' इति तल्लक्षणमाहुः। ये तूपस्थानं समीपावस्थानमिति मन्यन्ते, ते 'इति गार्हपत्यमुपतिष्ठते' इत्यादिद्वितीयाविरोधादुपेक्ष्याः। इति मन्त्रेण गार्हपत्यं जानीयादित्यर्थः। स्तोत्रशस्त्रादिमन्त्राणामपि स्तौतिशंसतिशब्दाभ्यामभिधानार्थता। प्रगीतमन्त्रसाध्यगुणिनिष्ठगुणाभिधानं स्तुतिः। अप्रगीतमन्त्रसाध्यगुणिनिष्ठगुणाभिधानं शस्त्रमिति प्रसिद्धेः। यद्यपि स्तुतशस्त्राधिकरणे स्तोत्रशस्त्रयोरदृष्टार्थत्वं वक्ष्यते, तथापि तयोरभिधानात्मकयोरदृष्टार्थत्वेऽपि तन्मन्त्राणामभिधानरूपदृष्टार्थत्वं न विरुध्यते। हुंफडादिस्तोभानामपि कात्यायनादिकृतस्तोभभाष्यरीत्या अर्थाभिधानार्थता। अभिधानं तु [3]स्तोत्रशस्त्रादिवददृष्टार्थम्। यद्यपि नवमे स्तोभानामनर्थकत्वं वक्ष्यते, तथापि सामयोनिभूतया ऋचा एकवाक्यत्वाभावाभिप्रायकं तदित्यदोषः। तदेवं कृत्स्नस्य मन्त्रभागस्य विवक्षितार्थत्वं सिद्धम्। अत्रेदं प्रतिभाति। अस्मिन्नधिकरणे तदर्थशास्त्रादित्यादिपञ्चदशभिः सूत्रैर्मन्त्रा अर्थप्रत्यायका इत्येतावदवगतम्। मन्त्रार्थप्रतिपत्तिः मन्त्रप्रयोक्तुर्वा मन्त्रश्रोतुर्वेत्येतत्तु सूत्राक्षरतः स्पष्टं न निर्धारितम्। तत्रानुष्ठानहेतुभूतानुष्ठेयस्मरणार्थत्वं करणमन्त्राणां वदन्तो भाष्यवार्तिकादिकृतो मन्त्रप्रयोक्तुरेव मन्त्रजन्यं शाब्दबोधं मन्यन्ते। तत्तु वयं न मृष्यामहे, किंतु श्रोतुरेव मन्यामहे। शब्दोच्चारणस्य परं प्रत्येव शाब्दबोधजनकत्वस्वाभाव्यात्। न हि स्वस्मिन्नेव शाब्दबोधाय वाक्यप्रयोगोऽर्थवान्भवति, वक्तुस्तदर्थावबोधस्य शब्दप्रयोगात्पूर्वमवश्यं भावित्वात्। न ह्यबुद्धेऽर्थे वाक्यरचना युज्यते। सूत्रकारोऽपि 'अविशिष्टस्तु वाक्यार्थः' इति लौकिकस्य वैदिकस्य च वाक्यस्य अर्थावबोधं निर्विशेषं ब्रुवन् श्रोतुरेव मन्त्रजन्यं शाब्दबोधमभ्युपगच्छति। अन्यथा लोके श्रोतुः शाब्दबोधः, मन्त्रेषु तु उच्चारयितुरिति वैरूप्यापत्तेः।

---

1. ब्रूञश्च वचनार्थत्वात्—क. 2. नैतावता तेषां—क, ख. 3. स्तोत्रशस्त्रवत्—क, ग.

किंच श्रोतुरेव मन्त्रतः शाब्दबोध इत्ययमर्थो मन्त्रगतपदशक्त्यैव स्पष्टं लभ्यते। प्रायेण हि सर्वे मन्त्राः संबोध्यविषयाः। तथा हि—'इषे त्वोर्जे त्वा' इत्ययं मन्त्रः शाखाच्छेदने विनियुक्तः। तत्र साकाङ्क्षत्वात्त्वाशब्दस्य संबोध्यैकविषयत्वाद्विनियोगबलाच्च 'शाखे च्छिनद्मि' इत्यध्याहार्यम्। शाखे इति संबोधने प्रथमा 'संबोधने च' इति व्याकरणसूत्रेण विहिता। संबोधनं ज्ञापनम्। इषे त्वोर्जे त्वा च्छिनद्मीति शाखां प्रति ज्ञाप्योऽर्थः। मन्त्रं प्रयुञ्जानो ज्ञापयति। तज्ज्ञात्वा शाखा अनुजानाति। शाखाशब्देन हि तदभिमानिनी देवता अभेदेनोपचर्यते। ततश्च च्छेदनस्य तज्ज्ञापनस्य च तत्रान्वयो न विरुध्यते। 'अभिमानिव्यपदेशस्तु विशेषानुगतिभ्याम्' इति बादरायणसूत्रे तद्भाष्यादौ च स्पष्टमेतत्। 'विष्णो हव्यं रक्षस्व' इत्यादौ तु सूपपादमेतत्। ननु देवताविग्रहचैतन्यादिकं नवमे निराकरिष्यते। सत्यं निराकरिष्यत उत्सूत्रं भाष्यकृता, न तु सूत्रकृता। प्रत्युत सूत्रकारस्य देवताविग्रहादिकमभिमतं वार्तिकाभिमतं चेति [1]षाष्ठतिर्यगधिकरणे प्रपञ्चयिष्यते। किंच स्तोत्रशस्त्रीया ऋचो देवतास्तुतिपराः स्तुत्यदेवताः प्रत्येव तद्गुणबोधिकाः। स्तुतिवाक्यानां स्तुत्यं प्रत्येव बोधकत्वस्य लोकसिद्धत्वात्। लोके हि स्तोता गद्यपद्यादिभिः स्तुत्यं स्तौति। स्तुत्यश्च तत्कृतं चमत्कारं जानानः प्रसीदति। वेदेऽपि तथा भाव्यम्। न च सामानि गातुः शस्त्राणि च शंसितुः अग्निवायुसूर्यादिस्तुत्यगुणबोधं स्तोत्रीयाः शस्त्रीयाश्च ऋचः शक्नुवन्ति कर्तुम्, 'अग्न आयाहि वीतये' इत्यादिसंबोधनविभक्त्यनुपपत्तेः। किंच शस्त्रीयाणामृचां सांतत्यं विहितम् 'संततमन्वाह' इति। पूर्वपूर्वस्या ऋच उत्तरमुत्तरमर्धर्चं प्रणवान्तमुक्त्वा अविरतमेवोत्तरोत्तरस्या ऋचः पूर्वपूर्वमर्धर्चमुक्त्वा विरमतीति सांतत्यलक्षणम्। न ह्येवं शंसितुः होतुः प्रत्यृचमर्थावबोधः कथमपि संभवति। तत्तदृगवसाने तत्तदर्थावबोधव्यापृतचित्तस्य उत्तरोत्तरस्या ऋचः सांतत्येन स्फुरणासंभवात्। तत्तत्स्तुत्यदेवताया एव प्रत्यृचमर्थावबोधे तु न किंचिद्विरुध्यते। किंच द्वादशस्य तृतीये 'मन्त्राणां करणार्थत्वान्मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपातः स्यात्सर्वस्य वचनार्थत्वात्' इत्यधिकरणे करणमन्त्रेषु मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपातः सिद्धान्तितः। मन्त्रार्थस्मरणस्य प्रयोक्तृगतस्यानुष्ठानहेतुत्वे च आदौ मन्त्रोच्चारणं ततोऽनुष्ठेयार्थस्मरणं ततोऽनुष्ठानमिति क्रमः स्यात्। ततश्चानुष्ठेयार्थस्मरणेन व्यवहितत्वात्कथं मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपातो घटेत। मन्त्रबोध्यदेवताया एव मन्त्रतः शाब्दबोधाभ्युपगमे तु न कश्चिद्विरोधः। न चैवं सति करणमन्त्राणामदृष्टार्थत्वापत्तिः, देवतागतशाब्दबोधस्य मन्त्रजन्यस्यानुष्ठानहेतुत्वाभावादिति वाच्यम्। देवतागतं शाब्दबोधमादायैव दृष्टार्थत्वसंभवात्, जपानुमन्त्रणादिमन्त्रेषु कर्मसमवेतानभिधायिषु तथैवाभ्युपगतत्वाच्च। न च श्रोतृदेवतागतशाब्दबोधस्य कथं दृष्टत्वम्, देवतानामप्रत्यक्षत्वादिति वाच्यम्। तर्हि लोकेऽपि वाक्यस्य परप्रत्यायकतया दृष्टत्वानुपपत्तिः, परबुद्धेरप्रत्यक्षत्वात्। अनुमानादिना लोके परस्मिन् शाब्द-

---

1. षष्ठे तिर्यगधिकरणे—क, घ.

बोधस्य दृष्टत्वमिति चेत्, वेदेऽपि तुल्यम्; देवतासंबोधनादिलिङ्गात्तस्य तदुपपत्तेः। 'देवानां परिपूतमसीत्याह। यद्वा इदं किंच। तद्देवानां परिपूतम्। अथो यथा वस्यसे प्रतिप्रोच्याहेदं करिष्यामीति। एवमेव तदध्वर्युर्देवेभ्यः प्रतिप्रोच्य बर्हिर्दाति। आत्मनो हिंसायै', 'अग्नाविष्णू मावामवक्रमिषमित्याह। अग्निः पुरस्तात्। विष्णुर्यज्ञः पश्चात्। ताभ्यामेव प्रतिप्रोच्यात्याक्रामति', अग्निꣳ होतारमिह तꣳ हुवे इति देवेभ्य एव प्रतिप्रोच्य यज्ञेन यजते', 'यदाह। ब्रह्मन्नश्वं मेध्यं भन्त्स्यामि देवेभ्यः प्रजापतये तेन राध्यासमिति। ब्रह्म वै ब्रह्मा। ब्रह्मण एव देवेभ्यः प्रजापतये प्रतिप्रोच्याश्वं मेध्यं बध्नाति। न देवताभ्य आवृश्च्यते। वसीयान्भवति' इत्यादिवाक्यशेषा अप्यत्रानुकूलाः। इयांस्तु विशेषः। लोके वाक्यरचनस्य प्रयोक्तृपुरुषाधीनत्वादज्ञाते चार्थे वाक्यरचनायोगात्प्रयोक्तुरर्थज्ञानं नान्तरीयकमस्ति। न तु तत्प्रयोक्तृतात्पर्यविषयीभूतम्, [1]परप्रत्यायनेच्छयैव वाक्यप्रयोगात्। मन्त्राणां त्वपौरुषेयत्वेन नित्यसिद्धतया तत्प्रयोक्तुरर्थज्ञानं नावश्यकम्। तथा चाव्युत्पन्नस्यापि मन्त्रप्रयोगो न विरुध्यते। न हि वक्तुरर्थज्ञानमपि श्रोतुर्वाक्यार्थबोधे प्रयोजकम्। अव्युत्पन्नपुरुषशुकशारिकाद्युदीरितकालिदासादिरचितगद्यपद्येभ्यो व्युत्पन्नानां शाब्दबोधदर्शनात्। 'देवदत्त घटमानय' इत्यत्र संबोधने प्रथमा। संबोधनमभिमुखीकृत्य ज्ञापनम्। ज्ञानं श्रोतरि, ज्ञापनं प्रयोक्तरि। ततश्चाभिमुखीभूतदेवदत्तनिष्ठं यद्घटानयनज्ञानं तदनुकूलः प्रयोक्तृगतव्यापारो वाक्यार्थः। एवंविधबोधश्च संबोध्यस्य तदितरेषां श्रोतॄणां प्रयोक्तुश्च संभाव्यमानोऽपि न सर्वेषां कार्यकारी। संबोध्यगतं घटानयनज्ञानमेव कार्यकारि, अन्यथा देवदत्तेत्यस्य वैयर्थ्यात्। एवमत्रापि। न च च्छान्दोग्यब्राह्मणे 'यो ह वा अविदितार्षेयच्छन्दोदैवतब्राह्मणेन मन्त्रेण याजयति वाध्यापयति वा' इत्युपक्रम्य 'तस्मादेतानि मन्त्रे मन्त्रे विद्यात्' इति विधानात्प्रयोक्तुरप्यर्थज्ञानमावश्यकमिति वाच्यम्। न ह्यत्र देवताज्ञानं वाक्यार्थज्ञानरूपं विधेयम्, व्युत्पन्नस्य मन्त्रोच्चारणादेव तत्सिद्धेः; ऋषिच्छन्दोविषये तदसंभवाच्च। किंत्वस्य मन्त्रस्याग्निर्देवता इन्द्रो देवतेत्येवं व्युत्पन्नाव्युत्पन्नसाधारण्येन देवतापरिज्ञानमात्रमृषिच्छन्दोज्ञानवद्विवक्षितम्। तच्च कात्यायनादिप्रणीतसर्वानुक्रमणिकादिग्रन्थतो मन्त्रार्थज्ञानाभावेऽपि सुलभमेव। प्रयोक्तुर्मन्त्रार्थज्ञानस्यावश्यकत्वे देवताज्ञानविधिवैयर्थ्यादपि न प्रयोक्तुस्तदावश्यकमिति प्रतीमः। अत एव चोपनीयमानस्य वटोरुपनीतमात्रस्य च मन्त्रविधयः संगच्छन्ते। न हि तस्य मन्त्रार्थज्ञानं कथमपि संभाव्यते। अस्य मन्त्रस्येयं देवतेत्येतावन्मात्रं तु कथंचिदपि ग्राहयितुं शक्यते। ग्राहयन्ति च शिष्टाः। यथा 'गायत्र्या विश्वामित्र ऋषिः गायत्री च्छन्दः सविता देवता' इत्यादि। अत एव च सर्वाङ्गोपसंहरणाय प्रवृत्तेषु कल्पसूत्रेषु क्वापि मन्त्रार्थ-

---

1. परप्रत्यायनायैव—क, घ.

स्मरणमङ्गतया नोपनिबद्धम्। न च तेषु ऋषिच्छन्दोज्ञानस्याप्यनुपबन्धादङ्गत्वं न स्यादिति वाच्यम्। इष्टापत्तेः। न हि कर्मकाले प्रतिमन्त्रमृष्यादिज्ञानं तत्र विवक्षितम्, शस्त्रीयास्वृक्षु सांतत्येन शस्यमानासु तदसंभवात्। किंतु बहिर्भूतं याजयित्रध्यापयितृपुरुषयोग्यताविधायकं तत्। किंच संकर्षकाण्डे चतुर्थस्य तृतीये 'यस्यै देवतायै हविर्गृहीतं स्यात्तां ध्यायेद्वषट्करिष्यन्' इति वाक्यमुदाहृत्य इतिहासपुराणमन्त्रार्थवादप्रत्यायितदेवतारूपध्यानमत्र विवक्षितमिति पूर्वपक्षयित्वा आग्नेयमैन्द्रमित्यादौ देवताप्रतिपादकस्य अग्न्यादिशब्दस्य श्रवणात् तस्य च प्रथमोपस्थितस्य त्यागे प्रमाणाभावाच्छब्दे कार्यासंभवे सत्येवार्थे कार्यविज्ञानात् इह च शब्दे ध्यानसंभवाद्देवताशब्दस्यैव ध्यानमिति सिद्धान्तितम्। तन्न्यायेन मन्त्रे मन्त्रे विद्यादित्यत्रापि देवताशब्दध्यानस्यैव विवक्षितत्वान्मन्त्रजन्यवाक्यार्थज्ञानरूपं तदिति दूरापास्तम्। न च मन्त्रजन्यशाब्दबोधस्य देवतागतस्यानुष्ठेयक्रियानुपयोगात्करणमन्त्रत्वव्यवहारोच्छेदः, 'इति शाखामाच्छिनत्ति' इत्यादावितिकरणावगतकरणत्वविरोधः, 'चतुर्भिरभ्रिमादत्ते' इत्यादौ तृतीयाविरोधश्चेति वाच्यम्। प्रयोक्तुरर्थज्ञानाभ्युपगमेऽपि तुल्यत्वात्। 'इषे त्वा' इति मन्त्रो हि साकाङ्क्षः 'शाखे छिनद्मि' इत्यध्याहारेण शाखाच्छेदनप्रकाशकः। तदध्याहारश्च 'इति शाखामाच्छिनत्ति' इति विनियोजकवाक्यलभ्यः। एवं चादौ विनियोजकवाक्यत एव शाखाच्छेदनेऽवगते पुनर्मन्त्रतस्तत्स्मरणस्यादृष्टार्थत्वमवश्यमास्थेयम्। एवं च मन्त्रजन्यार्थस्मरणस्य अनुष्ठेयक्रियास्वरूपनिष्पत्तावनुपयोगात्कथं तद्द्वारा मन्त्राणां करणत्वसंभवः। तस्मादतिशयविशेषवत्त्वेन छेदनाद्युत्पत्तौ मन्त्राणां साधनतया तृतीयाश्रुत्यादेरविरोध उपपाद्यः। अन्यथा 'रथघोषेण [1]माहेन्द्रस्य स्तोत्रमुपाकरोति' इत्यादौ तृतीयायाः का गतिः। 'व्यृद्धं वा एतद्यज्ञस्य यदयजुष्केण क्रियते। इमामगृभ्णन्रशनामृतस्येत्याधिवदति यजुष्कृत्यै यज्ञस्य समृद्ध्यै। संभृत्या एव संभाराः कर्तव्यं यजुः यज्ञस्य समृद्ध्यै' इत्यादिवाक्यशेषा अप्यत्रानुकूलाः। न च मन्त्रजन्यशाब्दबोधस्य प्रयोक्तृगतत्वाभावे दृष्टोपकाराभावादूहोच्छेद इति वाच्यम्। न ह्यूहे शाब्दबोधस्य दृष्टार्थत्वमपि प्रयोजकम्, शाब्दबोधसामान्ये तस्य व्यापारात्। किंतु प्राकृतस्य वैकृतार्थाभिधानशक्त्यभावस्तत्र बीजम्। तथा च 'अग्नये वो जुष्टं प्रोक्षामि' इति प्राकृतस्याग्निदेवत्यव्रीहिप्रोक्षणमन्त्रस्य अग्निं प्रति व्रीहिप्रोक्षणज्ञापने समर्थस्य सौर्येष्टौ सूर्यदेवत्यव्रीहिप्रोक्षणाभिधानेऽशक्त्या अग्निपदस्य स्थाने सूर्यपदं प्रक्षेप्यम्। 'न माता वर्धते न पिता। तस्मादृचं नोहेत्' इत्याद्यूहदर्शनमत्रैव लिङ्गं भवति। अनुमन्त्रणादिमन्त्रा अपि तत्स्तुत्यदेवताया एव शाब्दबोधजनकाः, न तु प्रयोक्तुः। 'प्रस्थिता गा अनुमन्त्रयते—अभिसंधाय मन्त्रं जपति' 'स्फ्यमभिमन्त्रयते—अभिमृश्य मन्त्रं जपति, अभिमुखेनाभिसंधाय वा जपति' इति कल्पभाष्यकृतः। 'मन्त्रमुच्चारयन्नेव मन्त्रार्थत्वेन

1. माहेन्द्रस्तोत्रम्—क.

संस्मरेत् । शेषिणं तन्मना भूत्वा’ इति लक्षणस्य प्रामाणिकत्वेऽपि संस्मरेदित्यनेन वाक्यार्थविधया मन्त्रजन्यज्ञानं न विवक्षितम् । किंतु मन्त्रार्थत्वप्रकारकमेव विवक्षितम् । तच्च विनियोगबलादव्युत्पन्नस्यापि सुलभम् । अत एव मन्त्रोच्चारणतदर्थस्मरणयोः [1]समानकालकत्वबोधकस्य ‘उच्चारयन्नेव’ इति शतुरुपपत्तिः । ‘इति गार्हपत्यमुपतिष्ठते’ इत्यस्य च इति मन्त्रेण गार्हपत्यमुपेत्य तद्गुणान्प्रख्यापयतीत्यर्थः । ‘तदाहुर्नाग्निरुपस्थेयः कः श्रेयांसं सुप्तं बोधयिष्यति’ इत्यादिवाक्यशेषश्चेह लिङ्गम् । ‘उपस्थितिस्तु बोधः स्यात्’ इत्यत्र च ण्यन्ताद्घञि ज्ञापनमुच्यते । वस्तुतस्तु समीपं प्राप्यावस्थानमुपतिष्ठतेरर्थः । मन्त्रेण गार्हपत्यमुपेत्य तिष्ठतीत्यर्थः । अतस्तत्रापि मन्त्रार्थज्ञानं न प्रयोक्तुर्विवक्षितम् । तथा च कर्मकाले कल्पसूत्रादितो विनियोगमात्रं जानानस्य अर्थज्ञानशून्यस्यापि मन्त्रप्रयोगः सिद्धः । मन्त्रार्थज्ञानपूर्वकमनुष्ठाने त्वभ्युदयः । ‘योऽर्थज्ञ इत्सकलं भद्रमश्नुते’ इति श्रवणात् । ‘स्थाणुरयं भारहारः किलाभूदधीत्य वेदं न विजानाति योऽर्थम्’ इत्यादिनिन्दा तु नहिनिन्दान्यायेन ज्ञानप्रशंसार्थेति निरुक्ते यास्काचार्यैः स्पष्टमेवाभिहितम् । एतेन ‘मन्त्रार्थज्ञो जपञ्जुह्वत्तथैवाध्यापयन्द्विजः । स्वर्गं लोकमवाप्नोति नरकं तु विपर्यये’ इत्याद्यपि व्याख्यातम् ॥

इति प्रथमाध्याये द्वितीयः पादः ॥

1. समानकालार्थ—क.

MFN
A569

तृतीयः पादः ॥

निर्मथ्य निगमसिन्धूनिविविधन्यायाभिधानमन्थानैः ।
धर्मसुधामुद्धरते भूयो मुनये नमोऽस्तु जैमिनये ॥

प्रमाणाध्यायेऽस्मिन्प्रथमपादे साक्षाद्धर्मप्रमाणत्वादादौ विधिभागस्य प्रामाण्यं विचार्य द्वितीयपादे तदेकदेशभूतयोरर्थवादमन्त्रभागयोः प्रामाण्यं विशिष्य विचारितम् । इदानीं वेदमूलकस्मृतिपुराणेतिहासकल्पसूत्राचारादिप्रामाण्यं विचार्यते । यद्यपि नामधेयभागस्यापि वेदैकदेशत्वात्तद्विचारानन्तरमेव स्मृत्यादिविचारो युक्तः तथापि नामधेयभागस्याल्पत्वान्मन्त्रार्थवादमूलकस्मृतिपुराणवचसां बहुलत्वात्तत्प्रामाण्यविचारात्प्राङ्मन्त्रार्थवादमूलकस्मृत्यादिविचार एव [1]तदुपजीव्यकत्वाद्युज्यते । नामधेयभागस्तु न स्मृत्यादिमूलमिति वैषम्यम् ।

तत्राष्टकादिस्मृतिः प्रमाणं न वेति संशये, पूर्वपक्षयति—

धर्मस्य शब्दमूलत्वादशब्दमनपेक्ष्यं स्यात् ॥ १ ॥

स्मृतिवाक्यजातं धर्मप्रमाणतया अनादरणीयं स्यात् । कुतः । धर्मस्य शब्दमूलत्वात् धर्मस्य वेदैकप्रमाणकत्वात् स्मृतिवाक्यानां च पौरुषेयत्वात् । ननु तेषां वेदमूलकतया धर्मे प्रामाण्यमस्तु, तत्राह—अशब्दमिति । स्मृतिवाक्यजातं मूलभूतवेदवाक्यरहितम्, अतो वेदमूलकतयापि न तेषां प्रामाण्यसंभवः, तन्मूलभूतवेदवाक्यानां श्रावणान्यप्रत्यक्षागोचरत्वात्, श्रावणप्रत्यक्षस्य च अपठ्यमानेषु तेष्वप्रसरात्, पठ्यमानत्वे च स्मृतिप्रणयनवैयर्थ्यात् । स्मृतयस्तु न तल्लिङ्गं भवितुमर्हन्ति, तासां श्रुत्यविनाभावाभावात् । स्मृतयः प्रमाणमित्येवंविधागमोऽपि कृतकश्चेन्न विस्रम्भणीयः । नित्यस्तु नोपलभ्यते । उपमानं त्वदृष्टे दृष्टासदृशे चार्थे न प्रसर्तुमीष्टे । अर्थापत्तिरपि स्मर्तॄणां मन्वादीनां संभवद्भ्रमप्रमादकतया अप्रामाण्यस्याप्युपपत्तेः अन्यथानुपपत्त्यभावान्न संभवत्प्रसरा । अतः षष्ठप्रमाणगोचरत्वमेव स्मृतीनां धर्मे प्रामाण्यस्य ॥

१. स्मृतिप्रामाण्याधिकरणम् ।

इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

---

1. तदुपजीवकत्वात्—**क.**

अपि वा कर्तृसामान्यात्प्रमाणमनुमानं स्यात् ॥ २ ॥

अपि वेति पूर्वपक्षव्यावृत्तौ। श्रुतिमूलकतया स्मृतिः प्रमाणं स्यात्, यतः स्मृतिमूलभूतश्रुतावनुमापकं लिङ्गमस्ति स्मृतिरेव। ननु संभवद्भ्रमप्रमादमूलकत्वात्स्मृतेः कथं तथाविधश्रुत्यनुमापकता; तत्राह—कर्तृसामान्यादिति। 'धन्वन्निव प्रपा असि' 'स्थलयोदकं परिगृह्णन्ति' इत्यादिमन्त्रार्थवादात्मकास्मदादिप्रत्यक्षवेदमूलकस्मृतिविहितकर्मसु अस्मदाद्यनुपलब्धवेदमूलकस्मृतिविहितकर्मसु च तत्कर्तॄणां सकलवैदिकशिष्टानां वेदमूलकतया दृढपरिगृहीतस्मृतिविहितत्वस्य समानत्वादित्यर्थः। न हि वेदमूलकतया सकलवैदिकशिष्टपरिग्रहणं स्मृतेर्भ्रान्त्यादिमूलकतया वेदमूलकत्वाभावे घटते। तथा च अष्टकादि कर्म वेदमूलकं भवितुमर्हति, वेदमूलकतया वैदिकदृढपरिगृहीतस्मृतिविहितत्वात्, अस्मदादिप्रत्यक्षवेदमूलकस्मृतिविहितप्रपादिवत् इति प्रयोगो बोध्यः। एवमितिहासपुराणाद्यप्युदाहार्यम्। इति स्मृत्यधिकरणम् ॥

'औदुम्बरीं स्पृष्ट्वोद्गायेत्' इति प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धा 'औदुम्बरी सर्वा वेष्टयितव्या' इति स्मृतिः प्रमाणमप्रमाणं वेति संशयः। प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धापि स्मृतिः प्रमाणम्, पूर्वाधिकरणन्यायेन अनुमितवेदमूलकत्वात्। न ह्यनुमितेत्येवानुमिता श्रुतिर्दुर्बला प्रत्यक्षेत्येव प्रत्यक्षा प्रबला। बाधिताबाधितार्थकत्वमेव हि तत्र बीजम्। न चेहान्यतरत्र तत्संभवः, उभयोरपि प्रत्यक्षानुमितयोः श्रुतित्वाविशेषात्। तथा च षोडशिग्रहणाग्रहणवद्व्रीहियववच्च विकल्प इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

२. श्रुतिप्राबल्याधिकरणम्।

विरोधे त्वनपेक्षं[1] स्यादसति ह्यनुमानम् ॥ ३ ॥

तुरष्टकादिस्मृतिवैषम्ये। प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे सति अनपेक्षं मूलप्रमाणानपेक्षं श्रुतिवाक्यमेव प्रमाणं स्यात् न तु स्मृतिवाक्यम्, तस्य मूलश्रुत्यपेक्षत्वात् तथाविधश्रुतौ च प्रमाणाभावात्। ननु स्मृत्या श्रुतिरनुमीयताम्; तत्राह—असति ह्यनुमानमिति। असति हि प्रत्यक्षविरोधे अनुमानमुदेति। अस्ति चात्र प्रत्यक्षश्रुतिविरोधः। तथा च वह्नावौष्ण्यप्रत्यक्षेणेव शैत्यानुमानस्य स्पर्शनश्रुतिप्रत्यक्षेण सर्ववेष्टनश्रुत्यनुमानस्य बाधिततया सर्ववेष्टनश्रुतेर्गगनकुसुमायमानत्वात्स्पर्शनसर्ववेष्टनयोरभित्तिचित्रायितो विकल्पः। ग्रहणादिविषये तु तच्छास्त्रयोः प्रत्यक्षत्वाद्विकल्पो युक्तः ॥

इतोऽपि सर्ववेष्टनश्रुतिरप्रमाणमित्याह—

हेतुदर्शनाच्च ॥ ४ ॥

1. अनपेक्ष्यं।

लोभादिना हेतुना सर्ववेष्टनस्मृतेः प्रवृत्तिसंभवादित्यर्थः । सर्ववेष्टनस्य महतैव वाससा साध्यत्वात्तद्ग्रहणलोभेन सर्ववेष्टनस्मृतिः प्रवृत्ता स्यात् । अतो लोभादिमूलिका एवंजातीयका स्मृतिरप्रमाणम् । चकारोऽभ्युच्चये । प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे सति स्मृत्यनुमानस्यानुन्मेषे पूर्वसूत्रेण वर्णिते परिशेषादेव यथोचितं लोभादिमूलकत्वकल्पनस्य सिद्धेः ॥

३. दृष्टमूलकस्मृत्यप्रामाण्याधिकरणम् ।

अत एव वाधिकरणान्तरपरमस्तु । तथा हि—सन्ति ज्योतिष्टोमे वैसर्जनाख्या होमाः 'वैसर्जनानि जुहोति' इति । तत्र 'अध्वर्यु यजमानोऽन्वारभते यजमानं पत्नी पत्नीमितरे पुत्रभ्रातरोऽहतेन वाससा संप्रच्छन्ना भवन्ति' इति विहितं वासः प्रकृत्य स्मरन्ति 'वैसर्जनीयं वासोऽध्वर्युर्गृह्णाति' इति । तदिदं वैदिकपरिगृहीतत्वादप्रत्यक्षश्रुतिविरोधाभावाच्च प्रमाणम् । न च सर्ववेष्टनादिस्मृतिवल्लोभादिमूलकल्पनसंभवः । तत्र हि प्रत्यक्षविरोधात्तथा कल्पनम् । न चात्र तद्विरोधोऽस्ति येन तथा कल्प्येत । संभावनामात्रेण च लोभादिमूलकत्वकल्पनायां दानविषयस्मृतिमात्रस्य प्रामाण्योच्छेदापत्तिः । अत एवंजातीयकं स्मरणं प्रमाणम् । इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

हेतुदर्शनाच्च ॥ ४ ॥

चोऽप्यर्थे । प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धा स्मृतिरप्रमाणमित्युक्तम् । एषा स्मृतिस्तदविरुद्धापि न प्रमाणम् । कुतः । हेतुदर्शनात् । उक्तोऽर्थः । [1]प्रकीर्णकतया पठ्यमानत्वेन वैसर्जनस्मृतेर्लोभादिमूलकत्वकल्पनसंभवेऽपि मन्वादिप्रणीताष्टकादिसहपठिततया दानादिस्मृतीनां न लोभादिमूलकत्वावकाशः । ततश्च वस्त्रलोलुपेन केनचिदध्वर्युणा प्रवर्तितेयं स्मृतिरप्रमाणम् । तदेवं प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धं लोभादिमूलकमपि स्मरणमप्रमाणमिति भाष्यानुयायी पन्थाः ॥

तत्र प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धं स्मरणमप्रमाणमिति प्रथमाधिकरणमनुपपन्नम् । तथा हि—औष्ण्यशैत्ययोः स्वरूपेण परस्परविरोधित्वाद्वह्नावौष्ण्यप्रत्यक्षेण शैत्यानुमानबाधो युज्यते । स्पर्शनश्रुतिप्रत्यक्षेण तु सर्ववेष्टनश्रुत्यनुमानस्य बाधो न संभवति, तयोः श्रुत्योः स्वरूपेण विरोधाभावात् । अर्थतो विरोधस्तु सर्ववेष्टनश्रुत्यनुमानोत्तरकालिकस्फूर्तिको न तदनुमानप्रवृत्तिं बाधितुं क्षमते, विरोधस्य तदानीमलब्धात्मकत्वात् । प्रवृत्ते तु तदनुमाने प्रत्यक्षानुमितश्रुत्योरुभयोरपि श्रुतित्वाविशेषात्सन्नप्यर्थतो विरोधो युगपदेव तदनुष्ठानद्वयं बाधते, स्पर्शनसर्ववेष्टनयोर्युगपत्कर्तुमशक्यत्वात् । कस्मिंश्चित्प्रयोगे स्पर्शनं प्रयोगान्तरे सर्ववेष्टनमित्येवं कालभेदेन

---

1. प्रकीर्णतया—ख.

तदुभयानुष्ठानं तु निर्बाधमेव, विरोधाभावात्। तथा च व्रीहियवादिशास्त्रवत्कालभेदेन स्पर्शनसर्ववेष्टनश्रुत्योरपि प्रामाण्यं निर्बाधमिति सर्वदा तदप्रामाण्यवर्णनमनुपपन्नम्। तथा द्वितीयाधिकरणमप्यनुपपन्नम्, प्रकीर्णकस्मृतीनामपि सकलवैदिकशिष्टैर्धर्मबुद्धया तदर्थानुष्ठानस्यादि्रयमाणतया दानादिस्मृतिवत्प्रामाण्यस्यावश्याङ्गीकार्यत्वादित्यादिदूषणान्युद्भाव्य सूत्रद्वयमिदमन्यथा योजितं वार्तिके। तद्यथा—प्रथमसूत्रे अनुष्ठाने इत्यध्याह्रियते। प्रमाणमिति पूर्वसूत्रादनुवर्तते। श्रुतिस्मृत्योर्विस्रम्भाविस्रम्भाभ्यामनुष्ठानविरोधे सति विस्रम्भानपेक्षं प्रत्यक्षश्रुतिवाक्यमेवानुष्ठाने प्रमाणम्; न तु स्मृतिः, तस्या मूलभूतश्रुत्यपेक्षत्वात्। मूलभूतश्रुतिप्रत्यक्षस्य च परकीयतया तद्विस्रम्भविषये मूलानुसंधानापेक्षत्वात्। विस्रम्भणीयस्वप्रत्यक्षश्रुतिवाक्ये असति स्मृतिमूलश्रुतिप्रत्यक्षस्य परकीयस्य विस्रम्भविषये अनुमानं मूलानुसंधानं क्लिष्टमपेक्ष्यते। स्वप्रत्यक्षस्य हि विस्रम्भणीयत्वात् तस्मिन्सत्यनुष्ठानप्रतीतिः स्वारसिकी। परकीयप्रत्यक्षस्य तु विस्रम्भमूलानुसंधानसापेक्षत्वात्तस्मिन्सति नैवम्। अस्ति चात्र विस्रम्भणीया स्वप्रत्यक्षा श्रुतिः। अतः सैवानुष्ठाने प्रमाणं यावत्स्मृतिमूलश्रुतिः प्रत्यक्षतो नोपलभ्यते। तदुपलम्भोत्तरं तु द्वयोरपि व्रीहियवादिश्रुतिवद्विकल्प आदर्तव्यः। ततश्च कदाचित्फलतः अप्रामाण्यं प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धस्मृतेरिति सिद्धम्। हेतुदर्शनादिति सूत्रमप्यत्रैवार्थे युक्त्यन्तरपरं योज्यम्—स्मर्तॄणां सर्ववेष्टनश्रुतिप्रत्यक्षे सत्यपि न्यायाभासात्मकहेतुदर्शनसंभावनया विस्रम्भः प्रतिबध्यत इति॥

तदेवं योजनायामनुष्ठानपदाध्याहारे गौरवं मत्वा वर्णकान्तरं वर्णितं वार्तिके। तद्यथा—यानि वैदिकैः शिष्टैरपरिगृहीतानि शाक्यादिनिबन्धनानि त्रयीविपरीतार्थानि अहिंसासत्यवचनशमदमदानादिप्रतिकञ्चुकच्छायाबहुलानि सांख्ययोगपाञ्चरात्रादीनि च धर्मशास्त्राभासानि तेषां प्रत्यक्षादिमूलकतया प्रामाण्यं निराकृतं तर्कपादे 'सत्संप्रयोगे पुरुषस्येन्द्रियाणाम्' इत्यादिसूत्रे वार्तिके। इदानीं संभावितवेदमूलकतया प्रामाण्यं तेषां निराकर्तुमधिकरणमिदमारभ्यते। मन्वादिस्मृतिवत्तेषामप्यस्ति वेदमूलकतया प्रामाण्यम्। न च तन्मूलश्रुतीनां मन्वाद्यदृष्टतया कथं तत्प्रामाण्यमिति वाच्यम्। मन्वादिदृष्टवेदचतुष्टयाद्भिन्नप्रस्थानानामेव वेदानां तत्र मूलत्वसंभवात्। न च 'चत्वारो वेदाः' इति लोकवेदप्रसिद्धिविरोधः, प्रसिद्धेर्मन्वादिदृष्टमात्राभिप्रायकत्वात्। सर्वदा च प्रवाहनित्यतया मन्वादिस्वीकारान्नानित्यसंयोगः। अत एव 'यद्वै किंच मनुरवदत्' इत्यादि संगच्छते। अस्तु वा चत्वार एव वेदा इति; तथापि वेदमूलकत्वमेषां न विरुध्यते। ऋग्यजुःसामवेदेषु हि धर्मबोधकेषु असंख्येयाः शाखाः सन्ति। तत्र काश्चिदेव ऋषिभिर्दृष्टाः। नहि सर्वा अपि शाखाः पुरुषायुषेणापि कथमपि केनचिद्द्रष्टुं शक्याः, आनन्त्याच्छाखानामल्पत्वाच्च पुरुषायुषस्य। अत एव भरद्वाजस्य महानुभावस्यापि सर्ववेदाध्ययनाय[1] सगर्वं प्रवृत्तस्य कतिपयशाखाध्ययनमा-

1. अध्ययने—क, ग.

त्रेण जराप्रवृत्तिमनधीतानां च शाखानामानन्त्यादशक्याध्ययनत्वं च दर्शयति काठकश्रुतिः— "भरद्वाजो ह त्रिभिरायुर्भिर्ब्रह्मचर्यमुवास । त ऀह जीर्णं ऀ स्थविर ऀ शयानमिन्द्र उपव्रज्योवाच, भरद्वाज यत्ते चतुर्थमायुर्दद्यां किमेनेन कुर्या इति । ब्रह्मचर्यमेवैनेन चरेयमिति होवाच । त ऀह त्रीन्गिरिरूपानविज्ञातानिव दर्शयांचकार । तेषा ऀ हैकैकस्मान्मुष्टिमाददे । स होवाच । भरद्वाजेत्यामन्त्र्य । वेदा वा एते । अनन्ता वै वेदाः । एतद्वा एतैस्त्रिभिरायुर्भिरन्ववोचथाः । अथ त इतरदननूक्तमेव" इति । अन्ववोचथाः अधीतवानसि । अननूक्तम् अनधीतम् । स्पष्टमन्यत् । तथा च मन्वाद्यदृष्टवेदमूलकत्वसंभवादेषामस्ति प्रामाण्यम् । यद्यपि वेदा अप्रमाणमित्यभ्युपगच्छद्भिः शाक्यादिभिस्तद्ग्रन्थानां वेदमूलकतया प्रामाण्यानङ्गीकारात्ते कथं वेदमूलकत्वमाशङ्केरन् तन्निराकरणाय वा किमर्थमधिकरणप्रवृत्तिः । तथापि न शाक्यादीनामियं शङ्का । किंतु वैदिकानामेव मध्ये केषांचिन्मन्दानामष्टकादिस्मृतिवत्तेषामपि वेदमूलकतया प्रामाण्यशङ्कया तत्परिग्रहः प्रसज्येतेति तामिमां शङ्कां मन्दविषन्यायेन निराकरोति— **विरोधे त्वनपेक्षं स्यादसति ह्यनुमानम् ।** प्रमाणमित्यनुवर्तते । तुशब्दः शङ्काव्यावृत्तौ । शाक्यादिग्रन्थानां वैदिकशिष्टपरिगृहीतप्रत्यक्षश्रुतिविरोधे सति मूलान्तरानपेक्षं श्रुतिवाक्यजातमेव प्रमाणं न तु तद्विरुद्धशाक्यादिग्रन्थजातम्, पौरुषेयत्वात् । न च श्रुतिमूलकतया प्रामाण्यम्, मूलश्रुतौ प्रमाणाभावात् । ननु स्मृत्यैव श्रुतिरनुमीयताम्, तत्राह—असति ह्यनुमानमिति । असति हि प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे मूलश्रुत्यनुमानमुदेतुमुत्सहेत । अयं भावः—वेदेषु दृढविस्रब्धमन्वादिस्मृतीनां तथाविधवैदिकदृढपरिग्रहान्यथानुपपत्त्या मूलश्रुतिकल्पकत्वं युज्यते । शाक्यादिग्रन्थेषु त्विदं विपरीतम्, वैदिकपरिग्रहाभावात् वेदविद्वेषिपरिग्रहाच्च । न च वैदिकपरिग्रहाभावेऽपि अहिंसादिकतिपयवैदिकार्थगन्धवासितत्वेन हेतुना मूलश्रुत्यनुमानं स्यादिति वाच्यम् । वेदविद्वेषिजनपरिग्रहेण वेदमूलकत्वव्यतिरेकस्य निश्चिततया हेत्वन्तरेणापि मूलश्रुत्यनुमानाप्रवृत्तेः । सांख्ययोगादिशास्त्रेषु वैदिकपरिग्रहो यदंशेऽस्त्युपासनादिविषये तदंशे प्रामाण्यमिष्टमेव । यदंशे तु प्रपञ्चसत्यत्वमिथ्यात्वद्वैताद्वैतादिविषये[1] विहितस्य [2]हिंसादोषास्तित्वादिविचारविषये च प्रत्यक्षश्रुतिविरोधोऽस्ति तदंशेऽप्रामाण्यमेव । पाञ्चरात्राद्यागमानां तु वैदिकविरुद्धवामागमप्रचुरत्वात्सर्वथैवाप्रामाण्यम् । 'भरद्वाजो ह त्रिभिः' इत्यादिः सावित्रार्थवादः । तत्रानन्तपदमेकविंशतिर्बाह्वृच्यमित्यादिशाखापरिमाणस्यातिविस्तृतत्वपरमित्यदोषः । अत एव श्वेतकेतुं प्रकृत्य 'सर्वान्वेदानधीत्य' इति छान्दोग्यश्रुतिः संगच्छते । यदपि शाक्यादिनिबन्धनेषु पाञ्चरात्राद्यागमेषु च क्वचित्क्वचिद्वेदबोधितमेवाहिंसादिकमुपासनादिकं चोपनिबद्धं तदागमप्रचारसिद्ध्यर्थमेवोपनिबद्धमिति तदनुष्ठानं वैदिकानां न तन्मूलकतया, किंतु वेदमूलकतयैवेति । तदेवं

1. विचारविषये—**क, ग.** 2. हिंसादोषास्तित्वनास्तित्वादि—**क, ग.**

शाक्यादिग्रन्थानामविगीतवैदिकशिष्टपरिग्रहाभावाद्वेदविद्वेषिजनपरिग्रहाच्च न वेदमूलकतया प्रामाण्यम् । इतोऽपि तेषामप्रामाण्यमित्याह—**हेतुदर्शनाच्च** । असद्धेतुदर्शनाच्चेत्यर्थः । शाक्यादिभिर्हि स्वप्रतिपाद्यानि सर्वाणि हेतुभिरेव प्रायेणोपन्यस्यन्ते "अष्टका पितृदैवत्या इत्ययं प्रसृतो जनः । अन्नस्योपद्रवं पश्य मृतो हि किमशिष्यति । यदि भुक्तमिहान्येन देहमन्यस्य गच्छति । दद्यात्प्रवसतः श्राद्धं न तत्पथ्यशनं भवेत् । निहतस्य पशोर्यज्ञे स्वर्गप्राप्तिर्यदीष्यते । स्वपिता यजमानेन किं नु तेन न हन्यते । जीवस्यावरणं देहो देहस्यावरणं कुतः । यदि तस्यापि कार्यं स्यात्तस्यापि ह्यनवस्थितिः । मलभाण्डं शुचि भवेद्बहिः क्षालनतः कथम् । गव्यं पयश्चेत्पीयेत मांसैः किमपराध्यते" इत्यादिना । न च मन्वादयः स्वप्रतिपाद्ये सर्वत्र हेतूनुपन्यस्यन्ति । न चैवं हेतुमूलकतयैव शाक्यादिग्रन्थानां प्रामाण्यं किं न स्यादिति वाच्यम् । तदीयहेतूनामसद्धेतुत्वेनासाधकत्वात् । अतोऽपि शाक्यादिग्रन्थानामप्रामाण्यमिति स्थितम् । इति विरोधाधिकरणम् ॥

प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे स्मृतीनां स्वरूपेणैव अप्रामाण्यं भाष्यकारमते, वार्तिककारमते त्वननुष्ठानलक्षणमप्रामाण्यमिति स्थितम् । संप्रति स विरोधः क्वास्ति नास्तीति विचार्यते । इदं स्मरन्ति

४. पदार्थप्राबल्याधिकरणम् ।

'क्षुतजृम्भणादिनिमित्ते आचान्तेन कर्म कर्तव्यम्' इति । तथा च कर्ममध्येऽपि निमित्ते सत्याचमनं प्राप्यते । तथा 'यज्ञोपवीतिना कर्तव्यम्' इति स्मरन्ति । तथा च कर्ममध्ये यज्ञोपवीतस्य स्रंसनच्छेदादौ पुनर्धारणं प्राप्यते । तथा 'दक्षिणाचारेण कर्तव्यम्' इति स्मरन्ति । दक्षिणेन हस्तेनाचरतीति दक्षिणाचारः । कर्तृविशेषणस्यापि लोहितोष्णीषादिवद्विधिः । तथा च कर्मणि सव्यहस्तो निवर्तते । तदेवंजातीयकानि स्मरणानि किं प्रत्यक्षश्रुत्या विरुध्यन्ते न वा विरुध्यन्त इति संशये सिद्धान्तमुपाक्षिप्य निराकुर्वन्पूर्वपक्षी प्रत्यवतिष्ठते—

[1]शिष्टाकोपेऽविरुद्धमिति चेन्न शास्त्रपरिमाणत्वात् ॥ ५ ॥

अहिनकुलवन्न श्रुतिस्मृत्योः स्वरूपेण विरोधः । किंतु तदर्थानुष्ठानयोरन्यतरेणान्यतरस्य बाधादेव तयोर्विरोधः । कर्ममध्ये च स्मार्ताचमनाद्यनुष्ठाने सति न कस्यचिच्छ्रौतपदार्थस्य अन्वाधानादिकस्य बाधोऽस्ति । अबाधाच्च न श्रुतिविरोधः । तथा च शिष्टस्य श्रुतिविहितस्य अकोपे स्मार्तपदार्थैरनुष्ठीयमानैरबाधे सति श्रुत्या अविरुद्धं भवत्याचमनादिस्मरणम् । अविरोधाच्च तत्प्रमाणमिति सिद्धान्ती मन्येत चेत्, तन्न । कुतः । शास्त्रपरिमाणत्वात् । परिमीयते अवगम्यत इति परिमाणम् । कर्मणि ल्युट् । श्रुत्यवगतत्वादित्यर्थः । स्मार्ताचमनादिविरुद्धानां क्रमकालपरिमाणा-

1. इदं सूत्रं अन्यत्र द्विधा विभज्य पठ्यते ।

नामिति शेषः । तत्र क्रमस्तावत् 'वेदं कृत्वा वेदिं कुर्यात्' इत्यादिश्रुतिगम्य इति निर्विवादम् । वेदो नाम शयानवत्सजान्वाद्याकृतिविशिष्टो दर्भमुष्टिविशेषः । वेदिस्तु संमार्जनखननोद्धननादिसंस्कारविशेषैः परिष्कृता भूमिः । कालस्तु त्रिविधः प्रधानसंनिकर्षलक्षणः, प्रयोगप्राशुभावलक्षणः, पूर्वाह्णादिलक्षणश्च । तत्र पूर्वाह्णादिकालः 'पूर्वाह्णो वै देवानाम्' इत्यादिश्रुतिगम्य इति निर्विवादम् । इतरौ तु प्रयोगविधिना सर्वाङ्गसहितप्रयोगानुष्ठापकेन एकस्मिन्क्षणेऽसंभवात्साहित्यनिर्वाहार्थमाक्षिप्तत्वात्प्रयोगविधिगम्यौ । परिमाणं नाम प्रयोज्यपदार्थयत्तारूपं तत्पदार्थविधिसंघातावगतम् । तच्च किं कश्चित्पदार्थो विस्मृतः किं वा सर्वमनुष्ठितमिति संशयनिराकरणाय प्रयोगविधिरपेक्षमाणः स्वीकरोति । अतस्तदपि प्रयोगविधिगम्यम् । तत्र यदि वेदवेद्यनुष्ठानमध्ये स्मार्तं क्षुतादिनिमित्तमाचमनमनुष्ठीयेत तदा क्रमः प्रधानसंनिकर्षश्च विरुध्येत, आचमनेन व्यवधानात् । तथा अनुष्ठेयपदार्थाधिक्याच्छ्रौतः पूर्वाह्णादिकालः परिमाणं च विरुध्येत । एवं वेदवेद्यनुष्ठानमध्ये दैवाद्यज्ञोपवीतच्छेदनस्रंसनादिनिमित्ते सति तस्य यथापूर्वकरणे क्रियमाणे क्रमकालौ विरुध्येते । तथा दक्षिणहस्तेनैव कर्मकरणे प्रयोगप्राशुभावो विरुध्येत इत्येवं यथायथमूह्यम् । तथा च श्रुतिविरोधादाचमनादिस्मृतिरप्रमाणमिति पूर्वः पक्षः । अत्र भाष्यादौ व्याख्यासौकर्याय सूत्रमिदं छित्त्वा चेदन्तं पृथगुपात्तम् । 'तदर्थशास्त्रात्' इत्यादिवत् । चेदन्तस्य साकाङ्क्षत्वेन वाक्यत्वानुपपत्तेः सूत्रान्तरत्वासंभवात् । अत एव 'विकारशब्दान्नेति चेन्न प्राचुर्यात्' इत्यादिबादरायणसूत्रं चेदन्तेनाविभक्तमेव पठित्वा व्याचख्युर्भगवत्पादाः । एवमग्रेऽपि द्रष्टव्यम् ॥

सिद्धान्तयति—

अपि वा कारणाग्रहणे प्रयुक्तानि प्रतीयेरन् ॥ ६ ॥

अपि वेति पूर्वपक्षव्यावृत्तौ । विरोधकारणस्य अनुष्ठानबाधस्य अग्रहणे अदर्शने सति शिष्टैः प्रयुक्तानि आचमनादीनि श्रौतक्रमाद्यविरुद्धत्वेन प्रतीयेरन् । विरोधबीजस्याचमनादिभिः [1]क्रमादिबाधस्याभावान्न विरोधोऽत्रेत्यर्थः । तथा हि—क्रमस्तावत्तत्तत्पदार्थगोचरप्रातिस्विकविधिभिर्न संबध्यते, अनाकाङ्क्षितत्वात् । किंतु प्रयोगविधिना । स हि सर्वपदार्थाननुष्ठापयन्क्रममपेक्षते । प्रयोगविधिश्चोत्पत्तिविध्युत्पादितान्विनियुक्तांश्च पदार्थाननुष्ठापयन् तेषु सर्वेषु प्राप्तेष्वात्मानं लभत इति निर्विवादम् । ततश्च श्रौतेषु स्मार्तेषु च पदार्थेषु सर्वेषु प्रवृत्तेषु प्रयोगविधिः प्रवर्तते । तस्मिंश्च प्रवृत्ते तदपेक्षितः क्रमः प्रवर्तमानो न तैः पदार्थैर्विरुध्यते । न च प्रयोगविधिः श्रौतसकलपदार्थप्राप्त्यैव लब्धात्मको न जघन्यप्रमाणकस्मार्तपदार्थप्राप्तिमपेक्षत इति वाच्यम् । समाख्यादिदुर्बलप्र-

1. क्रमबाधाभावात्—ख, घ.

माणकानारभ्याधीतशाखान्तरविहितयावदङ्गकलापप्राप्त्युत्तरमपि प्रयोगविधिप्रवृत्तेः शाखान्तराद्यधिकरणे वार्तिकादिषु व्यवस्थापयिष्यमाणत्वात् । एवं च स्मार्तपदार्थप्राप्तिमपि प्रयोगविधिरपेक्षत इत्यभ्युपेयम् । तथा प्रयोगप्राशुभावरूपस्य प्रधानसंनिकर्षरूपस्य च कालस्य प्रयोगविधिलभ्यत्वाद‌विप्रतिपन्नं प्रयोगाङ्गत्वम् । पूर्वाह्णादिकालस्य चाकाङ्क्षावशात्प्रयोगविधिनैवान्वयो न तु तत्तत्पदार्थविधिभिरिति तस्यापि प्रयोगाङ्गत्वमित्येकादशद्वितीयाद्याधिकरणे व्यवस्था भविष्यति । ततश्च त्रिविधस्यापि कालस्य प्रयोगाङ्गत्वात्सकलपदार्थप्राप्त्यपेक्षत्वं सिद्धम् । परिमाणस्यापि प्रयोगविधिलभ्यत्वात्सकलपदार्थप्राप्त्यपेक्षत्वमविवादम् । न चैवं स्मार्तानामपि पदार्थानामनुष्ठाने पूर्वाह्णाद्यतिक्रमापत्तिः, तदनतिक्रमस्यापि कथंचित्संपाद्यत्वात् । अन्यथा भिन्नस्कन्नहोमादौ का गतिः । ततश्च क्रमकालपरिमाणानां श्रौतस्मार्तसकलपदार्थप्रवृत्त्युत्तरकालप्रवृत्तिकत्वात्कथं तैर्विरोधः? अविरोधाच्च कर्ममध्ये क्षुतादिनिमित्ते आचमनादिस्मरणं प्रमाणम् । इति प्रथमं वर्णकम् ॥

अत्र क्रमादेः पदार्थगुणस्य पदार्थापेक्षया दुर्बलतया प्रबलैः पदार्थैर्दुर्बलक्रमादिबाधेन शाखान्तरोपसंहारस्य शाखान्तराधिकरणे व्यवस्थापयिष्यमाणत्वात्तेनैव गतार्थमिदमित्यस्वरसाद्विरोधमभ्युपगम्य प्रकारान्तरेण संशयमुद्भाव्याधिकरणमिदमुत्प्रेक्षितमाकरे । तद्यथा—श्रौतानि क्रमकालपरिमाणानि प्रबलप्रमाणगम्यतया स्मार्ताचमनाद्यर्थापेक्षया प्रबलानि, स्वरूपेण तु दुर्बलानि पदार्थान्प्रति गुणभूतत्वात् । स्मार्तास्त्वाचमनादिपदार्था दुर्बलप्रमाणगम्यतया श्रौतक्रमाद्यपेक्षया दुर्बलत्वेऽपि पदार्थत्वात्स्वरूपेण प्रबलाः । तदेवं प्रमाणप्रमेयबलाबलविसंवादे किं प्रमाणबलं ज्याय उत प्रमेयबलमिति संशयः । तत्र सिद्धान्तमुपक्षिप्य पूर्वपक्षी प्रत्यवतिष्ठते—**शिष्टाकोपेऽविरुद्धमिति चेन्न शास्त्रपरिमाणत्वात् ।** प्रमेयबलस्य ज्यायस्त्वाद्दुर्बलप्रमाणगम्यस्याप्याचमनादिपदार्थस्य स्वरूपतो बलवत्तरस्य श्रौतैरपि क्रमादिभिर्विरोधो[1] न युज्यते । ततश्च शिष्टैः श्रुतिविहितैः क्रमादिभिः पदार्थगुणैः स्मार्ताचमनादिपदार्थस्य अकोपे अबाधे सति तत्स्मरणं श्रुतिप्रमाणेन अविरुद्धं प्रतीयते । बलवत्त्वेव हि विरोधः श्रुतिप्रमाणं चात्र दुर्बलमिति सिद्धान्ती मन्यसे चेत्, तन्न । कुतः । शास्त्रपरिमाणत्वात्, क्रमादीनां श्रुतिसिद्धत्वात्, श्रुतेश्च प्रबलप्रमाणत्वात्, प्रमेयबलापेक्षया च प्रमाणबलस्य ज्यायस्त्वात् । स्वरूपतो दुर्बलैरपि प्रबलतरप्रमाणश्रुतिगम्यैः क्रमादिभिराचमनादि बाध्यत इति न तत्स्मरणं प्रमाणम् । तथा हि— प्रमेयबलात्प्रमाणबलं ज्यायः, प्रमेयावगमस्य प्रमाणाधीनत्वात् । न चैवमपि प्रमेयबलापेक्षया प्रमाणबलस्य उपस्थित्यलाभात्कथं तस्य ज्यायस्त्वमिति वाच्यम् । श्रुतिस्मृतिलक्षणं हि प्रमाणं न चक्षुरादिवदनवगतमपि प्रमेयावगतिहेतुः, किंत्ववगतमेव । ततश्च प्रमेयावगमात्पूर्वमेव श्रुतिलक्षणप्रमाणावगमावश्यंभावेन तदवगमदशाया-

1. बाधो—क.

मेव तद्गतबलाबलावगमात् श्रुतिस्मृतिप्रमाणबलाबलं प्रमेयबलावगमात्पूर्वमेवावगम्यते। ततश्चासंजात-विरोधिप्रथमोपस्थितिकेन श्रुतिबलेन स्मृत्यबलेन च क्रमादिप्राबल्ये आचमनादिदौर्बल्ये च निर्णीते सत्याकाङ्क्षाशान्तेः, पश्चात्स्मार्तप्रमेयबलस्यानादरः फलति । तस्मादाचमनादिस्मरणमप्रमाणमिति पूर्वः पक्षः । सिद्धान्तयति—**अपि वा कारणाग्रहणे प्रयुक्तानि प्रतीयेरन्** । अपि वेति पूर्वपक्षव्यावृत्तौ । स्मार्तप्रमेयाचमनादिबाधे कारणस्य प्रमाणबलस्य स्मार्तप्रमेयाचमनाद्यवगमात्पूर्वम् अग्रहणे अनवगमे सति तस्य ज्यायस्त्वाभावात् कर्ममध्ये स्मर्तृभिः प्रयुक्तानि आचमनादीनि आदरणीयतया प्रतीयेरन्। तथा हि—श्रुतिस्मृतिप्रमाणयोर्न स्वरूपेणाहिनकुलवद्विरोधः, किंतु विरुद्धप्रमेयप्रमापकतयैव । ततश्च प्रथमं प्रमाणस्वरूपालोचनेऽपि प्रमेयस्वरूपालोचनं विना विरोधस्याप्रतीतेः प्रमेयस्वरूपालोचनानन्त-रमेव विरोधप्रतिसंधानं वाच्यम् । तत्र प्रमेयस्वरूपावगमवेलायां तद्गतबलस्यावगततया तेनासं-जातविरोधिप्रथमोपस्थितिकतया अधिकेन स्मृतिप्रमेयबलेन आचमनादीनां श्रौतक्रमादिभिरबाध्यत्वे प्रत्युत तद्बाधकत्वे तत्स्मरणस्य च प्रामाण्ये निश्चिते सति तत एवाकाङ्क्षाशान्तेस्तदुत्तरमवगम्यमान-मपि प्रमाणबलमकिंचित्करमेव भवति । न चैवमाचमनादिभिः क्रमादिबाधे श्रुतेरत्यन्तबाधापत्तिरिति वाच्यम् । तस्याचमनादिनिमित्तोपनिपाताभावे सावकाशत्वात् । तस्मात्सत्यपि विरोधे बलवद्विरो-धाभावाद्युक्तमाचमनादिस्मृतीनां प्रामाण्यम् । इति द्वितीयं वर्णकम् ॥

तदिदमप्यनुपपन्नम्, क्रमादीनामाचमनादीनां च विरोधाभावस्य स्फुटमनुपदमुपपादित-त्वेनाभ्युपगम्य विरोधं पूर्वपक्षप्रवर्तनायोगात् । एवमन्यान्यपि दूषणानि भाष्योत्प्रेक्षिते शिष्टाकोपा-धिकरणद्वयेऽस्मिन्नुद्भाव्य वार्तिककारः सूत्रद्वयमन्यथा व्याचष्ट । तत्राद्यं सूत्रं पूर्वाधिकरणचोद्य-निराकरणपरगुणसूत्रतया व्याचख्यौ । 'अपि वा कारण' इत्यादि द्वितीयसूत्रं चाधिकरणान्तरप-रतयायोजयत् । यथा—'विरोधे त्वनपेक्षं स्यात्' इति सूत्रे शाक्यादिग्रन्थानां वेदवादविरोधाद-प्रामाण्यमुपक्षिप्तम् । तत्राक्षिप्य समाधत्ते—**शिष्टाकोपेऽविरुद्धमिति चेन्न शास्त्रपरिमाणत्वात्** । शाक्यादिग्रन्थेषु यः अंशः वेदवादैर्विरुध्यते तत्राप्रामाण्यमस्तु । शिष्टाकोपे शिष्टं वेदोपदिष्टं न कोपय-ति न बाधते यः तस्मिन्नंशे तु अहिंसासत्यवचनशमदयावैराग्यध्यानाभ्यासादिधर्मबोधके प्रामा-ण्यमविरुद्धम् । तत्र वैदिकशिष्टपरिग्रहस्य मुख्यस्य प्रामाण्यहेतोः सत्त्वेन मन्वादिस्मृतिवत्प्रामाण्या-वश्यंभावात् इति चेत्, तन्न । कुतः । शास्त्रपरिमाणत्वात् । परिमाणेति कर्मणि ल्युट् । धर्मप्रति-पादकशास्त्राणां परिमितत्वात् । याज्ञवल्क्यादिभिर्हि[1] धर्मस्थानानि परिगणितानि 'पुराणन्यायमी-मांसाधर्मशास्त्राङ्गमिश्रिताः। वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश' इत्यादिना । न च तदन्तर्गताः शाक्यादिग्रन्थाः । अतस्तत्र अहिंसादिवादा अपि श्वचराहादिचर्मदृतिनिक्षिप्तक्षीरघृतादिवद्धर्मप्रमाण-

1. हि शिष्टैः—क, ग.

तया नादर्तव्याः। ततश्च शाक्यादिग्रन्थेषु निबद्धमप्यहिंसादिकं न ततो ज्ञातं सदनुष्ठितं श्रेयसे भवति, किंतु वेदतस्तन्मूलकस्मृत्यादितो वा परिगणितादेव प्रमाणात्। न चाहिंसादिविषये तेषां संवादादेव प्रामाण्यं किं न स्यादिति वाच्यम्। एवं सत्यधिगतार्थविषयतया शाक्यादिग्रन्थानां सुतरां प्रामाण्यानुपपत्तेः। अत एवेदानींतनसंग्रहवाक्यावगतमपि वेदाविरुद्धमनुष्ठितं न श्रेयसे भवति। तदाहुर्भट्टपादाः—'यथैवान्यायविज्ञाताद्वेदाल्लेख्यादिपूर्वकात्। श्रमेणाधिगताद्वापि धर्मज्ञानं न संमतम्। तथातिक्रान्तवेदोक्तमर्यादाव्यवहारिणाम्। संवादिष्वपि वाक्येषु नेष्यते धर्महेतुता' इति। एतेन वेदाविरुद्धेष्वपि पाञ्चरात्रादिभागेषु धर्मप्रामाण्यं दूरत एव निरस्तम्, पाञ्चरात्रादीनां परिगणितेषु धर्मस्थानेष्वनन्तर्भावात्। तथा च मन्वादिस्मरणम् 'या वेदबाह्याः स्मृतयो याश्च काश्च कुदृष्टयः। सर्वास्ता निष्फलाः प्रेत्य तमोनिष्ठा हि ताः स्मृताः' इत्यादि। वेदबाह्याः वेदेषु तन्मूलकस्मृत्यादिषु परिगणितेष्वनन्तर्भूताः। तथा च पौराणिकाः—'स्वतन्त्रा आगमाः सर्वे निर्मूलाः परिकीर्तिताः। पाञ्चरात्रादिमार्गाणां वेदमूलत्वमास्तिके। न हि स्वतन्त्रास्ते तेन भ्रान्तिमूला निरूपणे। तथापि योंऽशस्तन्त्रेषु वेदैस्तु न विरुध्यते। सोंऽशः प्रमाणमित्युक्तं केषांचिदधिकारिणाम्। तस्माद्वै वेदबाह्यानां रक्षणार्थाय पापिनाम्। विमोहनाय शास्त्राणि करिष्यावो वृषध्वज। पाञ्चरात्रादयो मार्गाः कुण्डादीनां हितावहाः' इत्यादि। तदेवं पाञ्चरात्रादीनां वैदिकान्प्रत्यननुष्ठापकत्वान्न धर्मे प्रामाण्यमित्यन्यत्र विस्तरः। इति विरोधाधिकरणशेषः॥

वसन्तोत्सवादिसदाचाराः प्रमाणमप्रमाणं वेति संशयः। तत्राचाराणां स्मृतिवदेव वैदिकपरिग्रहादेः प्रामाण्यहेतोः सत्त्वेऽपि स्मृतिवन्मन्वादिभिरनिबद्धत्वादप्रामाण्यम्। यदि हि वसन्तोत्सवादिमूलश्रुतयो मन्वादीनां प्रत्यक्षाः स्युस्तदा अष्टकादिवदेव निबध्येरन्। यदि तेषामप्यप्रत्यक्षास्तर्हि तत्सत्त्वे प्रमाणाभावः। 'आचारश्चैव साधूनाम्' इत्यादि सामान्यतो निबन्धनं तु श्रुतिसंवाद्याचारप्रामाण्यपरं भविष्यति। किंच श्रुतिस्मृतिविरुद्धस्याप्यर्थस्य शिष्टैः पूर्वैरिदानींतनैश्चाचरणान्न तदाचाराणां प्रामाण्यसंभवः। तथा हि—'प्रजापतिरुषसमभ्यैत्स्वां दुहितरम्' इति प्रजापतेः स्वदुहितृगमनम्, इन्द्रस्याहल्यागमनम्, नहुषस्य शचीवाञ्छा, वसिष्ठस्य पुत्रशोकार्दितस्यात्महत्योपक्रमः, पुरूरवस उर्वशीवियोगादात्महत्योपक्रमः, विश्वामित्रस्य चण्डालयाजनम्, भीष्मस्यानाश्रमिणोऽवस्थितिः, तस्य दाशरथेश्चापत्नीकस्य क्रतुहरणम्, धृतराष्ट्रस्यान्धस्य यागः, युधिष्ठिरस्यार्जुनभार्यापरिणयः, तस्यैवाचार्यविप्रद्रोणवधार्थमनृतभाषणम्, अर्जुनस्य मातुलदुहितृसुभद्रापरिणयः, व्यासस्य गृहीतब्रह्मचर्यस्य भ्रातृभार्ययोरम्बिकाम्बालिकयोर्विधवयोर्धृतराष्ट्रपाण्डूत्पादनम्, तस्यैव दास्यां विदुरोत्पादनम्, इदानींतनानामप्याहिच्छत्रमथुरानिवासिब्राह्मणानां सुरापानम्, उदीच्यानां केसर्यश्वतरखरोष्ट्रोभयतोदत्क्रयविक्रयभार्यानुपनीतसहभोजनम्, दाक्षिणात्यानां मातुल-

दुहितृपरिणयः आसन्दीस्थभोजनादीनि च, एवं [1]प्रतिपुरुषजातिकुलावस्थितान्यधर्माचरणान्यनन्तानि। [2]ततश्च श्रुतिस्मृतिविरुद्धान्याचरतां वसन्तोत्सवाद्याचारविषये कथं प्रामाण्यम्। किंच सदाचारानुष्ठातारः शिष्टाः शिष्टानुष्ठिताश्च सदाचारा इत्यन्योन्याश्रयात्सदाचारस्वरूपमेव दुर्निरूपम्। तस्मान्न सदाचाराणां धर्मप्रामाण्यमिति प्राप्ते सिद्धान्तयति— **अपि वा कारणाग्रहणे प्रयुक्तानि प्रतीयेरन्।** अपि वेति पूर्वपक्षव्यावृत्तौ। आचारप्रामाण्यविरोधकारणस्य उक्तदोषसमूहस्य अग्रहणे। निमित्तसप्तम्येषा। अग्रहणाद्धेतोः शिष्टैः प्रयुक्तानि वसन्तोत्सवाद्याचरणानि प्रमाणतया प्रतीयेरन्, पूर्वपक्षोक्तदोषाभावात्। आचारस्य प्रामाण्यमविरुद्धमिति यावत्। तथा हि—यदुक्तं मन्वादिभिर्विशिष्यानिबद्धाः सदाचारा इति तन्न। मन्वादिभिर्हि लाघविकैर्मूलश्रुतीर्विशिष्य दृष्ट्वैव 'सदाचारः प्रमाणम्' इति सामान्यतो निबद्धम्। न चैतावता कश्चिद्विरोधः। यदपि सामान्यनिबन्धनं प्रत्यक्षश्रुतिसंवाद्याचारविषयं भविष्यतीति, तदपि न। तथा सति श्रुत्यैव तदवगमसंभवेन निबन्धनवैयर्थ्यात्, 'वेदोऽखिलो धर्ममूलं स्मृतिशीले च तद्विदाम्। आचारश्चैव साधूनाम्' इति पृथगुपादानवैयर्थ्यात्, चकारवैयर्थ्याच्च। यत्तु प्रजापत्यादेर्विरुद्धाचरणमुपन्यस्तं तत् 'प्रजानां पतिरादित्यः उषसं प्रातःसंध्याम् [3]आदित्यादुद्भूतत्वेन स्वां दुहितरम् उद्यन्नभ्यैत्[4]' इत्येवमर्थान्तरपरतया, अमनुष्यत्वेन शास्त्रीयविधिनिषेधाविषयत्वाद्वा तेजोविशेषाद्वा तेषां न दोषावहम्; इतरेषां तु दोषावहमेवेति नातिप्रसङ्गः। उक्तं च भट्टपादैः—'श्रुतिसामान्यमात्राद्वा न दोषोऽत्र भविष्यति। मनुष्यप्रतिषेधाद्वा तेजोबलवशेन वा। यथा वा न विरुद्धत्वं तथैतद्गमयिष्यते' इति। प्रजापतीन्द्रनहुषाद्याचरणेषूदाहृतेषु विशिष्य दोषोद्धारस्तु वार्तिकादावेवानुसंधेयः। प्रत्यक्षवेदादिविहितानुष्ठातृत्वेन च शिष्टत्वस्यान्यतः सिद्धेर्नान्योन्याश्रयः। अतः सदाचारोऽपि धर्मे प्रमाणम्। इति सदाचाराधिकरणम्॥

इदमामनन्ति 'यवमयश्चरुर्भवति' 'वाराही उपानहावुपमुञ्चते' 'वैतसे कटे प्राजापत्यान्संचिनोति' इति। तत्र यववराहवेतसशब्दान्केचित्प्रियंगुवायसजम्बूषु प्रयुञ्जते। अन्ये तु दीर्घशूकसूकरवञ्जुलेषु प्रयुञ्जते। तत्र किमुभयत्र यवादिशब्दा मुख्याः अतश्च विकल्पः, उत दीर्घशूकादिष्वेव मुख्या अन्यत्र गौणाः अतश्च दीर्घशूकादय एव ग्राह्याः इति संशये, पूर्वपक्षयति—

५. शास्त्रप्रसिद्धपदार्थप्रामाण्याधिकरणम्।

[5]तेष्वदर्शनाद्विरोधस्य समा विप्रतिपत्तिः स्यात्॥ ७॥

तेषु शब्दार्थेषु प्रियंग्वादिषु दीर्घशूकादिषु च विप्रतिपत्तिः विविधा शब्दस्य प्रतिपत्तिः

---

1. प्रतिपुरुषजातिकालावस्थितानि—ख, ग. 2. तथा च—ख. 3. आदित्योद्भूतत्वेन—क, घ. 4. अभ्येति—ख, क, ग. 5. तेष्वदर्शनाद्विरोधस्येत्ययमंशः पूर्वसूत्रशेष इति केचित्।

समा स्यात् । यवादिशब्दानामुभयत्राभिधायकता मुख्येति यावत् । कुतः, विरोधस्य उभयत्रापि अदर्शनात् ततश्च प्रयोगद्वयस्यापि तुल्यबलत्वात् उभयेषामपि शब्दार्थत्वाध्यवसायाद्विकल्पेन ग्रहणम् ॥

इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

शास्त्रस्था वा तन्निमित्तत्वात् ॥ ८ ॥

वाशब्द एवार्थः पूर्वपक्षव्यावृत्तौ । शास्त्रस्था शास्त्रानुसारिण्येव विप्रतिपत्तिः विशिष्टा प्रतिपत्तिः दीर्घशूकाद्यभिधायकता बलीयसी । कुतः । तन्निमित्तत्वात् शास्त्रस्य तन्निश्चायकत्वात् । यवान्हि प्रकृत्य वाक्यशेषः श्रूयते 'यत्रान्या ओषधयो म्लायन्ते अथैते मोदमाना इवोत्तिष्ठन्ति' इति । अतो दीर्घशूका यवा निश्चीयन्ते, अन्यौषधिम्लानिकाले वसन्ते दीर्घशूकानामेव मोदमानत्वात् प्रियंगूणां च शारदानां वसन्ते रूपगन्धस्याप्यभावात् । 'वराहं गावोऽनुधावन्ति' इति वाक्यशेषाद्वराहशब्दस्य सूकरार्थत्वं निश्चिनुमः । गावो हि सूकरं वत्सबुद्ध्यानुधावन्ति, न तु वायसम् । 'अप्सुजो वेतसः' इति वाक्यशेषाच्च वेतसशब्दस्य जलवृक्षवञ्जुलवाचकत्वमवसीयते[1], जम्ब्वाः स्थलवृक्षत्वात् । अतोऽत्र दीर्घशूकादीनामेव ग्रहणम् । इति यववराहाधिकरणम् ॥

तदिमानि भाष्योदाहृतान्यनुदाहरणानि, प्रियंग्वादिषु यवादिशब्दानां लोके सर्वत्राप्रसिद्धेः, यवादिष्वेव च प्रसिद्धेः, 'संदिग्धे तु वाक्यशेषात्' इत्यधिकरणे वाक्यशेषतो निर्णयस्य वक्ष्यमाणत्वेन तेनैव गतार्थत्वाच्च इत्यादिदूषणान्युद्भाव्य वार्तिककारो विषयान्तरे सूत्रद्वयमिदं योजयामास । यथा— पील्वादिशब्दानार्या वृक्षादिषु प्रयुञ्जते, म्लेच्छा हस्त्यादिषु । तत्र किमार्यम्लेच्छप्रसिद्ध्योस्तुल्यबलत्वम् उतार्यप्रसिद्धिर्बलीयसीति संशये पूर्वपक्षयति— **तेष्वदर्शनाद्विरोधस्य समा विप्रतिपत्तिः स्यात्** । तेषु वृक्षादिषु हस्त्यादिषु च पील्वादिशब्दानां विविधा प्रतिपत्तिः प्रतिपादकता बलतः समा स्यात् । कुतः । विरोधस्य अदर्शनात् आर्यव्यवहारसिद्धस्य वृक्षादेर्वा म्लेच्छव्यवहारासिद्धस्य हस्त्यादेर्वा शब्दार्थतया अध्यवसाने विरोधाभावात् । शास्त्रप्रमाणके हि धर्मे शास्त्रपथातिवर्तिम्लेच्छापेक्षया [2]शास्त्रपथवर्तिनामार्याणामस्ति बलीयस्त्वम् । शब्दार्थस्य तु लोकव्यवहारगम्यत्वात्तद्विषये आर्यम्लेच्छप्रसिद्ध्योस्तुल्यबलत्वमेव । तथा च 'पैलवो दण्डः' इत्यत्र गजदन्तमयो वा वृक्षविशेषप्रकृतिको वा दण्डो ग्राह्यः इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति— **शास्त्रस्था वा तन्निमित्तत्वात्** । वा शब्दः पूर्वपक्षव्यावृत्तौ । व्यवहाराच्छब्दार्थनिर्णये शास्त्रस्थाः शास्त्रानुवर्तिनः शिष्टा एव

1. अवधार्यते—क, घ. 2. शास्त्रपथानतिवर्तिनाम्—ख.

बलीयांसः। कुतः। तन्निमित्तत्वात् तस्मिन्व्यवहाराच्छब्दार्थनिर्णये तेषामेव हेतुत्वात्। तथा हि—न तावदेकस्य शब्दस्योभयार्थत्वं युज्यते, अनेकशक्तिकल्पनाप्रसङ्गात्, तथा सति प्रयुक्ते शब्दे अन्यतरनिर्धारणाभावेन व्यवहारानुपपत्तेश्च, अष्टदोषदुष्टविकल्पापत्तेश्च। तथा हि; पीलुशब्दप्रयोगे सति यदा हस्ती गृह्यते तदा वृक्षार्थत्वग्राहकप्रमाणे प्राप्तप्रामाण्यपरित्यागः अप्राप्तप्रामाण्यस्वीकारश्चेति दोषद्वयम्, पुनः प्रयोगे यदा वृक्षो गृह्यते तदा वृक्षार्थत्वग्राहकप्रमाणे परित्यक्तप्रामाण्यस्वीकारः स्वीकृताप्रामाण्यपरित्यागश्चेति दोषद्वयम्, हस्त्यर्थत्वग्राहकप्रमाणे च प्राप्तप्रामाण्यपरित्यागः अप्राप्ताप्रामाण्यस्वीकारश्चेति दोषद्वयम्, ततस्तृतीयवारं प्रयोगे यदा हस्ती गृह्यते तदा हस्त्यर्थत्वग्राहकप्रमाणे स्वीकृताप्रामाण्यपरित्यागः परित्यक्तप्रामाण्यस्वीकारश्चेति दोषद्वयम्, तदेवं पर्यायत्रयेण एकैकस्मिन्प्रमाणे चत्वारो दोषा इत्यष्टदोषदुष्टता विकल्पस्य स्यात्। म्लेच्छप्रयोगस्तु गौण्या वृत्त्यैवोपपद्यते। तेषां तत्र मुख्यत्वाभिमानस्त्वन्धपरंपरया भविष्यति। यत्र हि कश्चिदङ्गुल्या किंचिन्निर्दिश्य हस्तिनि पीलुशब्दं प्रयुङ्क्ते तत्र श्रोता उन्नतत्वसादृश्येन असौ प्रयुक्त इति गौणार्थं प्रतिपद्यते। तटस्थस्तु तयोर्व्यवहारं पश्यन्मुख्यत्वं भ्राम्यति, स च मुख्यतया परानपि बोधयतीत्यन्धपरंपरया मुख्यत्वाभिमानानुवृत्तिसंभवात्। न चैवं [1]सत्यक्षादिशब्देष्वपि नानार्थत्वं न स्यादिति वाच्यम्। देवनरथावयवेन्द्रियादिषु तेषामार्यप्रयोगस्य निर्विशेषत्वेनागत्या तत्र तथा स्वीकारात्। पील्वादिशब्दास्तु म्लेच्छैरेव हस्त्यादिषु प्रयुज्यन्ते, न त्वार्यैः। न च विनिगमनाविरहाच्छब्दार्थनिर्णये म्लेच्छादीनामपि नियामकतेति वाच्यम्। अभिनिवेशानभिनिवेशयोरेव विनिगमकत्वात्। तथा हि—शिष्टास्तावच्छब्दैकसमधिगम्यं धर्मं लिप्सवः अधर्मं च परिजिहीर्षवः श्रुतिमिव तदर्थतत्त्वं च विविच्य पालयन्तस्तत्राभिनिविशन्ते। म्लेच्छास्तु दृष्टार्थव्यवहारस्य यथाकथंचित्संभवे सति प्रयोजनाभावान्न तत्राभिनिविशन्ते। ततश्च विप्लवसंभवान्न म्लेच्छप्रसिद्ध्या शब्दार्थतत्त्वनिर्णयः; किंत्वार्यप्रसिद्ध्यैव निर्दोषया बलीयस्या शब्दार्थतत्त्वनिर्णयः इति पील्वादिशब्दा वृक्षादिवाचका एव। अतः 'पैलवो दण्डः' इत्यत्र वृक्षविशेषप्रकृतिकदण्डस्यैव ग्रहणम्, न तु गजदन्तदण्डस्येति सिद्धम्। इत्यार्यम्लेच्छाधिकरणम्॥

विषयान्तरे चेदं सूत्रद्वयं योजितं वार्तिककृता। यथा—'मातुलस्य सुतामूढ्वा मातृगोत्रां तथैव च। समानप्रवरां चैव त्यक्त्वा चान्द्रायणं चरेत्' इति शातातपादिस्मृतिनिषिद्धमातुलसुतापरिणयाद्याचाराः प्रमाणमप्रमाणं वेति संशयः। तदर्थं च स्मृत्याचाराणां विरोधे तुल्यबलत्वम्, उत स्मृतय एव बलीयस्यः इति चिन्त्यते। तत्र पूर्वपक्षयति—**तेष्वदर्शनाद्विरोधस्य समा विप्रतिपत्तिः स्यात्।** तेषु स्मृत्याचारेषु विप्रतिपत्तिः विशिष्टा अधिका प्रतिपत्तिः विप्रतिपत्तिः महत्त्वबुद्धिः।

1. सति हर्यक्षादि—क.

बलवत्तेति यावत्। सा समा स्यात्। कुतः। विरोधस्यादर्शनात्। न ह्याचारात्स्मृतीरनुमाय ताभिः श्रुतिरनुमीयते, येन तेषां द्व्यन्तरितप्रामाण्यकतया साक्षाच्छ्रुत्यनुमापिकाभ्य एकान्तरितप्रामाण्यकाभ्यः स्मृतिभ्यो बलवत्ता विरुध्यते। नैवमस्ति, प्रमाणाभावात्। धर्मबुद्ध्या शिष्टपरिग्रहस्य श्रुतिकल्पकताबीजस्य स्मृतिष्वाचारेषु चाविशिष्टत्वादिति प्राप्ते, सिद्धान्तयति— **शास्त्रस्था वा तन्निमित्तत्वात्**। वाशब्दः पूर्वपक्षव्यावृत्तौ। मन्वादिधर्मशास्त्रगतैव बलवत्ता, न त्वाचारगता। कुतः। तन्निमित्तत्वात् आचाराणां वेदमूलकत्वस्य स्मृतिकल्पनद्वारकत्वात्। तथा हि—आचारास्तावन्न नित्यानुमेयश्रुतिकल्पकाः, अन्धपरंपराप्रसङ्गात्। किंतु स्मृतिवदेव कश्चित्प्रत्यक्षाः श्रुतीः कल्पयन्ति। न चेदानींतनानामाचरितॄणां प्रत्यक्षस्वस्वशाखागतवाक्यान्यप्युपसंहर्तुमर्थतश्च प्रतिपत्तुमसमर्थानां तद्विषयेऽपि स्मृतिकल्पसूत्राण्यपेक्षमाणानामितस्ततो विप्रकीर्णपरःसहस्रशाखागततदुपसंहारदुर्बोधानन्तश्रुतिवाक्येषु प्रत्यक्षस्य तदर्थानुभवस्य वा संभावनाप्यस्ति। अतोऽर्वाचीनाचारेभ्यः साक्षान्न श्रुतिकल्पनम्, बाधितत्वात्। किंतु महर्षिभिरेव तादृशश्रुतिवाक्यान्युपलभ्य स्मृत्वा शिष्याणामुपदिष्टम्। तैरन्येषामाचाराः प्रवर्तिताः। तान्दृष्ट्वान्येऽप्याचरन्तीत्येवं परंपरया इदानींतनपर्यन्तमाचाराः प्रवृत्ता इत्यास्थेयम्। ततश्चाचाराणां स्मृतिकल्पनामुखेनैव श्रुतिकल्पकत्वेन द्व्यन्तरितप्रामाण्यकतया स्मृतिभ्यो दुर्बलत्वम्। किंच, आचारेषु कर्मस्वरूपमात्रमवगतम्। कर्तव्यता तु विमर्शपूर्वकं लोभादिकारणान्तरसम्भावनाविरहकृतेन धर्मतया शिष्टपरिग्रहेण कल्पयितव्या। तां च कल्पयित्वा पश्चान्मूलकल्पनमिति विप्रकर्षः। सनिबन्धनासु स्मृतिषु तु झटिति ग्रन्थत एव कर्तव्यतावगम्यते। मूलमात्रं तु कल्पनीयमिति संनिकर्षाद्बलवत्ता। किंच, कामादिहेत्वन्तरसंभवान्न मातुलसुतापरिणयनाद्याचाराणां श्रुतिकल्पकत्वसंभावनाकथापि। 'मातुलस्य सुतामूढ्वा' इत्यादिस्मृतिविरोधादपि न तेषां श्रुतिकल्पकता। न च, भाष्यकारीयविरोधाधिकरणभङ्गावसरे श्रुतिविरुद्धानामपि स्मृतीनां प्रामाण्यं व्यवस्थापितं वार्तिके; तद्वत्स्मृतिविरुद्धानामप्याचाराणां प्रामाण्यं किं न स्यादिति वाच्यम्। तत्र विकल्पेनोभयानुष्ठानसंभवात्प्रामाण्यम्, इह तु वस्तुनि विकल्पासंभवान्न प्रामाण्यमिति वैषम्यात्। मातुलसुताद्याचाराणां हि श्रुतिविहितत्वेन प्रत्यवायकरत्वाभावो वक्तव्यः। निषेधबलाच्चावश्यं प्रत्यवायकरत्वं वक्तव्यम्। न चैतदुभयमेकत्र संभवति, विरोधात्। तत ईदृशस्थले विधिप्रतिषेधाभ्यां विकल्पो नाभ्युपगन्तुं युक्तः। क्रत्वर्थषोडशिग्रहणाग्रहणविषये तु निषेधेन ग्रहणस्य क्रतूपकारकत्वाभावो न बोध्यते; किंतु ग्रहणाभावस्य क्रतूपकारकतामात्रं बोध्यते। ततश्च तत्र विधिनिषेधाभ्यामेकस्यैव वस्तुनो [1]विरुद्धस्वरूपद्वयानापादनात्संभवति विकल्पः। एवं स्पर्शनसर्ववेष्टनादिष्वपि श्रुतिस्मृतिविरुद्धेषु क्रत्वर्थेषु विकल्पः संभवतीति वैषम्यम्। अतः स्मृतिविरुद्धाचाराणामक्रत्वर्थानां न प्रामाण्यम्। इति स्मृत्याचारविरोधाधिकरणम्॥

1. विरुद्धस्वभाव—क, ग, घ.

इतोऽपि विषयान्तरे सूत्रद्वयमिदं योजितं वार्तिके। यथा—यत्र त्रिवृदादिशब्देषु लोकवेदयोः शब्दार्थविप्रतिपत्तिः तद्विषयमिदं सूत्रद्वयम्। त्रिवृच्छब्दो हि लोके त्रिभिर्वर्तते इति व्युत्पत्त्या 'त्रिवृद्रज्जुः' 'त्रिवृद्ग्रन्थिः' इत्यादौ त्रैगुण्यवाचितया प्रसिद्धः। वेदे तु क्वचिच्छाखायाम् 'त्रिवृद्बहिष्पवमानम्' इत्युक्त्वा 'उपास्मै गायतानरः' इति नवर्चानुक्रमणात् 'नवभिः स्तुवन्ति' इति शाखान्तरे श्रवणाच्च स्तोत्रीयानवकपरता प्रतीयते। चरुशब्दस्तु लोके स्थाल्यां प्रयुज्यते 'चरुमग्नावधिश्रित्य तण्डुलानावपति' 'चरुर्भिन्नः' इत्यादौ। वेदे तु 'आदित्यः पयसि चरुः प्रायणीयः' इति विधाय 'आज्यस्यैनं चरुमभिपूर्य चतुर आज्यभागान्यजति। पथ्यां स्वस्तिं पुरस्तादग्निं दक्षिणतः सोमं पश्चात्सवितारमुत्तरतो मध्येऽदितिमोदनेन' इति क्रमदेशादिविधिपरे वाक्ये सिद्धवदोदनानुवादादोदनपरता विज्ञायते। आज्यस्येति करणस्य शेषत्वविवक्षया षष्ठी। आश्ववालशब्दश्चाश्वपुच्छकेशसंघाते अवयवव्युत्पत्त्या लोके प्रयुज्यते। वेदे तु 'आश्ववालः प्रस्तरः' इत्यधिकृत्य 'यज्ञो वै देवेभ्योऽश्वो भूत्वापाक्रामत्। सोऽपः प्राविशत् स वालधौ गृहीतः। स वालान्मुक्त्वा विवेश। ते वालाः काशा अभवन्' इति वाक्यशेषश्रवणात् काशपरता प्रतीयते। 'ऐक्षवी विधृती' इत्यत्र ऐक्षवीशब्दस्यावयवव्युत्पत्त्या इक्ष्ववयवपत्रादिपरता लोकतोऽवगम्यते। वेदे तु वाक्यशेषात्काशमूलपरता। तादृशवाक्यशेषस्तु वार्तिकबलादेव क्वचिदुन्नेयः। तथा स्तोमशब्दः 'ब्राह्मणस्तोमः' इत्यादौ समुदायमात्रे प्रयुज्यते लोके। वेदे तु 'पञ्चदशः स्तोमो भवति' इत्यादिसामानाधिकरण्यनिर्देशात्स्तोत्रीयासंख्याकृतस्तुतिसंख्यापरता प्रतीयते। स्तुतेर्मानं स्तोमः। पञ्चदश संख्या अस्य पञ्चदशः। 'स्तोमे डविधिः पञ्चदशाद्यर्थः' इति डप्रत्ययः। तदेतेषु शब्देष्वर्थविप्रतिपत्तौ किं लोकवेदयोः साम्यम्, उत वेदो बलवानिति संशये, पूर्वपक्षयति— **तेष्वदर्शनाद्विरोधस्य समा विप्रतिपत्तिः स्यात्।** तेषु त्रिवृदादिशब्देषु लोकवेदतो विलक्षणतया जायमाना अर्थप्रतिपत्तिः समा तुल्यबला स्यात्। कुतः। विरोधस्य अदर्शनात् अदृष्टधर्मप्रमितौ स्मृत्याचारेभ्यो वेदस्य बलवत्त्वेऽपि दृष्टे शब्दार्थावधारणे अनादिवृद्धव्यवहाररूपाचारात् तथाविधवृद्धस्मरणाद्वा वेदस्याधिक्ये प्रमाणाभावेन उभयार्थत्वे विरोधस्यादर्शनादित्यर्थः। एतेन धर्मप्रमितौ वेदस्यान्तरङ्गतया तत्प्रसिद्धेः प्रबलत्वात्कथमयं पूर्वपक्ष इति निरस्तम्। न च सकृच्छ्रुतत्वात्कथमुभयार्थकत्वमिति वाच्यम्। अन्यतरनिर्धारकाभावेनानध्यवसाये अप्रामाण्यापत्त्या चानन्यगत्या सकृच्छ्रुतत्वेऽपि आवृत्त्या उभयार्थकत्वस्य वाच्यत्वात्। अतोऽत्र लौकिकवैदिकार्थग्रहणे विकल्पः। ततश्च 'त्रिवृद्बहिष्पवमानम्' इत्यलौकिकार्थग्रहणपक्षे बहिष्पवमानाख्यस्तोत्रं त्रिवारं कर्तव्यमिति वा त्रिभिर्ऋग्भिः कर्तव्यमिति वा लभ्यते। ऋगन्तराम्नानम् 'नवभिः स्तुवन्ति' इति वचनं च पाक्षिकतयोपपद्यते। चरुशब्देन तु स्थाली कृष्णलवत्प्रदेयत्वेन विधीयते, पयश्च दधिकरणतया। 'अदितिमोदनेन' इति वाक्यशेषश्च पाक्षिकानुवादः। एवमाश्ववालैक्षवीस्तोमशब्दार्थेषु च विकल्पः। अर्थवादश्च पाक्षिकानुवादः।

इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति— **शास्त्रस्था वा तन्निमित्तत्वात्** । वाशब्द एवार्थे । शास्त्रं वाक्यशेषः । तज्जन्यतया तत्र विद्यमाना स्तोत्रीयानवकाद्यवगतिरेवाश्रयणीया, न तु लोकानुसारिणी त्रैगुण्याद्यवगतिः । कुतः । तन्निमित्तत्वात्, वाक्यशेषस्य विधेयस्तुतिप्रयोजनकत्वात् । यदि ह्यत्र लौकिकोऽर्थ आश्रीयेत, तर्हि विधिस्तुत्योर्भिन्नविषयत्वेन विध्यविषये स्तुत्यानर्थक्यं प्रसज्येत । ततश्च 'आनर्थक्यप्रतिहतानां विपरीतं बलाबलम्' इति न्यायेन वाक्यशेषानुगुण एवात्रार्थनिर्णयः । यद्यपि, 'त्रिवृद्बहिष्पवमानम्' इत्यत्र नार्थवादरूपो वाक्यशेषः, किंतु स्तोत्रीयानवकाम्नानम् 'नवभिः स्तुवन्ति' [1]इति वाक्यम्, तच्च स्तोत्रीयानवकविधानार्थमेव । तेन च 'त्रिवृद्बहिष्पवमानम्' इति विधेरङ्गाङ्गित्वेनैकवाक्यता । सा च असत्यपि तयोर्विषयैक्ये संभवतीति कथमत्र वाक्यशेषान्निर्णय इति;—तथापि स्तोत्रीयानवकाम्नानस्य 'नवभिः स्तुवन्ति' इत्यस्य च तद्विधिमात्रार्थत्वे [2]विध्युद्देशे त्रिवृच्छब्दोऽनुपपन्नः स्यात्, स्तोत्रीयानवकगुणप्रापकेण नवर्चविधिना स्तोत्रे त्रैगुण्यविधेः ऋक्त्रयविधेश्च विरोधात् । अतो विध्युद्देशगतत्रिवृच्छब्दसहितं स्तोत्रीयानवकाम्नानं 'नवभिः स्तुवन्ति' इति वाक्यं च त्रिवृच्छब्दस्य स्तोत्रीयानवकपरताकथनपरमप्यध्यवसीयत इति वाक्यशेषादत्रापि निर्णयः[3] । न च 'संदिग्धे तु वाक्यशेषात्' इत्यनेन गतार्थमिदमधिकरणमिति वाच्यम् । इह हि वाक्यशेषप्रवृत्तेः[4] प्राक्कोऽप्यन्तरोपस्थापकाभावाल्लोकतस्त्रैगुण्यादिकमेव निश्चितम् । 'अक्ताः शर्कराः' इत्यत्र तु विध्युद्देशस्य द्रवद्रव्यमात्रसाधारण्यात्प्राग्वाक्यशेषात्संदेहः । ततश्च वाक्यशेषस्य संदेहनिवर्तकत्वेऽपि प्रबलविपरीतनिश्चयनिवर्तकत्वं न संभवतीत्यधिकाशङ्कानिराकरणार्थमिदमधिकरणमिति न गतार्थता, वाक्यशेषानर्थक्यतस्तच्छङ्कापरिहारस्योपपादितत्वात् । यववराहाधिकरणे तु वाक्यशेषात्प्राक्संदेह एव, यवादिशब्दानां प्रियंग्वादिषु सार्वत्रिकप्रसिद्धेरभावात् । न तु विपरीतनिश्चयः । अतो भाष्यकारमते प्रागुक्तगतार्थत्वस्य नानुपपत्तिः । इति त्रिवृदधिकरणम् ॥

आर्यम्लेच्छप्रसिद्ध्योर्विरोधे म्लेच्छप्रसिद्धेरप्रामाण्यमिति स्थितम् । इदानीमविरोधे सति म्लेच्छप्रसिद्धेः प्रामाण्यसंभवः अस्ति न वेति विचार्यते । 'पिकमालभते' 'प्र नेमस्मिन्ददृशे' 'सते हिरण्यं निधाय' इत्यादौ पिकादिशब्दाः श्रूयन्ते । तांश्चार्याः क्वापि न प्रयुञ्जते । म्लेच्छास्तु कोकिले, अर्धे, शतच्छिद्रदारुमये पात्रे, इत्यादौ प्रयुञ्जते । तत्र म्लेच्छानां शब्दार्थनिर्णये अभिनिवेशाभावात्तत्प्रसिद्धिरप्रमाणम् । न हि यथा शिष्टा धर्मलिप्सवः अधर्मभीरवः श्रुत्यर्थतत्त्वं विविच्य पालयन्तस्तत्राभिनिविशन्ते तथा म्लेच्छा दृष्टार्थव्यवहारस्य यथाकथंचित्संभवे सति प्रयोजनाभावात्तत्राभिनिविशन्ते । ततश्च विप्लवसंभवान्न म्लेच्छप्रसिद्ध्या शब्दार्थतत्त्वनिर्णयः । ततश्च निरुक्तव्याकरणादितो धातुप्रत्ययादिकल्पनया अर्थो निर्णेयः ।

---

1. इति वाक्यं च तत्र—**ख.** 2. विध्युद्देशगतत्रिवृत्सहित—**क, घ.** 3. एवं च न पाक्षिकानुवादत्वदोषः इति **क, घ, ङ** पुस्तकेषु अधिकतया दृश्यते । 4. प्रयुक्तेः—**ख, ग.**

इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

चोदितं तु प्रतीयेताविरोधात्प्रमाणेन ॥ ९ ॥

तुशब्दः पूर्वपक्षव्यावृत्तौ । अपिशब्दोऽध्याहर्तव्यः । म्लेच्छप्रसिद्ध्या पिकादिशब्दवाच्यतया चोदितम् अवगतमपि कोकिलादिकं प्रमाणेन श्रुत्यादिना अविरोधात् आर्यैरपि प्रतीयेत आद्रियेत । पिकादिपदानि हि वेदेषु तदङ्गेषु च स्थितानि नित्यानि । तेषां च केनचिदर्थेन नित्येन भवितव्यम् । न च निरुक्तव्याकरणादितः प्रकृतिप्रत्ययादिकल्पनया तल्लाभः संभवति, प्रकृतिप्रत्ययादिकल्पनाया बहुप्रकारत्वसंभवेन ततो नियतस्य कस्यचिदर्थस्यालाभात् । 'सृण्येव जर्भरी' इत्यादौ तु अगत्या तदनुसरणम् । अस्ति चात्र गतिर्म्लेच्छप्रसिद्धिः । अतस्तयैवार्थनिर्णयः । तत्सिद्धमविरोधे म्लेच्छप्रसिद्धेरप्यस्ति प्रामाण्यम् । इति पिकनेमाधिकरणम् ॥

६. म्लेच्छप्रसिद्धार्थप्रामाण्याधिकरणम् ।

कल्पसूत्राणां तावद्वेदमूलकतया प्रामाण्यं स्मृत्यधिकरणे तुल्यन्यायतयावगतम् । तदाक्षिप्य समाधातुमिदमारभ्यते । कल्पसूत्राणि किं स्वतन्त्रतया प्रमाणम्, उत परतन्त्रतयेति संशयः । तदर्थं चेदं चिन्त्यते किमिमानि पौरुषेयाणि, उत अपौरुषेयाणीति । अपौरुषेयाणीति ब्रूमः । कल्पसूत्रतो हि जायमाना धर्मावगतिः स्वत एव प्रमाणतया ज्ञायते । पौरुषेयत्वे च पुरुषदोषादप्रामाण्यापत्तेर्ज्ञातं प्रामाण्यं व्याहन्येत । तस्मादपौरुषेयत्वं कल्पसूत्राणाम् । एवं च शाक्यादिग्रन्थानामप्यपौरुषेयत्वं साधितं भवति । किंच कल्पसूत्राणां वैदिकपरिग्रहाद्धर्मप्रामाण्यमविवादम् । तदेषामेवापौरुषेयतया नित्यत्वं कल्पनीयम् । न तु मूलभूतं वाक्यान्तरं कल्पयित्वा तस्यापौरुषेयतया नित्यत्वं कल्पयितुमुचितम्, गौरवात् । एतेन मन्वादिस्मृतीनामप्यपौरुषेयत्वमुपक्षिप्तं भवति । किंच 'मन्त्रब्राह्मणयोर्वेदनामधेयं षडङ्गमेके' इति स्मरणात्कल्पसूत्राणामपौरुषेयत्वं स्पष्टमेवावगतम् । एतेन शिक्षाव्याकरणादीनामप्यपौरुषेयत्वमुपक्षिप्तं भवति । किंच यानि वाक्यानीदानीं वेदेष्वध्यापकपरंपरया प्रत्यक्षाणि पठ्यमानानि 'प्राचीनवंशं करोति' इत्यादीनि तान्येव बहुलं कल्पसूत्रेपूपलभ्यन्ते । न हीदं पौरुषेयत्वे घटते, प्रत्यक्षवेदवाक्यनिबन्धनवैयर्थ्यात् । अतः शाखान्तरवदपौरुषेयत्वमेषां युक्तम् । न चैवं सति 'बोधायनीयम्' 'आपस्तम्बीयम्' इत्यादिसमाख्याविरोधः शङ्कनीयः । 'शाकलम्' 'बाष्कलम्' 'तैत्तिरीयम्' इतिवदुपपत्तेः । 'यदृचोऽधीते' इत्युपक्रम्य 'पुराणानि कल्पान्' इति कल्पानामप्यध्ययनविधिदर्शनाच्चापौरुषेयत्वम् । अन्यथा पौरुषेयतया अनित्यत्वे नित्यविधिविषयत्वं न घटेत । एतेन इतिहासादीनामप्यपौरुषेयत्वमुपक्षिप्तं भवति । तथा च अपौरुषेयत्वेन नित्यत्वादेषां स्वतन्त्रतया प्रामाण्यम् इति पूर्वपक्ष-

७. कल्पसूत्रास्वतःप्रामाण्याधिकरणम् ।

मुपक्षिप्य[1] निराकरोति—

[2]प्रयोगशास्त्रमिति चेन्नासन्नियमात् ॥ १० ॥

प्रयोगस्य क्रत्वनुष्ठानस्य बोधकं शास्त्रं प्रयोगशास्त्रं बोधायनापस्तम्बादिकल्पसूत्रजालं स्वतन्त्रतया प्रमाणमस्त्विति चेत्, तन्न। कुतः। असन्नियमात्, पूर्वमसद्भिः अविद्यमानैः जनिमद्भिः बोधायनादिभिः नियमात् निबन्धनात्। पौरुषेयत्वादित्यर्थः॥ 'बोधायनीयम्' 'आपस्तम्बीयम्' इत्यादिसमाख्याबलात्पौरुषेयाण्येव कल्पसूत्राणि। 'इति बोधायनकृते, इत्यापस्तम्बकृते, इति भरद्वाजकृते, इत्याश्वलायनकृते, सूत्रे प्रथमोऽध्यायः, प्रथमः पटलः' इत्येवं तेष्वेव ग्रन्थेषु कर्तृनिबन्धनेन तन्मूलकर्तृस्मृतिपरंपराया भ्रान्तिमूलकत्वस्य संभावयितुमशक्यत्वात्। ततश्च दृढकर्तृस्मरणात्समाख्या एताः कर्तृनिबन्धना एव, न प्रवचननिबन्धनाः। अतः पौरुषेयत्वादेषां न स्वतन्त्रतया प्रामाण्यम्, किंतु वेदमूलकतयैव। एतेन मन्वादिस्मृतिशिक्षादीनां शाक्यादिनिबन्धनानामपि स्वतन्त्रतया प्रामाण्यं निरस्तम्। तत्र वैदिकपरिग्रहवशात्स्मृत्यादीनां वेदमूलकतया प्रामाण्यं निर्बाधम्। शाक्यादिनिबन्धनानां तु वेदविद्वेषिजनप्रणीतपरिगृहीतानां वेदमूलकत्वासंभवादप्रामाण्यमेव परिशिष्यते। यत्तु प्रत्यक्षशाखागतवाक्यनिबन्धनानर्थक्यमुक्तम्, तन्न। श्रुतिलिङ्गादिप्रमाणदुर्बोधानन्तशाखागतवाक्यान्युपसंहृत्य सुबोधकैः शब्दैस्तदर्थग्रथनाय तदावश्यकत्वात्। यच्च कल्पानां नित्यब्रह्मयज्ञविधिविषयत्वान्यथानुपपत्त्या पौरुषेयत्वमनुपपन्नमिति, तन्न। 'पञ्चावत्तं जमदग्नीनाम्' 'बबरः प्रावाहणिरकामयत' इत्यादिवत्प्रवाहनित्यतया तदुपपत्तेस्तर्कपादे 'परं तु श्रुतिसामान्यमात्रम्' इत्यत्र, अर्थवादाधिकरणे 'अन्त्ययोर्यथोक्तम्' इत्यत्र, मन्त्राधिकरणे 'उक्तश्चानित्यसंयोगः' इत्यत्र च प्रपञ्चितत्वात्। यच्च 'षडङ्गमेके' इति वेदत्वं कल्पसूत्राणामिति, तन्न। तस्य स्वानभिमतपरमतोपन्यासमात्रत्वात्। न च मतान्तरे वेदत्वं स्वमते अवेदत्वं च युज्यते, वस्तुद्वैविध्यासंभवात् अङ्गशब्दविरोधाच्च।

अत्रैव युक्त्यन्तरमाह—

अवाक्यशेषात्[3] ॥ ११ ॥

वाक्यस्य विधिवाक्यस्य शेषः अर्थवादः, तस्य विध्यपेक्षितप्राशस्त्यसमर्पकत्वात्। तस्याभावात् अवाक्यशेषात्। अर्थाभावेऽव्ययीभावः। 'अपञ्चम्याः' इति पर्युदासादम्भावो न। वेदेषु हि वाक्यानि[4] सर्वाण्यर्थवादबहुलान्येव पठ्यन्ते। कल्पसूत्रेषु तु प्रायेण विधिवाक्यान्येव

1. उत्थाप्य—क, घ, ङ. 2. अन्यत्रेदं द्विधा विभज्य पठ्यते। 3. षाच्च। 4. विधिवाक्यानि—क, घ.

पठ्यन्ते। अर्थवादास्तु 'समुद्रो वा एष यदहोरात्रस्तस्यैते गाधे तीर्थे यत्संधी तस्मात्संधौ होतव्यम्' इत्यादयः कचिदेव पठ्यन्ते। अतो वैलक्षण्यान्न वेदत्वं कल्पसूत्राणाम्, किंतु वेदमूलकतयैव प्रामाण्यम् ॥

ननु वेदतया वेदमूलकतया वा कल्पसूत्राणां प्रामाण्ये कः फलभेद इत्याशङ्क्य प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे अप्रामाण्यमेवैषां वेदमूलकत्वे फलतीत्याह—

सर्वत्र च [1]प्रयुक्तत्वात्संनिधानशास्त्राच्च ॥ १२ ॥

नेत्यनुवर्तते। निदानसूत्रे 'सर्वोऽपरपक्षः पूर्णमासस्य कालः सर्वः पूर्वपक्षो दर्शस्य' इति पूर्वपक्षापरपक्षतिथिषु सर्वत्रापि दर्शपूर्णमासयागत्रिकद्वयस्य प्रयुक्तत्वात् प्रयोगविधानात्, न तदंशे प्रमाणं कल्पसूत्रमिति शेषः। कुतः। संनिधानशास्त्रात्, संनिधाने दर्शपूर्णमासविधिसंनिधौ विद्यमानं प्रत्यक्षं श्रुतिवाक्यं संनिधानशास्त्रम्। 'अमावास्यायाममावास्यया यजेत पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत' इत्यादिप्रत्यक्षश्रुतिविरोधादिति यावत्। चकारो ह्यर्थो हेतौ,—यतो वेदमूलकतयैव कल्पसूत्राणि प्रमाणं न स्वतन्त्रतया, तानि च प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे अप्रमाणमिति। द्वितीयश्चकारस्तु 'अविशेषादुभौ वा' इत्यादिविषयान्तरसमुच्चयार्थः ॥ अत्रेदं चिन्त्यम्—'सर्वोऽपरपक्षः पूर्णमासस्य सर्वः पूर्वपक्षो दर्शस्य' इति कल्पसूत्रम् 'अमावास्यायाममावास्यया यजेत' इत्यादिप्रत्यक्षश्रुतिविरोधादप्रमाणमित्यनुपपन्नम्, पूर्वपक्षापरपक्षयोरपि दर्शपूर्णमासकर्मकालत्वस्य प्रत्यक्षश्रुतिसिद्धत्वात्। एवं ह्युदाहरन्ति श्रुतिवाक्यं बोधायनापस्तम्बसत्याषाढभारद्वाजाः—'अथैकेषां वि वा एतस्य यज्ञश्छिद्यते। यस्य यज्ञे प्रततेऽन्तरेतामिष्टिं निर्वपन्ति। य एवासावाग्नेयोऽष्टाकपालः पौर्णमास्यां योऽमावास्यायां तमग्नये पथिकृते कुर्यात्तेनैव पुनः पन्थानमवैति न यज्ञं विच्छिनत्तीति विज्ञायते' इति। अस्यार्थः—'अग्नये पथिकृते पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेद्यो दर्शपूर्णमासयाजी सन्नमावास्यां वा पौर्णमासीं वातिपादयेत्' इत्यादिना दर्शपूर्णमासयोः स्वकालातिक्रमे पाथिकृतीष्टिः प्रायश्चित्तत्वेन विहिता तैत्तिरीयादिशाखासु। तस्यास्तावदतिपन्नेन पूर्णमासेन दर्शेन च समानतन्त्रता शाखान्तरे विहिता। तन्निन्दापूर्वकं दार्शपूर्णमासिकाग्नेययागस्यैव पथिकृद्गुणकत्वं शाखान्तरे विधीयते 'यस्य यज्ञे' इत्यादिना। यस्य यजमानस्य दर्शपूर्णमासयोरन्यतरस्मिन्नतिपन्ने यज्ञे प्रतते कालान्तरे प्रक्रान्ते सति अन्तः मध्ये एतां पाथिकृतीमिष्टिं निर्वपन्ति कुर्वन्ति ऋत्विजः; एतस्य यजमानस्य उपक्रान्तो यज्ञो विच्छिद्यते विगुणः स्यात्; अतः योऽयमाग्नेययागः अमावास्यायां च पौर्णमास्यां चाच्युतो विहितः तम् अग्नये पथिकृते

1. प्रयोगात्।

कुर्यात् । तेन पथिकृत्त्वगुणेन पन्थानं कालातिक्रमतः प्रच्युतं[1] स्वर्गस्य पन्थानं पुनरवैति प्राप्नोति । न चोपक्रान्तं यज्ञं विच्छिनत्ति न विगुणीकरोति इति अन्येषां शाखिनां श्रुतिवाक्यं विज्ञायते प्रत्यक्षं ज्ञायत इति । अत्र शाखान्तरे समानतन्त्रतानिन्दा नहिनिन्दान्यायेन पथिकृत्त्वगुणविधिप्रशंसार्थैव, न त्वेतन्निषेधार्था। समानतन्त्रता ह्येषा शाखान्तरे विद्यते वा न वा । न द्वितीयः, अप्रसक्तत्वेन तन्निषेधायोगात् । नाद्यः, शाखान्तरे विहितत्वेन नित्यवत्प्रतिषेधानुपपत्तेः । पाक्षिकनिषेधे च पक्षान्तरे तत्सत्त्वात्तन्निन्दानुपपत्तेः । न हि विहितत्वे निन्दा युज्यते । अतः प्रशंसार्थैव सा । तया च निन्दया समानतन्त्रतापि शाखान्तरेऽनुमीयते । अतो विकल्पः । तदाहुर्बोधायनादयः कल्पकाराः 'समानतन्त्रे वा मुख्यः कार्यः' इति । यदि च स्वकालातिक्रमे सति कालान्तरे अतिपन्नयोर्दर्शपूर्णमासयोरनुष्ठानमेव न स्यात्[2], तर्हीदं सर्वमभित्तिचित्रायितमेव स्यात् । अतो बोधायनादिबहुमुनिदृष्टश्रुत्यन्यथानुपपत्त्या कालान्तरेऽपि दर्शपूर्णमासयोः करणमनुमीयते । किंच, 'अथातोऽनुग्रहान्व्याख्यास्यामः' इत्युपक्रम्य 'सायं होमं वोपोदयं जुहुयात् । प्रातर्होमं वोपास्तमयं कालेन कालमनतिक्रम्य दर्शपूर्णमासयोरग्निहोत्रस्य च न स्कन्दते न व्यथत इति विज्ञायते' इति संक्षेपश्रुतिमुदाहृत्य तां व्याकुर्वन्नुदाहरणेषु विस्तारयामास बोधायनः । 'आ प्रातराहुतिकालात् सायमाहुतिकालो नातीयात्' इत्यादिना 'ओत्तरवसन्तज्योतिष्टोमस्य कालात्पूर्ववसन्तज्योतिष्टोमस्य कालो नातीयात्' इत्यन्तेन पूर्वस्य कर्मणः कालेनोत्तरस्य कर्मणः कालमनतिक्रम्य अन्तरालकाले दर्शपूर्णमासयोरग्निहोत्रस्य चकारात्तज्जातीयानामाग्रयणवैश्वदेववरुणप्रघाससाकमेधशुनासीरीयानिरूढपशुबन्धज्योतिष्टोमानां चानुष्ठानं शाखान्तरे विज्ञायत इत्यर्थः । अतः '[3]सर्वोऽपरपक्षः पूर्णमासस्य' इति कल्पसूत्रमिदं प्रत्यक्षश्रुतिविरोधादप्रामाण्ये कथमुदाहृतं भाष्यकृता । यच्च वार्तिकादिग्रन्थेषु—'अविशेषादुभौ वा' इति कात्यायनसूत्रे सर्वपुरोडाशानां [4]चतुर्धाकरणवचनम् 'आग्नेयं चतुर्धा करोति' इति प्रत्यक्षश्रुतिविरोधात् 'शेषस्तु गुणसंयुक्तः साधारणः प्रतीयेत' इति तृतीयाद्यपादीयान्त्याधिकरणपूर्वपक्षन्यायाभासमूलकमप्रमाणम्; तथा 'स कृताकृतः' इत्यापस्तम्बादिसूत्रे सवनीयपशौ पशुपुरोडाशविकल्पवचनं 'सवनीये च्छिद्रापिधानार्थत्वात्पुरोडाशो न स्यात्, अन्येषामेवमर्थत्वात्' इति द्वादशिकद्वितीयपादीयद्वितीयाधिकरणपूर्वपक्षमूलकमप्रमाणम्, 'वपया प्रातःसवने चरन्ति पुरोडाशेन माध्यंदिने सवने अङ्गैस्तृतीयसवने' इति प्रत्यक्षश्रुतिविरोधात्; तथा तीव्रसुति 'यावद्यूपं वेदिमुद्धन्ति' इत्यापस्तम्बादिसूत्रे वेदेर्यूपाङ्गत्ववचनम्, 'अर्धमन्तर्वेदि अर्धं बहिर्वेदि' इति प्रत्यक्षश्रुतिविरोधात्, 'तथा यूपस्य वेदिः' इति तार्तीयीकसप्तमपादीयाधिकरणपूर्वपक्षन्यायाभासमूलकमप्रमाणम्; तथा

---

1. स्वर्गपथात्प्रच्युतं—**ख, ग, घ.** 2. अननुष्ठानमेव स्यात्—**क, ग, घ, ङ.** 3. अथ—**क.** 4. चतुर्धाकरणम्—**क, ख.**

यूपैकादशिन्याम् 'जाघनीभिश्च पत्नीः संयाजयन्ति' इत्यापस्तम्बादिवचनं 'जाघन्या पत्नीः संयाजयन्ति' इति प्रत्यक्षश्रुतिविरोधात् 'द्रव्यविकारात्तु पूर्ववदर्थकर्म स्यात्' इति द्वादशिकचतुर्थपादीयाधिकरणपूर्वपक्षन्यायाभासमूलकमप्रमाणमित्यादि प्रपञ्चितम् । तदुद्धारस्तु तत्तदधिकरणे निरूपयिष्यते । तथा च किंचित्कल्पसूत्रवाक्यान्तरमुदाहरणान्तरमत्रान्वेषणीयमित्यास्तां तावत् । इति कल्पसूत्राधिकरणम् ॥

सन्ति देशाचाराः प्राच्यानां होलाकादयः, दाक्षिणात्यानामाह्नीनैबुकादयः, प्रतीच्यानां गणपूजादयः, उदीच्यानामुद्वृषभादयः । ते किमाचारविशेषा यथादेशं व्यवतिष्ठन्ते उत सर्वे सर्वत्रेति संशयः । तत्र पूर्वपक्षयति—

८. होलाकाधिकरणम् ।

अनुमानव्यवस्थानात्तत्संयुक्तं प्रमाणं स्यात् ॥ १३ ॥

अनुमीयते श्रुतिरनेनेत्यनुमानं लिङ्गम् आचारः । तस्य व्यवस्थानात् देशभेदेन व्यवस्थितत्वात् तत्संयुक्तं देशभेदसंयुक्तमेव श्रुतिरूपं प्रमाणं मूलभूतं कल्पनीयं स्यात् ॥

सिद्धान्तयति—

अपि वा सर्वधर्मः स्यात्तन्न्यायत्वाद्विधानस्य ॥ १४ ॥

अपि वेति पूर्वपक्षव्यावृत्तौ । न देशविशेषेणाचाराणां व्यवस्था, किंतु सर्वधर्मः स्यात् सर्वे आचाराः सर्वेषां स्युः । कुतः । विधानस्य तन्न्यायत्वात् । विधीयते अनुमीयते यत्तद्विधानं मूलभूतश्रुतिवाक्यम्, तस्य तन्न्यायत्वात् । नीयते प्राप्यते अनेनेति न्यायः । सर्वधर्मत्वप्रापकत्वादित्यर्थः । कल्पिता मूलभूता हि श्रुतिः न प्राच्यत्वादिकर्तृविशेषणमादाय होलाकाद्यधिकारं व्यवस्थापयितुं शक्नोति । आकृतिव्यक्तिगुणसंस्थानक्रिया हि कर्तृपरिच्छेदिकाः । प्राच्यत्वादि च 'ब्राह्मणो बृहस्पतिसवेन यजेत' इत्यत्रेव न जातिः, नापि 'भार्गवो होता भवति' इत्यत्रेव व्यक्तिः, 'शुक्लो होता' इतिवच्च न गुणः, 'अन्यूनानतिरिक्ताङ्गा ऋत्विजः' इत्यत्रेव च नावयवसंनिवेशः, 'सोमयाजी संनयेत्' इत्यत्रेव क्रिया च न भवति ॥

ननु तर्हि एकद्वित्रिपञ्चशिखाचाराणामपि कुलभेदेन व्यवस्था न स्यादित्यत आह—

दर्शनाद्विनियोगस्य[1] ॥ १५ ॥

उपपत्तिरिति शेषः । विविधं व्यवस्थया नियुज्यत इति विनियोगः । 'यत्र बाणाः

1. विनियोगः स्यात् ।

संपतन्ति कुमारा विशिखा इव' 'यथर्षि शिखा निदधाति' इति शिखार्थवादस्मृतिदर्शनात् । 'पञ्चावत्तं जमदग्नीनाम्' इत्यवदानकल्पवद्गोत्रभेदेन व्यवस्थितस्य शिखाकल्पनस्योपपत्तिः, गोत्रभेदस्य व्यवस्थितत्वात् । न हि प्राच्यत्वादिकं व्यवस्थितम्, तद्व्यवस्थापकलिङ्गाभावात् ॥

ननु दाक्षिणात्यादौ बृहत्त्वश्यामत्वलोहिताक्षत्वादिलिङ्गमस्तीत्यत आह—

लिङ्गाभावाच्च नित्यस्य ॥ १६ ॥

नित्यस्य व्यवस्थितस्य कर्तुः यत् लिङ्गं व्यवस्थापकं तस्याभावात् । अदाक्षिणात्यादिष्वपि बृहत्त्वादिसत्त्वादिति भावः ॥

ननु प्राच्यादिसमाख्या कर्तारं विशिनष्टु । तत्राह—

आख्या हि देशसंयोगात् ॥ १७ ॥

प्राच्यत्वादिसमाख्यापि न कर्तृविशेषणम् । हि यतः देशविशेषसंयोगात्प्राच्यादिसमाख्या प्रवर्तते । न ह्येवंविधा समाख्या कर्तृविशेषणं भवितुमर्हति, देशसंयोगस्याव्यवस्थितत्वात् ॥

ननु प्राच्यादिसमाख्याया देशनिमित्तत्वे दक्षिणदेशादिगतेषु प्राच्यादिषु प्राच्यादिव्यवहारो न स्यात् । अतो निमित्तान्तरप्रयुक्तैव समाख्या वाच्या । सा कर्तृविशेषणं भवत्वित्याशङ्क्य परिहरति—

[1]न स्याद्देशान्तरेष्विति चेत्स्याद्योगाख्या हि माथुरवत् ॥ १८ ॥

चेदन्तं व्याख्यातम् । दक्षिणदेशादिगतेष्वपि प्राच्यादिषु प्राच्यादिव्यवहारः संभवति । कुतः । हि यस्मात्कारणात् योगाख्या 'सोऽस्य निवासः' 'तत्र जातः' 'तत आगतः' इति व्याकरणसिद्धेषु योगेष्वन्यतमयोगयुक्ता प्राच्यादिसमाख्या देशान्तरगतेष्वपि न विरुद्धा देशसंयोगं न व्यभिचरति । माथुरवत् यथा मथुरानिवासनिमित्तः माथुरशब्दः तद्वत् । अतो देशविशेषप्रयुक्तैव प्राच्यादिसमाख्या । न त्वेषा कर्तृविशेषणमाचारान्व्यवस्थापयितुमीष्टे; यः प्राच्यो दक्षिणदेशादिगतः तस्य कथंचित् 'तत आगतः' इत्यादियोगसंभवेऽपि तत्पुत्रपौत्रप्रपौत्रादीनां कथमपि प्राच्यादिसमाख्याया असंभवेन तदाचारस्य दर्शनेन व्यभिचारात् । अतः प्राच्यत्वादिकं न कर्तृविशेषणमिति न तत आचारस्य व्यवस्था युज्यते ।

---

1. अन्यत्रेदं द्विधा विभज्य पठ्यते ।

ननु मास्तु प्राच्यत्वादिकं कर्तृविशेषणतया आचारव्यवस्थापकम्, कर्मधर्मतया तद्व्यवस्थापकमस्तु इति शङ्कते—

कर्मधर्मो वा प्रवणवत्॥ १९॥

वाशब्दः शङ्कायाम्। प्राच्यदेशो होलाकादेः दक्षिणदेश आह्नीनैबुकादेः इत्येवं देशविशेषः कर्मधर्मः[1] तस्य तस्याचारस्य व्यवस्थितमङ्गम्, प्रवणवत् यथा 'प्राचीनप्रवणे वैश्वदेवेन यजेत' इति वैश्वदेवाङ्गं प्राचीनप्रवणो देशः तद्वत्। प्राचीनप्रवणः प्राचीनावनतः॥

परिहरति—

तुल्यं तु कर्तृधर्मेण॥ २०॥

तुशब्दः शङ्कानिवृत्तौ। न प्रागादिदेशजातमाचारव्यवस्थापकमङ्गं भवितुमर्हति। तद्धि कर्तृधर्मेण श्यामत्वादिना तुल्यमव्यवस्थापकत्वे तन्निवासिभिस्तदनाचरणात् ततो निर्गतैश्चाचरणात्। तस्माद्धोलाकाद्याचारः सर्वधर्मः। इति होलाकाधिकरणम्॥

एकस्मिन्नर्थे गोगावीगोण्यादिशब्दाः प्रयुज्यन्ते। ते किं सर्वे प्रयोक्तव्याः, उत व्याकरणानुगता एव प्रयोक्तव्या इति चिन्त्यते; तदर्थं च किमेते सर्वेऽपि साधवः, उत व्याकरणानुगता एवेति; तदर्थं च किं व्याकरणं प्रमाणमप्रमाणं वेति; तदर्थं च किं व्याकरणस्य मूलभूता श्रुतिः संभवति उत न वेति। तत्र पूर्वपक्षयति—

प्रयोगोत्पत्त्यशास्त्रत्वाच्छब्देषु न व्यवस्था स्यात्॥ २१॥

अपशब्दपरिहारेण साधुशब्दानां प्रयोगस्य उत्पत्तिः व्यवस्थापनं यत्र सा प्रयोगोत्पत्तिः व्याकरणस्मृतिः। तस्या अशास्त्रत्वात् मूलभूतश्रुतिरहितत्वात् गोशब्द एव प्रयोज्यो न गाव्यादिशब्दा इति व्यवस्था न स्यात्॥ व्याकरणस्मृतेरप्रामाण्ये हि सति गोगाव्यादिशब्दानां सर्वेषामविच्छिन्नपारंपर्यप्रयोगजत्वेन साधुत्वात्प्रयोज्यत्वं फलति। तथा हि— व्याकरणं तावत् 'साधूनेव प्रयुञ्जीत नासाधून्' इति प्रयोगनियमपरम्, गवादय एव साधवो न गाव्यादय इति साधुत्वस्वरूपनियमपरं च। तत्र नाद्यो नियमः संगच्छते। स हि किं शब्दप्रयोगस्य यत्कार्यं तदर्थः, उत शब्दप्रयोगाश्रितादृष्टार्थः। नाद्यः। शब्दप्र-

(margin) ९. साधुपदप्रयुक्त्यधिकरणम्।

1. कर्मधर्मतया—ख; कर्मधर्मतः—ग.

योगस्य हि कार्यमर्थप्रत्यायनम् । अर्थश्च असाधुभ्योऽपि गम्यते वा न वा । नाद्यः, असाधुभ्योऽप्यर्थप्रतीतौ साधूनेव प्रयुञ्जीतेति नियमानर्थक्यात् । न द्वितीयः, असाधुभ्योऽर्थप्रत्ययाभावेन तत्प्रयोगस्याप्रसक्तेस्तन्निवृत्त्यै साधुशब्दप्रयोगस्य नियमविधानानर्थक्यात् नियमफलस्यासाधुप्रयोगव्यावृत्तेः स्वतः सिद्धत्वात् । अथ असाधुभ्योऽप्यर्थस्य गम्यमानत्वेऽपि प्रयोगमाश्रित्य धर्माय साधुनियमः क्रियते तृप्त्यर्थभोजनाश्रितप्राङ्मुखत्वनियम इवेत्यस्तु पक्ष इति चेत्, नैवम् । व्याकरणप्रणेतृभिर्हि दृष्टार्थशब्दप्रयोगाश्रितसाधुनियमस्य धर्मार्थत्वं ज्ञात्वा तच्छास्त्रं प्रणेतव्यम् । तेषां तज्ज्ञानमेव न संभवति, मूलाभावात् । न हि तत्र लौकिकप्रमाणानि प्रत्यक्षानुमानोपमानानि क्रमन्ते, धर्माधर्मयोरलौकिकत्वात् । नापि श्रुतिस्तत्र मूलं भवितुमर्हति । वेदवाक्यानि हि किं तथाविधानि गवाश्वादिषु भेदेन कल्प्यन्ते, उत केनचित्साधारणधर्मेण सर्वान्धर्मान्क्रोडीकृत्य गवाश्वादिशब्दविषयमेकमेव श्रुतिवाक्यं कल्प्यते । आद्ये किं प्रतिपदं कल्पितानि वाक्यानि कस्यचित्प्रत्यक्षाणि वा नित्यानुमेयानि वा । नाद्यः, अपाठे प्रत्यक्षानुपपत्तेः पाठस्य च शब्दानामनन्तत्वेन प्रतिपदमसंभवात् । न द्वितीयः, अन्धपरंपरापातात् । न च प्रतिपदपाठो महानुभावानां केषांचित्संभाव्यत इति वाच्यम् । तस्य श्रुत्युदाहरणेन पातञ्जलभाष्ये निरस्तत्वात् । यथा—"अनभ्युपायः शब्दानां प्रतिपत्तौ प्रतिपदपाठः । एवं हि श्रूयते 'बृहस्पतिरिन्द्राय दिव्यं वर्षसहस्रं प्रतिपदविहितानां शब्दानां पारायणं प्रोवाच, नान्तं जगाम' इति । बृहस्पतिश्च वक्ता, इन्द्रश्चाध्येता, दिव्यं वर्षसहस्रमध्ययनकालः, न चान्तं जगाम, किं पुनरद्यत्वे गतायुषि प्रजायाम्" इत्यादि । अथ केनचित्सामान्यधर्मेण सर्वान्क्रोडीकृत्य गवाश्वादिविषयकमेकमेव श्रुतिवाक्यं कल्प्यते यथा 'साधूनेव प्रयुञ्जीत नासाधून्' इति पक्षोऽस्त्विति चेन्मैवम् । साधुत्वं हि जातिरुपाधिर्वा । नाद्यः । जातित्वे हि योग्यवृत्तिजातेर्योग्यत्वात्प्रत्यक्षेण गृह्येत । न द्वितीयः, निर्वक्तुमशक्यत्वात् । साधुत्वं हि वाचकत्वं वा, अनादित्वं वा, अदृष्टसाधनत्वं वा । नाद्यः । गाव्यादिष्वतिव्याप्तेः, तेषामपि प्रयोगप्रत्ययान्यथानुपपत्त्या वाचकत्वस्य लोकसिद्धत्वात् । न द्वितीयः । अनादित्वं हि नित्यशब्दार्थसंबन्धत्वम् । तच्च गाव्यादिष्वप्यविशिष्टम्, तत्रापि संबन्धकर्तुरस्मरणात् । न तृतीयः । अदृष्टसाधनत्वं हि वेदैकगम्यम् । तद्बोधकवाक्ये चोपलक्षणान्तराभावात्साधुत्वमेवोपलक्षणं वाच्यम् । तथा च 'अदृष्टसाधनभूताञ्शब्दानदृष्टार्थं प्रयुञ्जीत' इत्येवमुपलक्षणस्य प्रमेयस्य चैक्यादात्माश्रयापत्तिः । एतेन गवादय एव साधवो न गाव्यादयः इति द्वितीयोऽपि नियमो निरस्तः । अशास्त्रत्वादित्यस्य विगीतत्वादिना प्रामाण्यासंभवादित्यप्यर्थः । विगीतत्वं परस्परविरोधः । पाणिनिकात्यायनपतञ्जलिप्रणीतसूत्रवार्तिकभाष्यसंदर्भो हि व्याकरणम्, 'त्रिमुनि व्याकरणम्' इति प्रसिद्धेः । सूत्रकारस्तावत् 'तुल्यास्यप्रयत्नं सवर्णम्' इति वदन् ऋकारलकारयोः स्थानभेदात्सवर्णसंज्ञां नानुमन्यते । वार्तिकभाष्यकृतौ तु ऋकारलकारयोः सावर्ण्यविधिरित्याहतुः । तथा 'अप्तृन्तृच्स्वसृन-

प्तृनेष्टृत्वष्टृक्षत्तृहोतृपोतृप्रशास्तृणाम्' इति नप्त्रादिपरिगणनात् अन्यत्र पितरावित्यादौ दीर्घं नानुमन्यते सूत्रकृत्। भाष्यकारस्तु समर्थसूत्रे 'उद्गातारः' इति प्रायुङ्क्त। एवं परस्परविरोधाः परःसहस्रं सन्ति। निष्फलं चेदं शास्त्रम्[1], उक्तरीत्या निर्मूलत्वेनाप्रमाणतया ततः कस्यचिदपि फलस्यासंभवात्। वेदविरुद्धं चेदं व्याकरणम्। 'दृष्टं साम' इत्यधिकारे 'वामदेवाड्ड्यड्ड्यौ' इति वदन्पाणिनिः वामदेवेन दृष्टं साम वामदेव्यमिति मन्यते। वेदे तु 'वामं वा इदं देवेभ्योऽजनीति तस्माद्वामदेव्यम्' इति निरुच्यत इति विरोधः। पूर्वोत्तरविरुद्धं चेदं व्याकरणम्। पाणिनिर्हि 'चोः कुः' इति पदान्ते चवर्गस्य कवर्गं शास्ति। स एव च 'वृद्धिरादैच्' इत्याह—इत्यादि। ततश्च, 'निर्मूलत्वाद्विगीतत्वान्नैष्फल्याद्वेदबाधनात्। पूर्वापरविरोधाच्च नास्य प्रामाण्यसंभवः॥' तदेवं व्याकरणस्य वेदमूलकत्वासंभवादप्रामाण्ये 'साधूनेव प्रयुञ्जीत' इति नियमाभावादसाधुभ्योऽपि प्रयुक्तेभ्यः अर्थप्रत्ययस्य अनादिपारंपर्यसिद्धत्वात् गोगाव्यादिशब्दाः सर्वेऽपि प्रयोक्तव्या इति पूर्वः पक्षः।

सिद्धान्तयति—

शब्दे प्रयत्ननिष्पत्तेरपराधस्य भागित्वम्॥ २२॥

गाव्यादिशब्दे प्रयुज्यमाने अपराधस्य अयथोच्चारणस्य भागित्वम्, भागः भजनं प्रवृत्तिः, जनकतासंबन्धेन तद्वान्भागी, तस्य भावः तत्त्वम्। प्रवर्तकत्वमिति यावत्। कुतः। प्रयत्ननिष्पत्तेः प्रयत्नविशेषत एव शब्दस्वरूपस्य यथावदभिव्यक्तेः॥ तथा च शिक्षायाम्—'आत्मा बुद्ध्या समेत्यार्थान्मनो युङ्क्ते विवक्षया। मनः कायाग्निमाहन्ति स प्रेरयति मारुतम्। सोदीर्णो मूर्ध्न्यभिहतो वक्त्रमापद्य मारुतः। वर्णाञ्जनयते' इत्यादि। आत्मा अन्तःकरणं संस्काररूपेण स्वगतानर्थान् बुद्ध्या स्ववृत्त्या समेत्य एकबुद्धिविषयान्कृत्वा तद्बोधनेच्छया युक्तं मनः करोति। तन्मनः कायाग्निं जाठराग्निमभिहन्ति। सः अग्निः मारुतं प्रेरयति। सोदीर्णः। सः मारुतः। 'सोऽचि लोपे चेत्पादपूरणम्' इति सुलोपः। उदीर्णः ऊर्ध्वं प्रेरितः मूर्ध्न्यभिहतः परावृत्त्य वक्त्रं ताल्वादिस्थानं प्राप्य वर्णानभिव्यनक्तीति तदर्थः। एवं च शब्दप्रयोगेच्छोत्पन्नयत्नाभिहताग्निप्रेरितनाभिप्रदेशगतवायुर्वेगान्मूर्धानं गत्वा प्रतिनिवृत्तो वक्त्रं प्राप्य यत्नविशेषसहायः ताल्वादितत्तत्स्थानेषु जिह्वाग्रादिस्पर्शपूर्वकमभिहतो वर्णविशेषानभिव्यनक्तीति त एते आभ्यन्तरप्रयत्नाः। ततो यत्नविशेषैर्गलविवरविकासादीन् करोति। त एते बाह्यप्रयत्नाः। एतैश्च प्रयत्नैर्वर्णा यथावदभिव्यज्यन्ते। एतत्प्रयत्नशैथिल्यमपशब्दान्प्रवर्तयतीत्यर्थः। अयं भावः—गवादिशब्दा एव साधवो

1. व्याकरणशास्त्रम्—क, घ.

न गाव्यादिशब्दा इति स्वरूपनियमः; साधूनेव प्रयुञ्जीत नासाधूनित्यदृष्टार्थः प्रयोगनियम इत्युभयविधोऽपि नियमो व्याकरणगम्यः। तत्र प्रयोगनियमे मन्वादिस्मृतिवत्प्रत्ययिततमपाणिन्यादिप्रणीतत्वान्मूलश्रुत्यनुमानं सुलभम्, प्रत्यक्षं च वाजसनेयशाखादिषु श्रूयते 'ब्राह्मणेन न म्लेच्छितवै' 'म्लेच्छो ह वा एष यदपशब्दः' इत्यादि। 'कृत्यार्थे' इत्यादिना कर्मणि तवैप्रत्ययः। प्रकृतिभूतम्लेच्छधातोर्विवरणम् 'म्लेच्छो ह वा एष यदपशब्दः' इति। ब्राह्मणेनापशब्दो न प्रयोज्य इत्यर्थः। तैत्तिरीयके च श्रूयते—'वाग्वै पराच्यव्याकृतावदत्ते देवा इन्द्रमब्रुवन्निमां नो वाचं व्याकुर्विति सोऽब्रवीद्वरं वृणै मह्यं चैवैष वायवे च सह गृह्याता इति तस्मादैन्द्रवायवः सह गृह्यते तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य व्याकरोत्तस्मादियं व्याकृता वागुद्यते' इति। वाक् पराची एकरूपा अव्याकृता साध्वसाधुविवेचनशून्या अवदत् अभवत्। ते देवा इत्यादि स्पष्टम्। तां वाचम् इन्द्रः मध्यतः शरीरस्य मध्यम् उरःकण्ठादिकं प्रदेशम् अवक्रम्य व्याकरोत् साधुतया विभक्तवान्। तस्मादियं व्याकृता साधुतया विभक्ता उद्यते प्रयुज्यत इत्यर्थः। शाखान्तरीयं च वाक्यं पातञ्जलभाष्ये उदाहृतम्—'आहिताग्निरपशब्दं प्रयुज्य प्रायश्चित्तीयां सारस्वतीमिष्टिं निर्वपेत्' इति। एवमादिभिश्च प्रयोगनियमपरैर्वाक्यैरर्थप्रत्यायनरूपदृष्टार्थे शब्दप्रयोगमाश्रित्य 'एकः शब्दः सुष्ठु ज्ञातः सम्यक्प्रयुक्तः स्वर्गे लोके कामधुग्भवति' इति नियमोऽभ्युदयाय विधीयते, भोजनमाश्रित्य 'आयुष्यं प्राङ्मुखो भुङ्क्ते' इति नियमवत्। 'साधूनेव शब्दान्प्रयुञ्जीत, नासाधून्' इति वाक्याभ्यामेव समस्तसुशब्दापशब्दप्रयोगविधिप्रतिषेधसिद्धेर्नानन्तवाक्यकल्पनापत्तिः। साधुत्वासाधुत्वाभ्यामेव विधेयनिषेध्यसंग्रहान्नाननुगमः। अनादित्वे सत्यर्थप्रत्यायकत्वमेव साधुत्वम्। तद्विपर्ययश्चासाधुत्वम्। गाव्यादिष्वतिप्रसङ्गवारणाय सत्यन्तम्। हुंफडादिस्तोभेषु पादपूरणाद्यर्थतुहिचस्मेत्यादिषु चातिप्रसङ्गवारणाय विशेष्यम्। न चेदमाधुनिकीषु टिघुभादिसंज्ञासु[1] देवदत्तादिसंज्ञासु चाव्याप्तमिति वाच्यम्। 'व्यवहाराय नियमः संज्ञायाः संज्ञिनि क्वचित्। नित्य एव तु संबन्धो डित्थादिषु गवादिवत्' इति गोत्रसंज्ञासूत्रभाष्यकैयटसंमते पक्षे तासामप्यनादित्वात्। 'यास्त्वेताः स्वेच्छया संज्ञाः क्रियन्ते टिघुभादयः। अनपभ्रंशरूपत्वान्नास्त्यासामपशब्दता। हस्तचेष्टा यथा लोके तथा संकेतिता मताः। नासां प्रयोगेऽभ्युदयः प्रत्यवायोऽपि वा भवेत्' इति पक्षे तु तासामलक्ष्यत्वान्नाव्याप्तिः। आधुनिकसंज्ञानां साध्वसाधुबहिर्भावादेव 'रघुनाथः' इत्याधुनिकसंज्ञोपपत्तिः। अन्यथा 'पूर्वपदात्संज्ञायामगः' इति विहितस्य णत्वस्याकरणादसाधुत्वापत्तेः। [2]तदन्तर्भावपक्षेऽपि तत्र न णत्वम्। तथा सति संज्ञात्वभङ्गापत्तेः। णत्वेन चेत्संज्ञा रूढ्यर्थो गम्यते इति हि सूत्रार्थः। तदाहुरभियुक्ताः—'संज्ञाशब्दा अनादिप्रयुक्ता नियतानुपूर्वीका एव सिद्धाः। तत्रेदानीं कस्तद्विप-

---

1. आधुनिकटिघुभादिसंज्ञासु—क. 2. तदन्तर्भाव...इति हि सूत्रार्थः—घ पुस्तके न दृश्यते।

रीतं प्रयोक्तुमर्हति' इति। तदेतत् 'भृञोऽसंज्ञायाम्' इति सूत्रे भाष्यकैयटयोः स्पष्टम्। विस्तरस्तु शब्देन्दुशेखरादावनुसंधेय इत्यलमतिप्रसङ्गेन। प्रकृतमनुसरामः। न च गाव्यादिशब्दानामप्यनादिपरंपरया गवादिप्रत्यायकत्वात्तेषामपि साधुत्वापत्तिरिति वाच्यम्। आदौ हि कदाचित्केनचित् गामानयेति प्रयोक्तव्ये करणापाटवादिना गावीमानयेत्युक्ते श्रोतृपुरुषेण गोशब्दं प्रयोक्तुमुद्यतस्य अशक्तिजोऽयं शब्द इति निश्चित्य सास्नादिमदर्थे आनीते व्युत्पित्सवस्तदुभयव्यवहारं पश्यन्तः अशक्तिजत्वमजानाना गावीशब्दस्यैव सास्नादिमदर्थे संज्ञासंज्ञिसंबन्धं व्युत्पद्य व्यवहरन्ति। तेभ्यश्च [1]शिक्षित्वा अन्येऽपीत्येवं प्रयोगप्रत्यययोः प्रयोक्तृपुरुषकरणापाटवादिरूपवाचकाशक्तिजतया मूलभूतगोशब्दोपस्थापनेनान्यथासिद्धत्वान्न गाव्यादिशब्दानामनादिवाचकत्वरूपं साधुत्वमध्यवसातुं शक्यते।

ननु अशक्तिजत्वं वा कल्पनीयं वाचकत्वं वा। कोऽत्र विशेष इत्यत आह—

अन्यायश्चानेकशब्दत्वम् ॥ २३ ॥

चशब्द उक्तसमुच्चये। अनेकः शब्दो वाचको यस्य एकस्यार्थस्य सः अनेकशब्दः। तस्य भावस्तत्त्वम्। नीयत इति न्यायः। कर्मणि घञ्। 'घञबन्ताः पुंसि' इति नित्यपुंलिङ्गता। नञ्तत्पुरुषे 'परवल्लिङ्गम्—' इति पुंस्त्वम्। एकस्यानेकशब्दवाच्यत्वं युक्तं न भवतीति यावत्॥ अदृष्टानेकशक्तिकल्पनापेक्षया प्रयोक्तृपुरुषाशक्तिजत्वस्यैव दृष्टस्य कल्पयितुमुचितत्वात् प्रयोगवेलायामष्टदोषदुष्टविकल्पापत्तेश्च। वाच्यवाचकयोरैककर्म्यावधारितस्य नियमस्य वाचकानेकत्वे बाधप्रसङ्गाच्च। तथा हि—गोशब्देन सास्नादिमानभिधीयते इत्याप्तवाक्याद्वाचकत्वग्रहदशायामभिधानक्रियाद्वारा तत्कर्मकरणयोर्वाच्यवाचकयोः 'अर्थैकत्वे द्रव्यगुणयोरैककर्म्यान्नियमः स्यात्' इति तार्तीयीकाधिकरणन्यायेन क्रयद्वारा एकहायन्यरुणिम्नोरिव नियमः परस्परान्वयरूपः संबन्धोऽवगतः। ततश्च गाव्यादेरपि सास्नादिमदर्थवाचकत्वस्वीकारे सास्नादिमत्कर्मकाभिधानक्रियायां गोशब्द एव करणमित्येवंरूपस्य नियमस्य व्युत्पत्तिकालावगतस्य बाधः स्यात्। तस्मादेकस्यैव वाचकता। इतरेषां तु पुरुषाशक्तिजतया वाचकशब्दोपस्थापकतैव, न वाचकता। हस्तपाणिकरादिशब्देषु त्वगत्यानेकशब्दत्वम्।

ननु, अस्त्वेकस्य वाचकता इतरेषां त्वशक्तिजता। तथापि गवादिशब्दा एव वाचकाः साधवः, गाव्यादिशब्दास्त्वशक्तिजा इत्यत्र विनिगमकं किमित्यत आह—

---

1. शिक्षितत्वात्—क.

तत्र तत्त्वमभियोगविशेषात्स्यात् ॥ २४ ॥

तत्र गोगाव्यादिशब्देषु वाचकत्वावाचकत्वविसंवादे, तत्त्वं गवादिशब्दा एव वाचका न गाव्यादिशब्दा इति साध्वसाधुतत्त्वविवेचनम्, अभियोगविशेषात्स्यात्। व्याकरणशास्त्राभ्यासहेतुकं कूलंकषं ज्ञानमभियोगः। तत्कृतो विशेषः विविधलक्ष्यभेदपरिज्ञानम्। तस्मादभियोगविशेषात् निर्धारितं स्यात् ॥ गवादिशब्दा एव साधवो न गाव्यादिशब्दा इत्येवंरूपेषु साध्वसाधुस्वरूपनियमेषु व्याकरणस्मृतिरेव प्रमाणम् इत्युक्तं भवति। साधुस्वरूपनियमे च व्याकरणस्मृतेरन्या स्मृतिर्मूलम्, तस्याश्चान्येत्येवं स्मृतिपरंपरानुसंधेया। न चान्धपरंपरापातः। साधुत्वस्य [1]तत्तत्कालीनपुरुषगम्यत्वेन केवलानुमानगम्यत्वाभावात्। सर्वे हि स्वे स्वे काले गवादिशब्दान्प्रत्यक्षत उपलभन्ते। तत्र पूर्वतरवृद्धेभ्यो गवादिशब्दसत्तां गाव्यादीनां चासत्तामवधारयन्ति। सर्वकालमपि केचन वृद्धाः सन्तीति तत्प्रत्यक्षसंभवान्न कदाचिदपि प्रत्यक्षविच्छेदः। न चैतावता सर्वस्मिन्काले शब्दस्वरूपप्रत्यक्षमात्रसिद्धावपि साधुत्वस्य प्रत्यक्षतोऽसिद्धेर्नान्धपरंपरापरिहार इति वाच्यम्। न हि सर्वकालवर्तित्वादनादित्वमतिरिच्यते येन सर्वस्मिन्काले प्रत्यक्षतया सिद्धेषु साधुत्वं प्रत्यक्षतो न गृह्यते। सर्वकालवर्तित्वरूपानादित्वं च साधुत्वमभियुक्तस्मरणपरंपरया तत्तत्कालीनवृद्धप्रत्यक्षसध्रीचीनया साक्षादिमदर्थेषु गवादिशब्दानां स्वध्यवसानम्। गाव्यादिशब्देषु तु केवलप्रत्यक्षमात्रपरंपरा संभाव्येतापि। न च तन्मात्रेण साधुत्वनिश्चयः, अशक्तिजत्वस्यापि संभवात्। अतोऽभियुक्तस्मरणाभावान्न गाव्यादिशब्दानामनादित्वनिश्चय इति भवति वैषम्यम्।

ननु गवादिशब्दोच्चारणाशक्तिर्गाव्यादिशब्दानामेव प्रयोगे निमित्तं न त्वन्येषाम् 'अग्या' 'अप्पा' इत्यादीनां प्रयोगे इत्यत्र किं विनिगमकमित्यत्राह—

तदशक्तिश्चानुरूपत्वात्[2] ॥ २५ ॥

चकार उक्तसमुच्चये। गवादिशब्दोच्चारणाशक्तिः गाव्यादिशब्दानामेव प्रयोगे निमित्तम्, न त्वन्येषाम्, 'अग्या' 'अप्पा' इत्यादीनाम्। कुतः। अनुरूपत्वात्। गाव्यादिशब्दा एव हि गाव्यादिशब्दस्वरूपमूलभूतगवादिशब्दस्मारणद्वारा अर्थं प्रत्याययन्ति, न तु तद्विजातीयाः। सारूप्यस्य स्मरणप्रयोजकत्वात् ॥

तदेतद्दृष्टान्तेन द्रढयति—

एकदेशाच्च विभक्तिव्यत्यये प्रत्ययः स्यात् ॥ २६ ॥

---

1. तत्तत्कालीनतत्तत्पुरुष—क, घ. 2. तदनुरूपत्वात्।

चशब्दो व्युत्क्रमो विभक्तिव्यत्यये इत्यनन्तरं द्रष्टव्यः । व्याकरणशिक्षितेष्वेव शब्देषु विभक्तिविपर्यासेऽपि अर्थप्रत्ययो दृश्यते । यथा कुत इति पृष्टे 'अश्मकेभ्य आगच्छामि' इति वक्तव्ये 'अश्मकैरागच्छामि' इति मूर्खेणोक्ते श्रोतार एकदेशादश्मकशब्दात्प्रातिपदिकादुपलब्धात् 'अश्मकेभ्यः' इति शब्दस्मरणादर्थं प्रतियन्ति, तद्वद्गाव्यादिशब्दतोऽपि गवादिशब्दस्मृत्यार्थप्रत्ययो युक्तः स्यात् ॥ नापि 'तुल्यास्यप्रयत्नं सवर्णम्' 'ऋकारलकारयोः सावर्ण्यविधिः' इति परस्परविरोधादप्रमाणमिति । विरोधाद्विकल्पोपपत्तेः । एतेन 'उद्गातारः' इत्यादावपि विरोधः परिहृतः । 'यथोत्तरं मुनीनां प्रामाण्यम्' इति तु वैयाकरणसमयः । तथा सति परस्परविरोधे पूर्वपूर्वस्याप्रामाण्यमेव, सर्ववेष्टनस्मृतिवत् । अविरोधे तु प्रामाण्यमेव । एतेन 'वामदेवाड्ड्यड्ड्यौ' इत्यपि व्याख्यातम् । 'आदैच्' इति निर्देशादेव कुत्वशास्त्रं तद्व्यतिरिक्तविषयमिति न विरोधः । रक्षोहादिकमपि महाभाष्ये स्थितम् । तत्र दूषणभूषणानि वार्तिके भट्टाचार्यैः प्रपञ्चितानि तत एवानुसंधेयानि । तदेवं गवादिशब्दा एव साधवः, त एव प्रयोज्याः । गाव्यादिशब्दास्त्वशक्तिजत्वादसाधवः अप्रयोज्याः । उभयत्र च व्याकरणं प्रमाणमिति सिद्धम् । इति व्याकरणाधिकरणम् ॥

व्याकरणं प्रमाणं तदनुगता गवादिशब्दा एव वाचकाः साधवः प्रयोज्या इति स्थितम् । इदानीं वाचकप्रसङ्गाद्वाच्यांशनिर्धारणाय प्रवर्तिष्यमाणाकृत्यधिकरणोपोद्धातत्वेन लौकिकानां वैदिकानां च शब्दानां तदर्थानां चानन्यत्वं निर्णेतुं लोकवेदाधिकरणमारभ्यते ।

१०. लोकवेदाधिकरणम् ।

आकृत्यधिकरणे हि व्यक्तिः शब्दार्थ इति पूर्वपक्षः, सामान्यात्मा जातिरिति सिद्धान्तः । तत्र व्यक्तेः शब्दार्थत्वे आहवनीयशास्त्रं सकृच्छ्रुतमपि विनिगमनाविरहात्प्रतिव्यक्त्युपतिष्ठासया एकत्वे च तदनुपपत्त्या यावद्व्यक्ति भिन्नमेव सत्सर्वासु व्यक्तिषूपतिष्ठते । यथाहुर्वैयाकरणाः 'प्रतिलक्ष्यं शास्त्राणि भिद्यन्ते' इति । एवं च सामान्यविशेषशब्दयोरुभयोरपि व्यक्तिवाचित्वाविशेषेण सामान्यविशेषशास्त्रयोस्तुल्यबलत्वान्न बाध्यबाधकभावः । किंतु विकल्पः । आकृतेः शब्दार्थत्वे तु सामान्यशास्त्रेण होमत्वरूपव्यापकजातावभिहितायां तद्द्वारा यावत्सकलव्यक्त्युपस्थितिः, ततः प्रागेव विशेषशब्दाभिहितावान्तरजातिद्वारा तक्रकौण्डिन्यादिशब्दवद्विशेषशब्दस्य व्यक्तिविशेषवाचित्वाद्वा व्यक्तिविशेषप्रतीतिरिति शीघ्रप्रवृत्तेन विशेषशास्त्रेण मन्थरप्रवृत्तसामान्यशास्त्रस्य बाध इति फलभेदः । न ह्येवंफलकमिदमधिकरणं लोकवेदयोः पदपदार्थानामन्यत्वे लौकिकशब्दविषये तावदर्थवत्त्वितुमर्हति । न हि 'ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तक्रं कौण्डिन्याय' इत्यादौ [1]पुमिच्छानुसारिलौकिकवाक्यार्थनिर्णये धर्मानुपयुक्ते न्यायापेक्षास्ति, येन तत्रार्थवत्तदधिकरणं स्यात् । तथा वैदिकविषयेऽपि नार्थवद्भवितुमर्हति । लोकव्यवहारादेव हि वैदिकानामपि

1. इच्छानुसारि—क.

शब्दानामर्थनिर्णयेन भवितव्यम् । न चैतद्वैदिकानां लौकिकान्यत्वे घटते, तेषां लोकव्यवहारानुपातित्वेनोपायाभावात् । न च लोकव्यवहारानुपातित्वेऽपि यूपादिशब्दवदर्थनिर्णयोऽस्त्विति वाच्यम् । लोकसिद्धतक्षणादिसमभिव्याहारलक्षणोपायाद्धि यूपादिशब्दार्थनिर्णयः । तत्र समभिव्याहृततक्षणादिपदानामपि लौकिकान्यत्वे तादृशोपायाभावात्स कथं स्यात् । तस्माल्लौकिकवैदिकानामन्यत्वे अनारम्भणीयमेवेदमाकृत्यधिकरणं स्यात् । तदुभयेषामनन्यत्वे तु लोके कृतः शब्दार्थनिर्णयस्तत्रानुपयुक्तोऽपि वेदे उपयुक्तो भविष्यति इत्याकृत्यधिकरणोपोद्घातत्वेन लोकवेदयोः पदपदार्थानामन्यत्वानन्यत्वे विचार्येते । वर्णाभेदेऽपि नियतानियतस्वरादिभेदाल्लोकवेदयोः पदान्यत्वम् । वेदे हि नियतः स्वरः । लोके त्वनियतः । यद्यपि व्याकरणे स्वरविधौ छन्दोऽधिकाराभावाद्भाषायामपि स्वरनियम आवश्यकः; अत एव 'झल्युपोत्तमम्' इति स्वरविशेषं प्रकृत्य 'विभाषा भाषायाम्' इति लोके विकल्पविधानं संगच्छते, तथापि 'एकश्रुति' इत्यनुवृत्तौ 'विभाषाच्छन्दसि' इति लोके ऐकश्रुत्यस्य चातुःस्वर्येण विकल्पविधानान्न दोषः । अत्र हि 'अच्छन्दसि' इति च्छेदः । अत एव पस्पशाह्निकभाष्ये 'श्वेतो धावति' इति द्व्यर्थं वाक्यमित्युक्तं संगच्छते । तत्र हि 'श्वा' इत्यन्तोदात्तम् 'ऊडिदम्' इत्यादिना । 'इतः' इत्यपि तथा । 'एकादेश उदात्तेनोदात्तः' इति एकार उदात्तः । तथा च 'श्वा इतः' इत्यर्थे एकाराकारावुदात्तौ । 'शुक्लः' इत्यर्थे तु घृतादित्वादन्तोदात्तत्वे अकार उदात्तः । 'अनुदात्तं पदमेकवर्जम्' इत्येकारोऽनुदात्तः । तथा च स्वरभेदात्सकृदुच्चारितस्य कथं द्व्यर्थता स्यात् । अत एव च 'एकश्रुतिःस्वरसर्वनाम' इति 'दाण्डिनायन—' इति सूत्रे भाष्यं संगच्छते । यथा सर्वनामशब्दास्तदेतदादयः सर्वपदस्थाने प्रयुज्यन्ते, एवं सर्वस्वरस्थाने एकश्रुतिः प्रयोक्तव्येत्यर्थः । 'विभाषा भाषायाम्' इत्यत्र भाषाग्रहणं तु चातुःस्वर्येण प्रक्रमे पाक्षिकानुदात्तलाभायेत्यन्यत्र विस्तरः । 'देवाः' इति लोके, 'देवासः' इति वर्णागमश्छन्दसि । 'आत्मना' इति लोके, 'त्मना देवेषु' इत्यादौ आकारलोपश्छन्दसि । 'उद्ग्राहः' 'निग्राहः' इति लोके, 'उद्ग्राभं च निग्राभं च' इति भकारविकारश्छन्दसि । तथा वेदवाक्यान्यध्याय एवोच्यन्ते, लौकिकानि त्वनध्यायेऽपि । तथा वेदवाक्यान्युपनीतत्रैवर्णिकैरेव प्रयुज्यन्ते, लौकिकानि तु तदन्यैरपि । तथा इमे लौकिका इमे वैदिका इति भेदेन व्यपदेशः । इत्येवं नियतस्वरादितद्विपर्ययतो लोकवेदयोः स्पष्टः पदभेदः । स्पष्टभेदकस्वरुयूपादिशब्दसाहचर्यादपि लोकवेदयोः पदभेदः । पदभेदादेव चार्थोऽपि भिद्यते । 'संज्ञा चोत्पत्तिसंयोगात्' इति द्वैतीयीकाधिकरणन्यायात्, 'उत्ताना वै देवगवा वहन्ति' इति वाक्यशेषे लोकविलक्षणार्थदर्शनाच्च । ये उत्ताना वहन्ति ते देवानां गोशब्दवाच्याः इत्येवं लोकविलक्षणवस्त्वन्तरस्यैवानेन गोशब्दवाच्यत्वप्रतिपादनेन वाच्यभेदावश्यंभावात् । त्रिवृच्चर्वाश्ववालादिशब्दानां च लोकतोऽर्थान्तरपरत्वं स्पष्टमुपपादितमनुपदमेव । अतो लोकवेदयोः पदपदार्थानामन्यत्वमिति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

प्रयोगचोदनाभावादर्थैकत्वमविभागात् ॥ २७ ॥

अर्थस्य शब्दरूपस्य अभिधेयरूपस्य च वस्तुनः एकत्वं लोकवेदयोरङ्गीकर्तव्यम् । कुतः । प्रयोगचोदनाभावात् । प्रयुज्यत इति प्रयोगः वाक्यम् । तस्य चोदना उच्चारणा । तस्याः भावात्[1], अभावात् इति च च्छेदः । लोकवेदयोः पदपदार्थानामन्यत्वे वैदिकपदानां लोकव्यवहारानुपातित्वेन अगृहीतसंगतिकतया वेदवाक्यार्थबोधाय वाक्योच्चारणस्यासंभवात्, अनन्यत्वे तत्संभवाच्चेत्यर्थः । यदुक्तं नियतस्वरादिभेदात्पदान्यत्वम्, ततश्चार्थान्यत्वमिति तत्राह—अविभागादिति । वर्णानामभेदादित्यर्थः ॥ तथा हि— य एव लौकिका वर्णास्त एवामी वेदेऽपीति लौकिकाभेदेन प्रत्यभिज्ञायन्ते वैदिका वर्णाः । वर्णात्मकं च पदं तदभेदान्न भिद्यते । तथा वर्णसमूहात्मकं वाक्यम् । तदेकत्वाच्चार्थैकत्वम् । [2]पदैकत्वाच्च संज्ञाधिकरणन्यायस्यात्राप्रवृत्तिः । ननु वर्णैक्येऽपि धर्मभेदात्पदभेदो दुर्वारः । उक्तं च—'पदावधारणोपायान्बहूनिच्छन्ति सूरयः । क्रमन्यूनातिरिक्तत्वस्वरवाक्यस्मृतिश्रुतीः' इति । जरा राजेत्यादिषु क्रमभेदादन्यत्वम् । ब्रह्मब्राह्मण इत्यादिषु न्यूनातिरेकवशादन्यत्वम् । इन्द्रशत्रुरित्यादौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरान्तोदात्तत्वाभ्यामन्यत्वम् । पदान्तरसमभिव्याहाररूपवाक्यादप्यन्यत्वम् । यथा 'पचते' इति पदं नामत्वेनाख्यातत्वेन च संभाव्यमानम् 'भोक्तुकामः पचते' 'पचते दक्षिणां देहि' इति समभिव्याहाराद्भेदेन निश्चीयते । व्याकरणस्मृतेरपि पदान्यत्वम् । 'अश्वस्त्वम्' इत्यत्र 'अश्वः' इति सुबन्तम् 'टुओश्वि गतिवृद्ध्योः' इति धातूत्पन्नं तिङन्तमध्यमपुरुषैकवचनं च । प्रथमान्ताख्यातपदयोः सामानाधिकरण्यमिह श्रुतिः । 'यातः पुनरायाति' इत्यत्र 'आयाति' इत्याख्यातपदसामानाधिकरण्यात् 'यातः' इति प्रथमान्तं नाम, 'देवदत्तयज्ञदत्तौ यातः' इत्यत्र च द्विवचनान्तप्रातिपदिकसामानाधिकरण्यात् 'यातः' इत्याख्यातं निश्चीयते, [3]इत्यस्ति श्रुत्या पदभेदः । एवं च क्रमादिनियतानियतस्वरत्वादिधर्मभेदात्पदभेदः स्यादिति चेत्, नैष दोषः । पद्यते गम्यते अनेनेति व्युत्पत्त्या गमकं पदम्, तद्रूपस्य च न धर्ममात्रभेदाद्भेदः । किंतु अर्थप्रतीत्यौपयिकधर्मभेदादेव । जरा राजा, ब्रह्म ब्राह्मणः, इन्द्रशत्रुः इत्यादौ च क्रमादिभेदादर्थभेदो लोकसिद्धः । नैवं लोकवेदयोरर्थौपयिकधर्मभेदोऽस्ति । नियतस्वरत्वानियतस्वरत्वानध्यायवर्जनावर्जनलौकिकवैदिकव्यपदेशभेदानामर्थप्रतीतिविशेषौपयिकत्वासंभवात् । 'देवासः' 'त्मना' इत्यादावपि लौकिकेभ्यो न्यूनातिरेककृतस्वरूपभेदे सत्यपि अर्थप्रतीत्यौपयिकधर्मभेदाभावान्न पदभेदः । तेभ्योऽर्थभेदानवगमात् एकदेशन्यूनातिरेकमात्रेऽपि तदभेदप्रत्यभिज्ञानाच्च, चतुरङ्गुलषडङ्गुलवत् । यदुक्तं स्वरुयूपादिसाहचर्यात्सर्वेषामपि वैदिकपदानां लौकिकान्यत्वमिति, तन्न । न हि केषांचिल्लौकिकभेदमात्रेण सर्वेषां तथात्वम्, प्रमाणाभावात् । अन्यथा सर्वेषां वैदिकपदानां लौकि-

1. भावात्संभवात्—क, ख. 2. तदेकत्वात्—ख, ग. 3. इत्यत्र—ख, ग.

कान्यत्वे व्यवहारानुपातित्वाभावेन तेभ्योऽर्थावगम एव न स्यात्। यच्चोक्तम् ‘उत्ताना वै देवगवा वहन्ति’ इत्यर्थभेदज्ञापकमिति, तदपि न। तत्र ये उत्ताना वहन्तीत्युद्दिश्य गोशब्दवाच्यत्वं न विधातुं शक्यम्, उत्तानवहनस्याप्रसिद्धत्वात्। अतो वायुपुराणोक्तरीत्या त्रैलोक्यभ्रमणवशाद्देवा अपि कदाचिदिमं लोकमुपरि पश्यन्तीत्येतां दृष्टिमाश्रित्य एतेषामेव गवां दक्षिणात्वादिना देवसंबन्धिनामुत्तानवहनं स्तुत्यर्थमनुकीर्त्यत इति न तद्भेदे ज्ञापकम्। त्रिवृच्चर्वाश्ववालाद्यर्थभेदे सत्यपि सर्वेषां भेदस्तु स्वरुयूपादिभेदस्य तद्भेदनिरासेनैव निरस्तः। अतः सिद्धमेकत्वं लोकवेदयोः पदपदार्थानाम्। इति लोकवेदाधिकरणम्॥

तदेवं सिद्धे लोकवेदयोः पदपदार्थानन्यत्वे गवादिशब्दानधिकृत्येदं विचार्यते। किं व्यक्तिः शब्दार्थः, उत आकृतिविशिष्टा व्यक्तिः, अथवा आकृतिरेवेति। तत्र पूर्वपक्षयति—

प्रयोगचोदनाभावादर्थैकत्वमविभागात्॥ २८॥

व्यक्तिः शब्दार्थो नाकृतिः। कुतः। प्रयोगचोदनाभावात्, अभावादिति च च्छेदः। ‘व्रीहीनवहन्ति’ ‘पशुं संज्ञपयन्ति’ ‘अश्वं नयन्ति’ इत्यादिप्रयोगविधयो हि व्यक्तिवाचित्व एव संभवन्ति नाकृतिवाचित्वे, आकृतेरवहननाद्ययोग्यत्वात्। ननु सति संभवे आकृतिः शब्दार्थो भवतु ‘गाः पश्य’ इत्यादौ; ‘व्रीहीनवहन्ति’ इत्यादौ त्वसंभवे व्यक्तिः शब्दार्थ इत्यत आह—अर्थैकत्वमिति। एकस्य शब्दस्य एकार्थत्वमेव युक्तं न त्वनेकार्थत्वम्, अनेकशक्तिकल्पनाप्रसङ्गात्, प्रयुक्ते शब्दे अन्यतरनिर्धारणाभावेन व्यवहारानुपपत्तेश्च। अष्टदोषदुष्टविकल्पापत्तेश्च। ‘गोशब्देन सास्नादिमानभिधीयते’ इत्याप्तवाक्याद्वाच्यवाचकताग्रहदशायामभिधानक्रियाकरणकर्मणोः सास्नादिमद्व्यक्तिगोशब्दयोरभिधानक्रियाद्वारा ‘ऐककर्म्यान्नियमः स्यात्’ इति तार्तीयिकन्यायात्प्रथममवगतस्य संबन्धस्य नियमरूपस्य कदाचिद्व्यक्तिपरिहारेणाकृतिवाचित्वे बाधप्रसङ्गाच्च। ननु केवलव्यक्तेः शब्दार्थत्वे यस्यां व्यक्तौ गोशब्दशक्तिग्रहः ततोऽन्यत्र तत्प्रयोगो न स्यात्। न च गोत्वजात्या सर्वव्यक्तीः क्रोडीकृत्य शक्तिग्रहान्न दोष इति वाच्यम्। जातिर्हि शब्दादप्रतीयमाना न क्रोडीकर्तुं प्रभवति। केवलव्यक्तिवाचित्वे चाशब्दार्थत्वात्सा कथं शब्दात्प्रतीयेतेत्यत आह—अविभागादिति। तादात्म्यादविनाभावाच्च जातेः प्रतीतिः संभवतीत्यर्थः॥ शक्तिग्रहे च जातिरुपलक्षणं न तु विशेषणमिति तस्याः प्रतीतिमात्रेण शब्दार्थत्वं न शङ्क्यम् ‘योऽयं शुक्लवासाः स देवदत्तः’ इतिवत्। तत्र हि उपलक्षणभूतं वासोऽनभिधायैव देवदत्तोऽभिधीयते। एवमत्राप्युपलक्षणमात्रत्वान्न जातिरभिधीयते। व्यक्तय एव केवला अभिधीयन्ते। एकोपलक्षणत्वादेव व्यक्तिवाचित्वे अनेकार्थत्वदोषोऽपि निरस्तः।

११. आकृत्यधिकरणम्।

अथवा किमेतावता श्रमेण। आकृतिविशिष्टा एव व्यक्तयोऽभिधीयन्ताम्। सूत्रं चैवं योजनीयम्। 'व्रीहीनवहन्ति' इत्यादिप्रयोगविध्यनुसाराद्व्यक्तीनामभिधेयता। आकृतिविशिष्टानामेव व्यक्तीनां शब्दार्थत्वादर्थैकत्वं न त्वनेकार्थता, आकृत्या व्यक्तीनामनुगमात्। आकृतेश्च व्यक्तितादात्म्यादविनाभावाद्वा प्रतीतिसत्त्वाद्विशेषणत्वं युज्यते। तथा च विशेषणभूतया क्रोडीकृतासु सर्वासु व्यक्तिषु शक्तिग्रहश्चोपपद्यते इति। तदेवं केवलव्यक्तीनां वा जातिविशिष्टानां वाभिधेयता, न तु केवलमाकृतेः।

आकृतिमात्रवाचित्वे बाधकमाह—

अद्रव्यशब्दत्वात्॥ २९॥

द्रव्यम् आश्रयव्यक्तिः। तद्वृत्तिधर्मवचनः शब्दः द्रव्यशब्दः। तस्य भावस्तत्त्वम्। एकार्थवृत्तित्वस्यासंभवादिति यावत्। 'षड्गावो देयाः, द्वादश देयाः' इत्यादौ षडादिशब्दानां गोशब्देन एकार्थवृत्तित्वलक्षणं सामानाधिकरण्यं गम्यते। तदेतदाकृतेरेव शब्दार्थत्वेऽनुपपन्नं स्यात्, गोशब्दस्य षडादिशब्दानां च जातिसंख्यावचनानां भिन्नार्थवृत्तित्वात्। व्यक्तिवचनत्वे तु तेषां तदुपपद्यते। विशिष्टव्यक्तिवाचित्वे तु विशेषणभेदे सत्यपि विशेष्याभेदात्तदुपपद्यते। अतो न केवलमाकृतिवाचिता॥

आकृतिमात्रवाचित्वे बाधकान्तरमाह—

अन्यदर्शनाच्च॥ ३०॥

'यदि पशुरुपाकृतः पलायेतान्यं तद्वर्णं तद्वयसमालभेत' इत्यन्यशब्दो दृश्यते। यद्याकृतिरेव वाच्या, तर्ह्यन्यस्मिन्नालभ्यमानेऽपि सैवाकृतिरित्यन्यशब्दो नोपपद्येत। केवलव्यक्तिवाचित्वे तूपपद्यते। विशिष्टव्यक्तिवाचित्वेऽपि विशेष्यभेदमादाय तदुपपत्तिः। तस्मादपि नाकृतिरेव वाच्या॥

इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

आकृतिस्तु क्रियार्थत्वात्॥ ३१॥

तुशब्दः पूर्वपक्षव्यावृत्तौ। आकृतिः गोत्वादिजातिः। सैव शब्दार्थः, न तु व्यक्तिः। कुतः। क्रियार्थत्वात् आकृतेर्वाच्यत्वे सत्येव 'श्येनचितं चिन्वीत' इत्यादिवाक्यानां श्येनसदृशाग्न्याख्यस्थण्डिलविशेषनिष्पादकचयनादिक्रियाप्रतिपादकत्वसंभवात्, व्यक्तेर्वाच्यत्वे तदसंभवात्॥

तथा हि—चेः, क्विप्, इति चानुवृत्तौ 'कर्मण्यग्न्याख्यायाम्' इति सूत्रात्कर्मण्युपपदे चिनोतेरग्न्याख्यस्थण्डिलविशेषे कर्मण्येव वाच्ये क्विप्प्रत्ययो भवतीत्यर्थकात् श्येनशब्दे कर्मवाचके उपपदे चिनोतेः क्विप्। श्येनशब्दस्तत्सदृशे लाक्षणिकः। श्येन इव चीयते श्येनचित् अग्न्याख्यस्थण्डिलविशेषः। तं चिन्वीत चयनेन कुर्यात्। 'ज्योतिष्टोमेन यज्ञेन यजेत' 'टित्करणं करोति' इत्यादिवत्सामान्यविशेषभावेन कथंचित्पुनरुक्तिपरिहारः। श्येनसदृशमग्न्याख्यस्थण्डिलविशेषं चयनेन निष्पादयेदित्यर्थः। श्येनसादृश्यं च नैकया व्यक्त्या, तदत्यये शब्दार्थविलोपप्रसङ्गात्। नापि सर्वाभिर्व्यक्तिभिः; असंभवात्, अतीतानागतानां वर्तमानानां च व्यवहिताव्यवहितानां सकृदुच्चारितेन श्येनशब्देन युगपद्बुद्ध्यनारोहात्, सकृदुच्चरितस्य सकृदर्थप्रत्यायकत्वनियमात्, एकस्य पदस्यानेकार्थत्वापाताच्च। तथा चानन्तशक्तिकल्पनाद्युक्तदोषापातात्। न च जातेरुपलक्षणत्वान्न दोष इति वाच्यम्। एवमपि शक्त्यानन्त्यस्य तदवस्थत्वात्। तथा हि—देवनविभीतकरथावयवात्मकमक्षत्रयमेकापवरकस्थमधिकृत्य कश्चिदाह 'य एतेऽस्मिन्नपवरके [1]स्थितास्तेऽक्षशब्दवाच्याः[2]' इति। तत्र यद्यपि व्युत्पत्तिसमये अपवरकस्थितिरुपलक्षणमासीत्तथापि तदनादरेणान्यत्र स्थिता अपि व्यक्तीरक्षशब्दोऽयं स्वरूपेणैवाभिधत्ते इति भवति शक्तित्रयम्। एवमिहापि व्युत्पत्तिसमये जातेरुपलक्षणत्वेऽपि तामस्पृशन्नेव सर्वा अपि व्यक्तीः प्रातिस्विकतत्तत्स्वरूपेणैवाभिधत्ते इति शक्त्यानन्त्यं दुर्वारम्। अभिधानसमये जातिसंस्पर्शाभावेन शब्दान्निर्विकल्पकस्यैवापाताच्च। जात्यादिधर्मविशिष्टज्ञानं हि सविकल्पकम्। न चैतद्दोषपरिहारायाभिधानसमयेऽपि जातेरुपलक्षणत्वं स्वीक्रियत इति वाच्यम्। एवं तर्हि 'नागृहीतविशेषणा विशेष्यबुद्धिरुत्पद्यते' इति न्यायेन जात्यभिधानावश्यंभावे तत एव व्यक्तेः प्रतीतिसिद्धेः अभिधेयत्वासंभवात्। एतेन विशिष्टाभिधानमपि प्रत्युक्तम्। किंच 'गामानय' इत्युक्ते 'गोव्यक्तिषु का गौरानेया' इति भवति संशयः इति न व्यक्तीनामभिधेयता, शब्दस्य निश्चयजनकत्वात्। गोसामान्यरूपजातेस्तु गोशब्दान्निश्चयात्मिका बुद्धिर्भवतीति स्यात्तस्या अभिधेयता। एवं श्येनादिशब्देऽप्यूह्यम्। एवं च श्येनजातिसदृशाग्न्याख्यस्थण्डिलविशेषनिष्पादकचयनक्रियाद्यनुग्रहाय जातेरभिधेयता। जातिसादृश्यं च तदुपस्थितव्यक्तिद्वारा।

अथ जातिवाचित्वे उक्तबाधकान्यनूद्य निराकरोति—

न क्रिया स्यादिति [3]चेन्नार्थान्तरे विधानं न द्रव्यमिति चेत्तदर्थत्वात्प्रयोगस्याविभागः ॥ ३२ ॥

विधानमित्यनन्तरम् 'इति चेत्' इत्यनुषज्यते। न द्रव्यमित्यत्र तु तस्यानुषङ्गो न भवति,

---

1. अधुना स्थिताः—क, घ. 2. शब्दाभिधेयाः—क, ग, घ. 3. चेदर्थान्तरे।

वाक्यान्तरेण व्यवहितत्वात् । तथा च सूत्रकारो वक्ष्यति 'व्यवायान्नानुषज्यते' इति । अतस्तत्र 'इति चेत्' इति पृथगुपात्तम् । बाधकत्रयमप्येकेनैव हेतुना परिह्रियत इति युगपत्तदनुवादः । तदर्थत्वादित्यतः पूर्वं नेत्यध्याहारः । तथा च, न क्रिया स्यादिति चेन्न तदर्थत्वात्प्रयोगस्याविभागः, नार्थान्तरे विधानमिति चेन्न तदर्थत्वात्प्रयोगस्याविभागः, न द्रव्यमिति चेन्न तदर्थत्वात्प्रयोगस्याविभागः इति त्रीणि वाक्यानि संपन्नानि । तत्र प्रथमस्यायमर्थः—जातेर्वाच्यत्वे तत्र अवहननादिक्रिया न स्यादिति चेत्तन्न । कुतः । अवहननादिप्रयोगस्य तदर्थत्वात् व्यक्त्यर्थत्वेनैव बोधनात् । ननु तत्र व्रीह्यादिशब्दानामाकृतिवाचित्वे कथमवहननादेर्व्यक्त्यर्थता, तत्राह—अविभाग इति । न हि जातिर्नाम व्यक्तितः पृथग्भूता पदार्थान्तरं शब्दाद्गम्यते, किंतु व्यक्तितादात्म्यापन्नैव । एकमेव हि वस्तु विशेषात्मना सामान्यात्मना च गम्यते । तत्र शब्दतः सामान्यात्मनैव गम्यत इति सामान्यमेव शब्दार्थः । सामान्यात्मना प्रतीते विशेषवस्तुनि च क्रियासंबन्धो न विरुध्यते, सामान्यस्य विशेषानतिरेकात् । द्वितीयं तु वाक्यमेवं योजनीयम्— जातेर्वाच्यत्वे 'अन्यं तद्वर्णं तद्वयसम्' इत्यर्थान्तरे विधानं न स्यादिति चेत्तन्न, तदर्थत्वात् इत्यादि पूर्ववत् । जातिव्यक्त्योरनतिरेकात् व्यक्त्यभिप्रायेणान्यत्वमुपपद्यत इति भावः । तृतीयं त्वेवं योज्यम्—आकृतेर्वाच्यत्वे 'षड्गावो देयाः' इत्यादौ गवादिद्रव्यं षट्त्वाद्याश्रयतयोपदिश्यमानं युक्तं न स्यात् । 'न द्रव्यवचनम्' इति पाठे तु गवादिद्रव्याश्रयषट्त्वादिप्रतिपादनं न स्यादिति चेत्तन्न, तदर्थत्वादिति पूर्ववत् । यदा तु जातिव्यक्त्योर्भेद एवाश्रीयते, तदा जातौ प्रोक्षणादिबाधादेव लक्षणया तत्र व्यक्तिपरत्वम् । न तदर्थत्वादित्यादि त्वेवं योज्यम् । प्रयुज्यत इति प्रयोगः । प्रोक्षणादिसंयोगेन प्रयुज्यमानस्य गवादिपदस्य तदर्थत्वात् लक्षणया व्यक्तिवाचित्वान्नोक्तदोषत्रयम् । अविभागः जातिव्यक्त्योरविनाभावश्च लक्षणापादकः शक्यसंबन्धः इति । तत्र 'पशुना यजेत' 'अरुणया गवा क्रीणाति' इत्यादौ यत्र करणत्वश्रवणं तत्रामूर्तयोरपि जातिगुणयोर्द्रव्यपरिच्छेदद्वारा मुख्यमेव करणत्वम् । द्वारवदेव हि कारणं करणमित्युच्यते । 'स्थाल्यामपो गृह्णाति' इत्यादावधिकरणत्वमपि द्रव्यस्यैव; न जातेः, असंभवात् । तथा 'विप्राय गां ददाति' इत्यादौ संप्रदानत्वादिकमपि द्रव्यप्रतिग्रहीतृत्वादिलक्षणं जातेरमूर्तत्वान्न संभवतीति व्यक्तिपरतैव विप्रादिशब्दानामित्याद्यूह्यम् । इत्याकृत्यधिकरणम् ॥

इति प्रथमाध्याये तृतीयः पादः ॥

चतुर्थः पादः ॥

निर्मथ्य निगमसिन्धून्विविधन्यायाभिधानमन्थानैः ।
धर्मसुधामुद्धरते भूयो मुनये नमोऽस्तु जैमिनये ॥

प्रमाणाध्याये प्रथमपादे विध्यर्थवादमन्त्रनामधेयात्मकवेदस्य विध्यंशे प्रामाण्यं विचार्य, द्वितीये अर्थवादमन्त्राणां प्रामाण्यं विचार्य, विध्यर्थवादमन्त्रमूलकस्मृत्यादीनां तृतीये प्रामाण्यं विचार्य, चतुर्थपादेऽस्मिन्नामधेयभागस्य[1] प्रामाण्यं विचार्यते ॥

तदिह 'उद्भिदा यजेत' इत्याद्युदाहृत्य चिन्त्यते, किमत्रोद्भिदादिपदानां धर्मप्रामाण्यमस्ति, उत नेति । नेति ब्रूमः । तथा हि—विध्यर्थवादमन्त्रभागानां विधानस्तुतिप्रकाशनैर्धर्मे प्रामाण्यं व्यवस्थापितं प्राक् । तत्र नामधेयभागस्य किं विधिभागेऽन्तर्भावः, उतार्थवादभागे, आहोस्विन्मन्त्रभागे। आद्येऽपि नामधेयभागस्य विध्यन्तर्भावः किं साध्याभिधानात्, साधनाभिधानाद्वा, गुणविधानेनेतिकर्तव्यतान्तर्भावाद्वा, स्वरूपेणैव तदन्तर्भावाद्वा । नाद्यः, उद्भिदादिशब्दस्य फलेष्वप्रसिद्धत्वात् । न द्वितीयः, भावनायाः समानपदोपात्तधात्वर्थावरुद्धत्वेन तत्र साधनान्तरसमर्पकत्वासंभवात् । न च धात्वर्थ एव यागो नाम्ना परिच्छिद्यत इति वाच्यम्, प्रवृत्तिविशेषकरत्वाभावेन वैयर्थ्यात् । न तृतीयः, उद्भिदादिरूपस्य लोके गुणत्वेनाप्रसिद्धत्वात्, 'यागेन पशून्कुर्यात्' 'उद्भिदा यागं कुर्यात्' इति वाक्यभेदप्रसङ्गात्, उद्भिद्वता यागेनेत्यर्थे मत्वर्थलक्षणादोषाच्च। न चतुर्थः, जुह्वादिवदङ्गविधिविधेयत्वाभावेन नामस्वरूपस्य इतिकर्तव्यतान्तर्भावानुपपत्तेः । न हि 'जुह्वा जुहोति' इत्यादिवत् 'नाम्ना इदं कुर्यात्' इति विधिरस्ति । उद्भिदादिशब्दस्य नामत्वासंभवाच्च । न ह्युद्भिदादिशब्दो रूढ्या कर्मणि प्रसिद्धः । नापि योगेन, ऊर्ध्वविदारणसाधनखनित्रादावेव तस्य सत्त्वात् । नापि मुख्यद्वितीयः, उद्भिदादिनामधेयतः स्तुतेरनवगमात् । नापि मुख्यतृतीयः, वैदिकानां तत्र मन्त्रप्रसिद्ध्यभावात् । अतो नामधेयभागस्य न धर्मे प्रामाण्यमिति पूर्वः पक्षः ।

सिद्धान्तयति—

उक्तं समाम्नायैदमर्थ्यं तस्मात्सर्वं तदर्थं स्यात् ॥ १ ॥

1. नामधेयस्य—क, घ.

समाम्नायस्य समस्तस्य वेदस्य ऐदमर्थ्यम् अस्मै धर्मप्रमितिजननायायमिदमर्थः अर्थेन नित्यसमासः, तस्य भावः ऐदमर्थ्यम् । उक्तम् अध्ययनविधिवशादर्थवादाधिकरणे व्यवस्थापितम् । तस्मात् तथा व्यवस्थापितत्वात् । उद्भिद्वलभिदादिसर्वनामधेयमपि तदर्थं धर्मप्रमितिजननार्थं स्यात् । ततश्चाध्ययनविधिपरिगृहीतस्य नामधेयभागस्यापि विध्येकवाक्यतया प्रामाण्येन भाव्यमित्येतदिहाधिकरणे स्थितम् ॥ तदेतदर्थवादाधिकरणे विचारितमपि करिष्यमाणगुणविधिनामधेयविचाराय स्मार्यते । यदि हि उद्भिदादिपदानां प्रामाण्यमविचार्यैव गुणविधिनामधेयविचारः क्रियेत, तर्हि तद्विचारस्य स्वातन्त्र्यापत्त्या प्रमाणाध्यायासंगतिः स्यात् । नामधेयप्रामाण्यविचारपूर्वकमेव गुणविधिनामधेयविचारे तु विचारितनामधेयप्रामाण्यप्रतिष्ठार्थत्वाद्गुणविधिनामधेयविचारस्य नासांगत्यमिति फलति । अतोऽत्र नामधेयभागस्य व्यवस्थापितमपि धर्मप्रामाण्यमिहावश्यं स्मारणीयम् । तदेतत् 'उक्तम्' इत्यनेन ध्वनितम् । तस्य हि उक्तं न विस्मर्तव्यमित्यर्थः ।

१. उद्भिदादिशब्दानां यागनामतयाप्रामाण्याधिकरणम् ।

तदेवं नामधेयभागस्य विध्येकवाक्यतया सिद्धे प्रामाण्ये 'उद्भिदा यजेत' इत्यत्र भवत्येषा चिन्ता, किमुद्भिच्छब्दो गुणविधिः, उत नामधेयमिति । गुणविधिरिति ब्रूमः । नामधेयत्वे हि यजिना यावती प्रवृत्तिः, तावत्येव नाम्नापि भवति न ततोऽतिशयितेति नाम्नो नैरर्थक्यं स्यात् । अतः उद्भिनत्ति ऊर्ध्वं विदारयतीति व्युत्पत्त्या उद्भिच्छब्दस्य खनित्रादिपरत्वमाश्रित्य प्रकृतज्योतिष्टोमयागानुवादेन खनित्रलक्षणगुणविधिरिति युक्तमाश्रयितुम् । प्रकृतो हि ज्योतिष्टोमयागः, ताण्डकब्राह्मणे ज्योतिष्टोमानन्तरमेव उद्भिदाद्याम्नानात् । यद्यपि, ताण्डके एकाहब्राह्मणे प्रथमेऽध्याये 'प्रजापतिर्वा इदमेक आसीत्' इत्यादिना ज्योतिष्टोमं प्रस्तुत्य, 'एष वाव प्रथमो यज्ञो यज्ञानाम्' इति तस्य प्राथम्यं विधाय, 'गौश्चाश्वतरश्च' इत्यादिना दक्षिणाविधानेनोपसंहृत्य, 'अथैष गौः अथैष आयुः' इत्यादिना गवायुर्विश्वजिदाद्येकत्रिकान्तान्क्रतूननुक्रम्य, द्वितीयाध्याये व्रात्यस्तोमादींश्चातुर्मास्यसोमान्तान्क्रतूननुक्रम्य, तृतीयेऽध्याये उपहव्यादीन्द्विरात्रान्तान्क्रतूननुक्रम्य, चतुर्थेऽध्याये 'अथैष राट्' इत्यादिना राड्विराडौपशदपुनःस्तोमचतुष्टोमान्क्रतूननुक्रम्य, सप्तमखण्डिकायाम् 'असुराणां वै वलः' इत्यादिना उद्भिद्वलभिदावनुक्रान्तौ । अतः उद्भिद्वाक्ये यजिना बहुव्यवहितस्य ज्योतिष्टोमस्य कथमनुवाद इति, तथापि गवायुरादीनामप्यत्रोदाहरणत्वान्न दोषः । नन्वेवमुद्भिच्छब्दस्य गुणविधित्वे तत्र यागस्य साध्यत्वेनान्वयात्पशुकामपदस्यानन्वयापत्तिरिति चेत्, तर्हि ज्योतिष्टोममाश्रित्य उद्भिद्गुणस्य फलाय विधिरस्तु । तत्र तृतीयानिर्देशात्करणभूतमुद्भित्फले विधीयते । तच्च कुत्र करणभूतमित्यपेक्षायां संनिधानात्प्रकृतयागं प्रतीति गम्यते । ततश्च ज्योतिष्टोमयागसाधनेन उद्भिदा पशून्भावयेदिति वचनव्यक्तिः संपद्यते । इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

अपि वा नामधेयं स्याद्यदुत्पत्तावपूर्वमविधायकत्वात् ॥ २ ॥

अपि वेति पूर्वपक्षव्यावृत्तौ। उद्भिदेति न गुणविधिः, किंतु नामधेयं स्यात्। यत् यतः कारणात्। नामधेयत्वे सति, उत्पत्तौ 'उद्भिदा यजेत' इति विधिवाक्ये। अपूर्वं ज्योतिष्टोमाद्यागान्तरं विधेयतया लभ्यते। गुणविधित्वे तु ज्योतिष्टोमयागोऽनूद्येतेति यागान्तरविधिर्न लभ्येत। एवं च नामधेयत्वे आनर्थक्यमिति निरस्तम्।

२. उद्भिदादिशब्दानां यागनामधेयताधिकरणम्।

ननु लोकवेदयोरुद्भिच्छब्दस्य कर्मणि कथंचिदप्यप्रसिद्धत्वेन नामधेयत्वासंभवाद्गुणविधानमेव युक्तमित्यत आह—अविधायकत्वादिति। सति नामत्वसंभवे गुणविधायकत्वासंभवादित्यर्थः। तथा हि— फलाय गुणविधौ धातोर्न विधेयसमर्पकत्वम्, धात्वर्थस्याविधेयत्वात्। नाप्युद्देश्यसमर्पकत्वम्, धात्वर्थोद्देशेन कस्यचिदविधानात्। अतो न धातोः स्वार्थमुच्चारणम्। किंतूद्भित्पशुसंबन्धविधानाय विधिप्रत्ययस्यावश्यकत्वे केवलस्य तस्य प्रयोगानर्हत्वात्तदर्थं धातूच्चारणमित्यत्यन्तपारार्थ्यं यजेः प्रसज्येत। विधायकप्रत्ययस्य समानपदोपात्तसंनिहितधात्वर्थमुल्लङ्घ्य पदान्तरोपात्तगुणविधायकत्वे विधिविधेययोर्विप्रकर्षश्चापद्येत। यद्यपि कर्मणि गुणविधिपक्षे धातोरुद्देश्यसमर्पकत्वेन विध्युपयोगान्नात्यन्तपारार्थ्यम्, तथापि विधिप्रत्ययस्य समानपदोपात्तधात्वर्थमुल्लङ्घ्य पदान्तरोपात्तगुणविधायकत्वात्स्यादेव किंचित्पारार्थ्यं विप्रकर्षः। पशुकामपदानर्थक्यं च दुर्वारमेव। न चैवं सति 'दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयात्' इत्यादौ फलाय गुणविधिः 'व्रीहिभिर्यजेत' इत्यादौ कर्मणि गुणविधिश्च न स्यादिति वाच्यम्। दधिव्रीह्यादिशब्दानां निरूढत्वेन कथंचिदपि धातुसामानाधिकरण्यासंभवेन तथाश्रयणेऽप्युद्भिच्छब्दस्य उद्भिनत्ति पशून्प्रकाशयतीति व्युत्पत्त्या यागवाचकस्य धातुसामानाधिकरण्येन नामधेयत्वसंभवेन गुणविधानासंभवात्। धातूनामनेकार्थत्वादुपसर्गवशाच्च उत्पूर्वकभिदेः प्रकाशनार्थत्वात्, 'उद्भिन्नविद्युद्वलयो घनस्ते' इत्यादिप्रयोगदर्शनाच्च। न च धातुपारार्थ्यादिदोषाभावादुद्भिद्वता यागेनेति गुणविशिष्टकर्मविधिः किं न स्यादिति वाच्यम्, मत्वर्थलक्षणादोषप्रसङ्गात्। 'सोमेन यजेत' इत्यादौ सोमादिशब्दानामर्थान्तरेऽत्यन्तरूढानां यागे कथंचिदप्यप्रसिद्धत्वादप्रसिद्धकल्पनातो वरं प्रसिद्धार्थद्वारेण लक्षणाश्रयणमित्यगत्या मत्वर्थलक्षणामाश्रित्य सोमवता यागेन समीहितं कुर्यादिति विशिष्टविधानमङ्गीकृतम्। इह त्ववयवद्वारेण कर्मणि प्रसिद्धेर्नामधेयत्वमेव युक्तम्। ननु अत्र किमुद्भित्त्वेन यागस्य बोधः, उत उद्भिन्नामकत्वेन। नाद्यः, उद्भित्त्वं हि न जातिः, लौकिकानुगतव्यवहाराभावात्। नापि पशूच्छेदनसाधनत्वम्। तर्हि पशूच्छेदनसाधनेन यागेन पशून्भावयेदित्यर्थपर्यवसानेन पौनरुक्त्यापातात्। न द्वितीयः, उद्भिन्नाम्नः उद्भिच्छब्दानभिहितत्वेन शाब्दबोधे प्रकारत्वानुपपत्तेः, शब्दोपस्थितस्यैवान्वयबोधविषयत्वनियमात् इति चेत्, सत्यम्। उद्भिन्नामकत्वेन यागस्य बोधः। उद्भित्पदं हि स्वेना-

नभिहितमपि प्रत्यक्षश्रुतत्वमात्रेण स्ववाच्यकर्मविशेषमन्यस्माद्व्यावर्तयद्विशेषणभावमनुभवति, शब्दोपस्थितस्यैवान्वयबोधविषयत्वनियमस्य संज्ञाशब्दव्यतिरिक्तविषयत्वात्। न चैवं सति पशूद्भेदनसाधनत्वस्य शाब्दप्रतीतिविषयत्वाभावात्तदर्थकयोगाश्रयणवैयर्थ्यमिति वाच्यम्। उद्भिच्छब्दस्य योगेन खनित्रादिलक्षणगुणविध्यर्थत्वस्यैव प्रसक्तौ योगस्य कर्मण्यपि समानत्वान्न गुणविधित्वनिर्णायकतेति दर्शयितुं योगोपपादनोपपत्तेरित्यन्यत्र विस्तरः। न च नामधेयत्वे [1]उद्भिच्छब्दस्यानर्थक्यमिति वाच्यम्। कर्मभेदाख्यापनार्थत्वस्य[2] सूत्रे 'यदुत्पत्तावपूर्वम्' इत्यनेन दत्तोत्तरत्वात्। यथा चैतत्तथा द्वितीयस्य द्वितीये 'संज्ञा चोत्पत्तिसंयोगात्' इत्यत्र स्फुटीभविष्यति। वस्तुतस्तु ताण्डकतलवकारवाजसनेयकादिब्राह्मणेषु नाम्नामेवंजातीयकानां निर्वचनं बहुलमुपलभ्यते। तत्र ताण्डके तावत् 'यद्वै तद्देवाँ असुरानेभ्यो लोकेभ्योऽगोपयत्तदेव गोर्गोत्वम्' 'अथैष आयुरायुषा वै देवा असुरानयुवत यद्विश्वमजयत्तस्माद्विश्वजित्। स एतमभिजितमपश्यत्तेनानभिजितमभ्यजयत्' इत्यादि, तलवकारब्राह्मणे च 'वलभिदैव वलमभिदन्' 'उद्भिदा गा उदसृजन्त' 'यत्पृतनामजयंस्तत्पृतनाजितः पृतनाजित्त्वम्' 'यदुपाह्वयत तदुपहव्यस्योपहव्यत्वम्' इत्यादि, वाजसनेयके च 'स वै दक्षो नाम। तद्यदनेन सोऽयजत तस्माद्दाक्षायणयज्ञ इत्याख्या। तदुहैके वसिष्ठयज्ञ इत्याचक्षते। स वा एकेन नाम्ना वसिष्ठस्तमेनमन्वाचक्षते' इत्यादि, तैत्तिरीयके च 'तं वा एतं वाजपेय इत्याहुः। वाजाप्यो वा एषः। वाजं ह्येतेन देवा ऐप्सन्' 'यद्व्यहन्, तद्विघनस्य विघनत्वम्' इत्यादि। ततश्च यत्रैवं निर्वचनं नोपलभ्यते, तद्विषयेयमधिकरणप्रवृत्तिः। इत्युद्भिदधिकरणम्॥

'चित्रया यजेत पशुकामः' 'त्रिवृद्बहिष्पवमानम्' 'पञ्चदशान्याज्यानि' 'सप्तदशानि पृष्ठानि' इत्यत्र किं चित्राबहिष्पवमानाज्यपृष्ठशब्दा गुणविधयः, उत नामधेयानीति संशयः।

३. चित्रादिशब्दानां यागनामधेयताधिकरणम्।

तत्रोद्भिदादिशब्दस्य यौगिकस्य कर्मण्यपि संभवद्योगस्य कर्मनामधेयत्वं युज्यते। चित्रादिशब्दास्तु व्रीह्यादिशब्दवद्रूढ्यार्थान्तरवाचिनः कथं कर्मनामतां भजेरन्। अतो गुणविधय एवैते। तथा हि—'चित्रया यजेत' इत्यत्र स्त्रीत्वस्य प्राणिन्येव मुख्यत्वात्तदनुसारेण प्राणिद्रव्यकाग्नीषोमीयपशुयागविषयकत्वं वाक्यस्य गम्यते। न तु 'दधि मधु घृतमापो धानाः' इत्यादिवाक्यलब्धप्रकृतयागपरत्वं कर्मान्तरपरत्वं वा। ततश्च बहुरूपत्वलक्षणचित्रत्वं स्त्रीत्वं करणकारकमिति त्रीण्यग्नीषोमीययागानुवादेन विधीयन्ते। न चैवं सति विध्यावृत्तिलक्षणवाक्यभेदः स्यादिति वाच्यम्। चित्रत्वस्त्रीत्वविशिष्टकारकस्य पृथग्विधिव्यापारं विनैवैकपदोपादानतो लाभात्। न चैवमपि यागे चित्रत्वस्त्रीत्वविशिष्टकारकस्य फले यागस्य च विधानाद्वाक्यभेदो दुष्परिहर इति वाच्यम्। पशुयागं कुर्वतोऽवश्यं पश्वर्जनेच्छावत्त्वेन

1. उद्भित्पदस्य—क, ग, घ. 2. व्याख्यानार्थत्वस्य—क.

पशुकामपदस्य तदनुवादत्वोपपत्तेः । 'त्रिवृद्बहिष्पवमानम्' इत्यत्र च 'सदसो बहिर्व्यजनादिना त्रिगुणं वायुं संपादयेत्' इति गुणविधित्वं स्तुतावुपपाद्यम् । 'पञ्चदशान्याज्यानि' इत्यत्र च आज्यस्य संसर्गिद्रव्यस्य स्वतः संख्यायोगासंभवात्पञ्चदशपात्रनिहितत्वेन पञ्चदशपलादिपरिमितत्वेन वा संख्यायोगो भवति । आज्यस्य च स्वरूपेण स्तोत्राङ्गत्वासंभवात्संनिधानेन तद्वाच्यम् । तच्च संनिधापनं विना न संभवतीति पञ्चदशत्वसंख्याकान्याज्यानि स्तोत्रकाले संनिधापयेदिति पर्यवसानात्सुगमं गुणविधानम् । 'सप्तदशानि पृष्ठानि' इत्यत्रापि स्तोत्रकाले सप्तदश पुरुषाः स्वस्वपृष्ठानि प्रदर्शयेयुरिति स्तोत्रसाधनत्वमुपपाद्यम् । एषु च त्रिवृत्त्वादिविशिष्टपवमानादिविधानान्न वाक्यभेदः । एवं च 'बहिष्पवमानेन स्तुवते' 'आज्यैः स्तुवते' 'पृष्ठैः स्तुवते' इति वाक्येषु बहिष्पवमानादिपदं प्रदर्शितगुणवाक्यप्राप्तगुणानुवादकमेव, न तु नामधेयमिति प्राप्ते सिद्धान्तयति—

यस्मिन्गुणोपदेशः प्रधानतोऽभिसंबन्धः ॥ ३ ॥

नामधेयं स्यादित्यनुवर्तते । यस्मिन् 'चित्रया यजेत' इत्यादिवाक्ये गुणोपदेशः अनेकगुणविधानं संभाव्यते, तत्र वाक्यभेदप्रसङ्गेन तस्यायुक्तत्वान्नामधेयं स्यात् । गुणविधित्वे बाधकमुक्त्वा नामधेयत्वे साधकमाह—प्रधानतोऽभिसंबन्ध इति । प्रधानेन धात्वर्थेन अभिसंबन्धः सामानाधिकरण्यं यतः, यतश्च प्रधानेन धात्वर्थेन अभिसंबन्धः वाचकत्वम् अन्वाख्यानार्थवादतो गम्यत इत्यर्थः । तथाहि—'चित्रया यजेत' इत्यत्र गुणविधिरिति वदन्प्रष्टव्यः । किं पश्वनुवादेन चित्रत्वस्त्रीत्वविधिः, उत यागानुवादेन तयोर्विधिः, उत पशुयागानुवादेन तदुभयविशिष्टकारकविधिः । नाद्यद्वितीयौ, वाक्यभेदप्रसङ्गात् अग्नीषोमीयपशौ केवललोहितत्वलोहितसारङ्गत्वकृष्णसारङ्गत्वविधिभिर्विरोधप्रसङ्गाच्च । विकल्पस्य चाष्टदोषदुष्टत्वात् अग्नीषोमीययागस्य उत्पत्तिशिष्टपुंस्त्वविशिष्टपशुलक्षणकारकावरुद्धत्वेन तत्र स्त्रीत्वादिविधानानुपपत्तेश्च । अत एव न तृतीयः । उत्पत्तिशिष्टकारकान्तरावरुद्धत्वादुभयविशिष्टकारकविधाने गौरवाच्च । पशुकामपदस्यानर्थक्यप्रसङ्गाच्च । न चायं द्रव्यार्जनाङ्गपशुकामानुवाद इति युक्तम्, तदनुवादत्वस्य स्वर्गकामाधिकरणे निराकरिष्यमाणत्वात्; अग्नीषोमीययागगुणविधित्वे 'दधि मधु घृतमापो धाना भवन्ति' इति प्रकृतदध्यादियागातिक्रमापत्तेश्च । अतश्चित्रापदस्य प्रकृतदध्यादिविचित्रद्रव्यकेष्टिनामधेयत्वमेव युक्तम् । 'त्रिवृद्बहिष्पवमानम्' इत्यत्रापि त्रिवृत्त्वबहिष्पवमानानामनेकपदोपात्तानां विशिष्टप्रतिपत्तिनियमाभावे सति विध्यन्वयस्यापेक्षितत्वेन त्रिवृद्बहिष्पवमानानां परस्परसंबन्धं विनैव स्वातन्त्र्येण विधिसंबन्धार्थं त्रयविधानेन वाक्यभेदापत्तेर्न गुणविधिः । अतो बहिष्पवमानशब्देन स्तोत्रमनूद्य त्रिवृत्त्वमात्रस्य विधिरिति वक्तव्यम् । तच्च 'बहिष्पवमानेन स्तुवते' इत्युत्पत्तिवाक्ये बहिष्पवमानशब्दस्य नामधेयत्वे सत्येव संगच्छते, नान्यथा । उत्पत्तिवाक्येऽस्मिन्बहिष्पवमानशब्दस्य नामधेयत्वाभावे हि

उत्पन्नं स्तोत्रं गुणवाक्यगतबहिष्पवमानशब्दः कथमनुवदितुं शक्नुयात्। एवम् 'पञ्चदशान्याज्यानि' 'सप्तदशानि पृष्ठानि' इत्यत्रापि 'आज्यैः स्तुवते' 'पृष्ठैः स्तुवते' इत्याज्यपृष्ठशब्दकत्वेन श्रुतानि स्तोत्राण्यनूद्य पञ्चदशत्वसप्तदशत्वयोर्विधानमूह्यम्। तदेवं चित्राबहिष्पवमानाज्यपृष्ठशब्दानां नामधेयत्वे 'चित्रया यजेत' 'बहिष्पवमानेन स्तुवते' 'आज्यैः स्तुवते' 'पृष्ठैः स्तुवते' इति तृतीयानिर्देशगम्यं भावनाकरणीभूतयजिस्तुतिसामानाधिकरण्यमप्यनुगृहीतं भवति। शक्नुवन्ति च चित्रादिशब्दाः कर्मण्यपि योगेन वर्तितुम्। तथाहि—चित्राशब्दस्तावद्दध्यादिविचित्रद्रव्यकत्वलक्षणयोगेन इष्टिविशेषे वर्तत इति प्राञ्चः। वस्तुतस्तु तैत्तिरीयके चित्रेष्टौ दध्यादिद्रव्याणि न श्रुतानि, किंतु 'अग्नये दात्रे पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत्' इत्युपक्रम्य 'दधि मधु घृतमापो धानाः' इत्यादिना इष्ट्यन्तर एव विहितानि। चित्राशब्दश्च तत्र प्रकारान्तरेण निरुक्तः 'यद्वा अस्यां विश्वं भूतमधिप्रजायते तेनेयं चित्रा' इति। चीयते द्विपाच्चतुष्पात्पशुलक्षणं सर्वं प्राणिजातमस्यामिष्टौ साध्यसाधनभावसंबन्धेन वर्तत इति व्युत्पत्त्येत्यर्थः। दध्यादिविचित्रद्रव्यकत्वयोगाश्रयणे तु शाखान्तरमन्वेषणीयम्। पवमानसोमदेवत्यमन्त्रसाध्यत्वात्सदसो बहिः क्रियमाणत्वाच्च बहिष्पवमानः स्तोत्रम्। यैर्देवा इमाँल्लोकानाजयंस्तान्याज्यानि स्तोत्राणि। आङ्पूर्वाज्जयतेरौणादिकं रूपम्। यद्वा आजिर्गन्तव्योऽवधिः काष्ठेति पर्यायः। येषु निमित्तेषु देवाः परस्परं कलहायमाना गिरिमेकं काष्ठां कृत्वा ये तामग्रे धावन्तः प्रतिपद्यन्ते तेषामिमानि स्तोत्राणीति समयं कृत्वा धावन्तः कतिपये देवाः प्रत्यपद्यन्त तान्याज्यानि। आजिमर्हन्तीत्यर्थे च्छान्दसो यः। एवं हि तलवकारब्राह्मणे 'त एतान्याज्यानि स्तोत्राण्यपश्यन्' इत्युपक्रम्य श्रूयते 'यदिमान् लोकानाजयन् तदाज्यानामाज्यत्वम्' इति, 'तेऽब्रुवन्, आजिमेषामयाम गिरिं काष्ठां कृत्वेति यदब्रुवन्नाजिमेषामयामेति तदेषां द्वितीयमाज्यत्वम्' इत्यादि। द्वितीयं निर्वचनमित्यर्थः। ताण्डकब्राह्मणे 'आपो वा ऋत्वियमार्च्छन् तासां वायुः पृष्ठे व्यवर्तत' इत्यार्तवयुक्तानामपां पृष्ठे वायोः स्पर्शनं निमित्तमुपक्रम्य वामदेव्यतो रथन्तरादिपृष्ठानामुत्पत्तिरनुक्रान्ता। ततश्च स्पर्शाज्जन्यत इति पृष्ठमिति व्युत्पाद्यम्। 'तिथपृष्ठ' इत्यादिना औणादिकस्थप्रत्ययः सकारलोपश्च। अतश्चित्रादिपदानि नामधेयानीति स्थितम्। इति चित्राज्याधिकरणम्॥

'अग्निहोत्रं जुहोति' 'आघारमाघारयति' इति श्रूयते। तत्राग्निहोत्रपदमाघारपदं च गुणविधिर्नामधेयं वेति संशयः। तत्र गुणविधायकत्वमुद्भिदादिपदानां यौगिकानां मत्वर्थलक्षणादोषान्निराकृत्य कर्मणि योगेन संभवद्वृत्तिकत्वात्कर्मनामधेयत्वं साधितम्। तदेतदत्र विपरीतम्, मत्वर्थलक्षणाभावेन गुणविधित्वे बाधकाभावात्कर्मनामत्वे बाधकसत्त्वाच्च। तथाहि—हूयत इति होत्रं पयोदध्यादि द्रव्यम्। 'हुयामाश्रुभसि' इत्यादिना त्रन्प्रत्ययः। अग्नये होत्रमस्मिन्निति बहुव्रीहिणैव मत्वर्थस्य लाभान्न

४. अग्निहोत्रादिशब्दानां यागनामधेयताधिकरणम्।

मत्वर्थलक्षणा । 'सप्तमीविशेषणे बहुव्रीहौ' इति ज्ञापकाद्व्यधिकरणपदो बहुव्रीहिः, 'कण्ठेकालः' 'उरसिलोमा' 'सच्छास्त्रजन्मा हि विवेकलाभः' इत्यादिवत् । ततश्चाग्न्युद्देश्यकपयोदध्यादिहूयमानद्रव्यकहोमोऽवगतः । तत्राग्निहोत्रपदे होमो न विधेयः, जुहोतिनैव तल्लाभात् । नापि पयोदध्यादि द्रव्यम्, 'पयसा जुहोति' इत्यादिभिस्तल्लाभात् । अत उपसर्जनीभूतोऽप्यग्निरेव विधेय इति प्राञ्चः । वस्तुतस्तु होत्रशब्दो भावसाधनः । अग्नये होत्रं होमः अग्निहोत्रम् । यद्वा, हूयते यस्मिन्कर्मणि तद्धोत्रम् । अग्नये होत्रमग्निहोत्रम् । प्रकृतिविकारभाव एव चतुर्थीसमासविधावपि 'सुप्सुपा' इति समासः । 'लोकतोऽर्थप्रयुक्ते शब्दप्रयोगे शास्त्रेण धर्मनियमो यथा लौकिकवैदिकेषु' इति वार्तिकव्याख्यानावसरे 'धर्माय नियमो धर्मनियमः' इति पातञ्जलभाष्ये चतुर्थीसमासप्रदर्शनात् व्यक्तोक्तत्वाच्च कैयटादिभिः । ततश्च मत्वर्थलक्षणां विनैव गुणविधिसंभवः । बहुव्रीह्याश्रयणे तु 'बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्वपदम्' इति बहुव्रीहिस्वरेण अग्निशब्दे इकारस्य उदात्तत्वे सतिशिष्टस्वरेण अवशिष्टानामचामनुदात्तत्वे ओकारस्य 'उदात्तादनुदात्तस्य स्वरितः' इति स्वरितत्वे रेफादकारस्य 'स्वरितात्संहितायामनुदात्तानाम्' इति प्रचयः स्यात् । 'सुप्सुपा' इति समासाश्रयणे तु 'समासस्य' इत्यन्तोदात्तं भवति । अन्तोदात्तमेव चाग्निहोत्रपदं प्रयुञ्जते तैत्तिरीयादय इत्यन्यदेतत् । प्रकृतमनुसरामः । अग्निहोत्रपदस्य नामधेयत्वे कर्मणो विधेयस्यारूपत्वं स्यात् । द्रव्यदेवते हि यागस्य रूपम्, देवतोद्देश्यकद्रव्यत्यागात्मकत्वाद्यागस्य । तत्र द्रव्यं यद्यपि 'पयसा जुहोति' इत्यादिभिः प्राप्तम् । देवता तु नामधेयत्वे सति न प्राप्नोतीत्यरूपत्वं कर्मणः प्रसज्येत । न च 'यदग्नये च प्रजापतये च सायं जुहोति, यत्सूर्याय च प्रजापतये च प्रातः' इति वाक्याभ्यां देवतालाभान्नारूपत्वमिति वाच्यम् । तयोर्हि वाक्ययोः किमग्न्यादयो गुणा[1] विधीयन्ते, उताग्निप्रजापत्योः सूर्यप्रजापत्योश्च समुच्चितयोर्विधिः, उत तयोः समुच्चयः, उताग्निसमुच्चितस्य सूर्यसमुच्चितस्य च प्रजापतेर्विधानम्, उत प्रजापतिमात्रविधानम् । नाद्यद्वितीयौ, वाक्यभेदात् । न तृतीयः, चशब्दार्थस्य समुच्चयस्य स्वातन्त्र्येणोपस्थित्यभावेन विशेष्यत्वानुपपत्तेः । न चतुर्थः, 'पञ्चदशान्याज्यानि' इत्यत्र संख्याविशिष्टाज्यानामिव समुच्चयविशिष्टप्रजापतेरपि विधानायोगात् । न पञ्चमः । प्रजापतिमात्रविधौ हि 'अग्नये' इत्यस्य 'सूर्याय' इत्यस्य च विधित्वासंभवादनुवादत्वं वक्तव्यम् । तच्च न संभवति, प्रापकाभवात् । न च 'अग्निर्ज्योतिः' 'सूर्यो ज्योतिः' इति मन्त्रवर्णतस्तत्प्राप्तिरिति वाच्यम् । प्रबलब्राह्मणगतचतुर्थ्युपात्तदेवतावरुद्धे कर्मणि दुर्बलमन्त्रवर्णतस्तद्विरुद्धदेवतानिवेशायोगात् । न च प्रजापतिदेवताके कर्मणि कथमग्निसूर्यप्रकाशनसमर्थयोर्मन्त्रयोर्निवेशसंभव इति वाच्यम् । 'वचनान्वयार्थमैन्द्री स्यात्' इति तार्तीयीकाधिकरणन्यायेन वाचनिकविनियोगबलेन प्रजापतिलक्षकतया तदुपपत्तेः, प्रजापतिमात्रविधौ 'यत्सूर्याय प्रजापतये'

1. गुणाश्चत्वारो—क, घ.

इति पुनर्विधानवैयर्थ्याच्च । न च 'यदग्नये च प्रजापतये च सायम्' इत्येवोच्यमाने प्रातर्होमे प्रजापतिर्देवता न स्यात्, 'यत्सूर्याय' इत्युच्यमाने सायंहोमे न स्यादित्युभयोद्देशेन तद्विधिरिति वाच्यम् । योऽयं होमः स चेत्सायं तर्हि 'प्रजापतये' इति विशिष्टोद्देशे वाक्यभेदापातात् । ततश्च 'यदग्नये च' इत्यादिवाक्यद्वये अग्निसूर्यसायंप्रातर्विशिष्टकर्मान्तरविधिरिति वक्तव्यम् । एवं च ततः कथमग्निहोत्रवाक्यविहितकर्मणि देवतालाभः स्यात् । न च 'अग्निर्ज्योतिः' 'सूर्यो ज्योतिः' इति मन्त्रवर्णतस्तल्लाभसंभव इति शङ्क्यम् । 'अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्निः स्वाहेति सायं जुहोति' 'सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिः सूर्यः स्वाहेति प्रातः' इति मन्त्रविध्योः सायंप्रातःप्रत्यभिज्ञाबलेन 'यदग्नये च—' इति वाक्यद्वयविहितविशिष्टकर्मान्तरविषयत्वावगमेनाग्निहोत्रवाक्यविहिते कर्मणि ततो देवतालाभासंभवात् । तस्मादत्राग्निहोत्रशब्दस्य नामधेयत्वे कर्मणोऽरूपत्वापाताद्गुणविधानमेव युक्तम् । एवं चाग्निहोत्रमिति द्वितीयाप्युपपन्ना भवति । नामधेयत्वे हि भावनाकरणीभूतधात्वर्थवाचित्वात्तृतीया स्यात् 'उद्भिदा यजेत' इत्यादिवत् । गुणविधित्वे तु अग्नये होमं कुर्यादित्यर्थपर्यवसानात्सा न विरुध्यते । न च, कस्मिन्होमेऽयं देवताविधिः; न तावत् 'यदग्नये च—' इति विहिते कर्मणि, उत्पत्तिशिष्टदेवतान्तरावरुद्धत्वात्[1]; अत एव न दर्शपूर्णमासादिगतहोमेषु इति वाच्यम् । अविहितदेवताकेषु नारिष्ठादिदर्वीहोमेष्वग्निदेवताविधिसंभवात् । न च मान्त्रवर्णिकदेवतान्तरावरोधात्तत्र[2] नाग्निविधिः संभवतीति वाच्यम् । मन्त्रवर्णप्रवृत्तेः प्रागेव झटिति प्रवृत्तेनाग्निहोत्रवाक्येन तत्राग्नेरेव निवेशाद्देवतान्तरपदानां च तत्रत्यमन्त्रगतानामैन्द्रीन्यायेनाग्निलक्षकत्वोपपत्तेः । वस्तुतस्तु यत्र दर्वीहोमेषु न देवताविधिः, न वा मन्त्राम्नानं तत्र गुणविधानं भविष्यति । अस्ति हि वाजसनेयके हव्यवाहकाण्डे सप्तमाध्यायान्ते 'दर्शपूर्णमासयोरुत्तममनूयाजमिष्ट्वा समानीय जुहोति' इति तादृशदर्वीहोमविधिः । औपभृतमाज्यं जुह्वां समानीय जुहोतीति तदर्थः । एवं चाग्निहोत्रमिति गुणविधिरेव, न तु नामधेयम् । 'यदग्नये च' इत्यादिवाक्यद्वयं तु विशिष्टकर्मान्तरविधायकम् । 'दध्ना जुहोति' इत्यादिस्तु तत्रैव गुणविधिः । 'सायं जुहोति' 'प्रातर्जुहोति' इति च तयोरेव विशिष्टकर्मणोर्विश्वजिन्न्यायकल्प्ये फले समुच्चयविधिः । अन्यथा 'यदग्नये च' इति 'यत्सूर्याय च' इति पृथग्विधिबलात्पृथगेव फलं कल्प्येत । 'अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकामः' 'यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयात्' इति च दर्वीहोमाश्रिताग्निदेवताफले निमित्ते च विधीयते, यावज्जीवानुष्ठितदर्वीहोमाश्रिताग्निना फलं कुर्यादिति । तदेवमग्निहोत्रपदं गुणविधिः, न तु नामधेयमिति स्थितम् । तथा क्षरणार्थकघृधातुतः कर्मणि क्तप्रत्ययान्ताघारशब्दोपात्तक्षरणसमर्थद्रव्यमाज्यपयोमध्वादि द्वितीयानिर्देशतः क्षरणक्रियासंस्कार्यतयावगम्यमानं प्रयोजनाकाङ्क्षालक्षणप्रकरणाद्दर्शपूर्णमासार्थतामुपगतमाग्नेयादीनामुत्पत्तिशिष्टपुरोडाशाद्यवरुद्धत्वादुत्पत्तावद्रव्यकमुपांशुयाजात्मकं प्रधानमास्कन्दतीति तत्र गुणविधित्वम-

1. अवरोधात्—क, ग, घ. 2. देवतावरोधात्तत्र—क, घ.

ध्यवस्यामः । 'सर्वस्मै वा एतद्यज्ञाय गृह्यते यद्ध्रुवायामाज्यम्' इति त्वाज्यभागादिविषयं भविष्यति । ततश्चोपांशुयाजवाक्ये उपांशुयाजं विधाय पर्यवसिते सति उपांशुयाजमनूद्य प्रकरणकल्पितवाक्येन द्रव्यविधिः, क्षरणसंस्कृतेनाघारेण उपांशुयाजं कुर्यादिति । अतो वैयधिकरण्येनैव गुणस्य विधेयतया मतुप्प्रत्ययकल्पनाभावान्न मत्वर्थलक्षणावकाशः । यदि चोपांशुयाजवाक्यमेव प्रकरणसनाथं संस्कृताघारद्रव्यविशिष्टोपांशुयाजविधायकं तदापि न मत्वर्थलक्षणा, क्षरणसंस्कृताघारवता उपांशुयाजेन भावयेदिति मतुप्प्रत्यययुक्तस्यैव वाक्यस्य प्रकरणेन कल्पनात् । न च, प्रकरणतो वाक्यकल्पनापेक्षया अस्मिन्नेव वाक्ये यागविधिर्युक्तः; ततश्चाघारपदं नामधेयमेव भविष्यतीति वाच्यम् । प्रत्यक्षयज्यश्रवणात् द्रव्यदेवतारूपालाभाच्च । 'चतुर्गृहीतं वा एतदभूत्तस्याघारमाघार्य' इति प्रयाजार्थचतुर्गृहीताज्यस्यैकदेशमाघारं क्षरणसमर्थमुद्दिश्य क्षारणं विधीयत इति न ततो द्रव्यलाभः । 'इत इन्द्र ऊर्ध्वोऽध्वर इत्याघारमाघारयति' इत्यनेन तु मन्त्रमात्रं क्षारणसंस्काराङ्गतया विधीयते, 'देवस्य त्वा सवितुः प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्यां पूष्णो हस्ताभ्यामग्नये जुष्टं निर्वपामि' इति निर्वापे हस्ताभ्यामित्यन्तसावित्रमन्त्रवत् । न तु मान्त्रवर्णिकदेवताकल्पनं तद्बलेन वा यागकल्पनम्, गौरवात् । अस्तु वा देवताकल्पनं तद्बलाद्यागकल्पनं च । तथापि तन्नामधेयत्वमाघारपदस्य न संगच्छते, तथा सति यजेः करणत्वेन तद्वाचकनामधेयस्यास्य तृतीयान्तत्वापातात् । गुणविधित्वे तु आघारस्य संस्कार्यत्वाद्द्वितीया न विरुध्यते । अतः 'आघारमाघारयति' इत्यपि गुणविधिः । इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

तत्प्रख्यं चान्यशास्त्रम् ॥ ४ ॥

'यस्मिन्गुणोपदेशः प्रधानतोऽभिसंबन्धः' इति 'नामधेयं स्यात्' इति चानुवर्तते । यस्मिन् 'अग्निहोत्रं जुहोति' इत्यादिवाक्ये अग्न्यादिगुणविधिः संभाव्यते तत्र नामधेयमेव स्यात् । कुतः । यतो नामधेयत्वे प्रधानतोऽभिसंबन्धः विधेयेन धात्वर्थेन विधिप्रत्ययस्य अभिसंबन्धः एकपदवृत्तित्वं लभ्यते । गुणविधित्वे तु विधेयस्य गुणस्य विधिप्रत्ययस्य च भिन्नपदवृत्तित्वं लभ्यते । तथा च गुणस्य विधेश्च संबन्धः पदद्वयसमभिव्याहारवाक्यगम्यः, न तु धात्वर्थविधिसंबन्धवच्छ्रुतिगम्यः । न हि समानपदवृत्तित्वलक्षणश्रुत्या धात्वर्थस्य विधिसंभवे वाक्येन गुणविधानं युक्तम् । यद्यप्याघारवाक्ये क्षरणसमर्थाज्यादिद्रव्योद्देशेन विधेयस्याघारणसंस्कारस्य विधिप्रत्ययस्य च समानपदवृत्तित्वान्नोक्तदोषः, तथापि प्रकरणपरिकल्पिते क्षारणसंस्कृताज्यादिद्रव्येणोपांशुयाजं कुर्यादिति वाक्ये आघारद्रव्यवता उपांशुयाजेन भावयेदिति वाक्ये वा विधिप्रत्ययस्य विधेयाज्यादिद्रव्यस्य च भिन्नपदवृत्तित्वाद्वाक्येन विधानं वाक्यार्थस्य विशिष्टस्य च विधानं दोषः । ननु नामधे-

यत्वे अरूपत्वं दोषः स्यादित्यत्र उत्तरम्— तत्प्रख्यं चान्यशास्त्रमिति । चशब्दो ह्यर्थः, उक्तसमुच्चयार्थो वा । तच्छब्देन 'गुणोपदेशः' इत्युपात्तो गुणः परामृश्यते । यागनामधेयत्वे यागस्य रूपलाभाय यो गुणो विधेयतयापेक्षितः, तं प्रचष्टे विधत्त इति तत्प्रख्यम् । 'आतश्चोपसर्गे' इति कः । विधित्सितस्याग्न्यादिगुणस्य विधायकमन्यच्छास्त्रमस्ति । अतस्तदग्निहोत्रादिपदमपि नामधेयं स्यादित्यर्थः । तथाहि— 'अग्निहोत्रं जुहोति' इत्यग्निहोत्रनामधेयकस्य होमस्य विधिः । 'अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्निः स्वाहेति सायं जुहोति, सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिः सूर्यः स्वाहेति प्रातः' इति विहितमन्त्रवर्णतोऽग्निसूर्यदेवतालाभः । न च योऽयं होमः स चेत्सायमिति वाक्यभेदः शङ्क्यः, होमस्य प्रकरणत एवोपस्थित्या तदंशे शब्दस्य व्यापाराभावात् । 'यदग्नये च प्रजापतये च' इत्यादिवाक्यद्वये अग्निसमुच्चितः सूर्यसमुच्चितश्च प्रजापतिर्विधीयते । तत्र मन्त्रवर्णप्राप्ताग्निसूर्यांशे विधिव्यापाराभावान्न विशिष्टविधिगौरवम् । एवं चाग्निसूर्यानुवादेन प्रजापतिसमुच्चयविधिः[1] पर्यवस्यति । एतेन समुच्चयस्य चार्थस्य विशेष्यत्वाभावान्न विधेयत्वमिति निरस्तम्, तद्विधेरार्थिकत्वात् । 'सायं जुहोति' 'प्रातर्जुहोति' इति कालविधिः । सायंप्रातर्व्यवस्थितमन्त्रवर्णलब्धाग्निसूर्यानुवादेन प्रजापतिसमुच्चयो विधीयमानोऽपि तदनुवाद्यदेवतानुसारेण व्यवस्थयैव प्राप्नोतीति 'यदग्नये च' इति वाक्यद्वये सायं प्रातरित्यनुवादः । अग्निहोत्रमिति द्वितीया तु फलभावनाकरणस्यापि यागस्य 'नासाधितं करणम्' इति न्यायेनार्थाक्षिप्तसाध्यत्वाभिप्रायेति प्राञ्चः । अत्रेदं वक्तव्यम्— तैत्तिरीयकब्राह्मणे 'प्रजापतिरग्निमसृजत' इत्युपक्रम्य 'तं प्रजापतिरब्रवीज्जायस्वेति सोऽब्रवीत्किं भागधेयमभिजनिष्य इति । तुभ्यमेवेदꣳ हूयाता इत्यब्रवीत् । स एतद्भागधेयमभ्यजायत । यदग्निहोत्रम् । तस्मादग्निहोत्रमुच्यते । तद्धूयमानमादित्योऽब्रवीत् । मा हौषीः । उभयोर्वै नावेतदिति । सोऽग्निरब्रवीत् । कथं नौ होष्यन्तीति । सायमेव तुभ्यं जुह्वन् । प्रातर्मह्यमित्यब्रवीत् । तस्मादग्नये सायꣳ हूयते । सूर्याय प्रातः' इति देवताविधिः, केवलाग्निसूर्ययोर्देवतयोर्विधानात् । मन्त्रवर्णप्राप्तो ज्योतिष्टोमगुणो नादर्तव्यः, आग्नेयादियागे 'अग्निर्मूर्धा दिवः' इत्यादियाज्यापुरोनुवाक्यागम्यगुणवत् । 'तूष्णीमुत्तरामाहुतिं जुहोति' 'यत्तूष्णीं तत्प्राजापत्यम्' इति द्वितीयाहुतिरङ्गत्वेन विधीयते, अग्निसूर्यहोमयोरेव प्राधान्यावगमात् । श्रूयते हि वाजसनेयके 'यामग्रे जुहोति सा तस्यै देवतायै यस्या अग्निहोत्रम् अथ या द्वितीया स्विष्टकृद्भाजनमेव सा' इति । एवं च 'यदग्नये च प्रजापतये च' इति वाक्यद्वयमपि यच्छब्दबलादनुवाद एव । एतेन 'चतस्रो गार्हपत्ये जुहोति चतस्रोऽन्वाहार्यपचने द्वे आहवनीये दश संपद्यन्ते दशाक्षरा विराड्विराजा यज्ञः संमितः' इति बह्वृचब्राह्मणे विराट्संपत्तिश्रवणाद्दशानामपि होमानां प्राधान्यमिति वदन्तो निरस्ताः । यदि हि विराट्संपत्तिरेव प्राधान्यप्रयोजिका, तर्हि वैश्वदेवे पर्वणि

---

1. विधौ—क, घ.

'नव प्रयाजा इज्यन्ते, नवानूयाजाः, अष्टौ हवीꣳषि, द्वावाघारौ, द्वावाज्यभागौ, त्रिꣳशत्संपद्यन्ते, त्रिꣳशदक्षरा विराट्' इति श्रवणात्प्रयाजादीनामपि प्राधान्यापत्तिः । अतः 'अग्निहोत्रं जुहोति' इत्यग्निहोत्रपदं पूर्वाहुतेरेव नामधेयम् । एकस्यैवाग्निहोत्रस्य 'सायं जुहोति' 'प्रातर्जुहोति' इत्यभ्यासविधिः । अतः प्रातर्होमस्य सूर्यदेवत्यत्वेऽपि सायंहोमस्याग्निदेवत्यत्वमात्रेण अग्निहोत्रशब्दस्योपपत्तिः । कदाचिदग्निदेवत्यत्वयोगेन समाख्यानोपपत्तेः, श्रवणादिनक्षत्रयोगाभावेऽपि श्रावणी पौर्णमासीत्यादिव्यपदेशवत् । आघारवाक्येऽपि श्रुत्या विधिसंभवे वाक्यतो विधानस्यायुक्तत्वान्न गुणविधित्वमित्युक्तमेव । आङ्पूर्वात् घृधातोर्भावघञन्तमाघारपदमुपसर्गवशाद्यागोत्तरक्षारणरूपहोमस्य नामधेयम् । यागोत्तरक्षारणमेव हि होमः । तथा च सूत्रकारो वक्ष्यति 'जुहोतिरासेचनाधिकः स्यात्' इति । 'प्राञ्चमाघारयति' 'संततमाघारयति' इत्यादिस्तु गुणविधिः । तथा च आघारसंज्ञकेन होमेनोपकुर्यादित्यर्थः । तत्र 'चतुर्गृहीतं वा एतदभूत्' इत्यत्र आघारपदेनाघारमनूद्य 'चतुर्गृहीतं वा एतदभूत्तस्य' इत्यंशेन द्रव्यविधिः । तस्येत्यवयवषष्ठी । यच्चतुर्गृहीतं प्रयाजार्थमाज्यमभूत्तस्यैकदेशेनाघाराख्यं कर्माभिनिर्वर्तयेत्यर्थः । एवं च एकमेवाघारणं लभ्यत इति लाघवम् । गुणविधित्वे तु 'चतुर्गृहीतं वा एतत्' इति जौहवाज्यस्याघारणम्, आघारवाक्येन उपांशुयाजाज्यस्याघारणमित्याघारणविधिद्वयकल्पनागौरवम् । तथा 'इत इन्द्र ऊर्ध्वोऽध्वरः' इति मन्त्रवर्णाद्देवतालाभः । न च निर्वापे सावित्रमन्त्रवन्न देवताकल्पकत्वमिति वाच्यम्, वैषम्यात् । निर्वापे तावत् 'यदाग्नेयोऽष्टाकपालः' इति वाक्यगतदेवतान्तरावरुद्धत्वान्न सावित्रांशस्य देवताकल्पकत्वम् । इह तु देवताकल्पकत्वे न किंचिद्बाधकमस्ति । तथा च 'सूक्तवाकेन प्रस्तरं प्रहरति' इति करणतया निर्दिष्टसूक्तवाकप्रतिपाद्याग्न्यादिदेवताकल्पनवदिहापि इतिकरणेन मन्त्रस्य करणतया विनियोगबलात्तत्प्रतिपाद्यस्येन्द्रस्यापि देवतात्वकल्पनं न विरुध्यते । न च नामधेयत्वे प्रयाजादिवदारादुपकारकत्वमेव स्यात्, न तु संस्कारकर्मत्वमिति वाच्यम् । 'यज्जुह्वां गृह्णाति प्रयाजेभ्यस्तत्' इति प्रयाजार्थतया विहितस्य चतुर्गृहीतस्य स्वतन्त्रकर्मणि विनियोगासंभवेन प्रयाजार्थाज्यसंस्कारत्वस्याप्यवश्यंभावात् । उपपद्यते च पीतशेषस्य पुनः पास्यमानस्य जलस्येव प्रयाजेषूपयोक्ष्यमाणस्याज्यस्य किंचित्क्षारणेन संस्कारः । एवं च प्रस्तरप्रहरणवत्स्विष्टकृद्वच्च यागरूपत्वं संस्कारकर्मत्वं च न विरुध्यते । न च संस्कारकर्मणां नाम्ना विधानं क्वापि न दृष्टमिति वाच्यम् । 'अंशुं गृह्णाति' 'अदाभ्यं गृह्णाति' इत्यादौ तथा दृष्टत्वात् । आघारमिति द्वितीया त्वग्निहोत्रमितिवदर्थाक्षिप्तसाध्यत्वाभिप्राया । तस्मादाघारपदमपि नामधेयमिति । प्रयोजनं पूर्वपक्षे अविहितदेवताकेषु दर्वीहोमेष्वग्निदेवतालाभः, उपांशुयाजाज्यस्य संस्कारलाभश्च । सिद्धान्ते तु दर्वीहोमेषु तथाविधेषु मान्त्रवर्णिकीभिः प्राकरणिकप्रधानदेवताभिरेव वा स्वरूपलाभः । तथा च नैरुक्ताः 'येऽन्येनादिष्टदेवता मन्त्रा यद्देवतः स यज्ञो यज्ञाङ्गं वा तद्देवता भवन्ति' इति । उपांशुयाजार्थस्याज्यस्य क्षारणसंस्काराभावः कर्मान्तरलाभश्चेत्याद्यूह्यम् । इति तत्प्रख्याधिकरणम् ॥

'श्येनेनाभिचरन्यजेत' इत्यत्र गुणविधिर्नामधेयं वेति संशयः । तत्राभिचरणं शत्रुवधः । 'लक्षणहेत्वोः क्रियायाः' इति फलस्यापि हेतुत्वात् शतृप्रत्ययः 'अधीयानः श्वसिति' इतिवत् । यजिश्च प्रकृतज्योतिष्टोमपरः । तथा च ज्योतिष्टोमसाधनेन श्येनेन शत्रुवधं कुर्यादित्यर्थः । तथा च वैयधिकरण्यान्वयेन मत्वर्थलक्षणाभावात्पक्षिविशेष एवात्यन्तनिरूढत्वाच्च श्येनशब्दस्य कर्मणि कथंचिदप्यप्रसिद्धत्वान्नोद्भिन्न्यायः । वाक्यभेदाभावाच्च न चित्राद्याधिकरणन्यायः । तत्प्रख्यशास्त्रान्तराभावाच्च न पूर्वाधिकरणन्यायः । श्येनगुणश्चायं काम्यत्वाद्गोदोहनगुणश्चमसमिव 'सोमेन यजेत' इत्युत्पत्तिशिष्टमपि सोमं बाधते । तथा चागत्या गुणविधिरिति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

५. श्येनादिशब्दानां यागनामधेयताधिकरणम् ।

तद्व्यपदेशं च ॥ ५ ॥

'यस्मिन्गुणोपदेशः प्रधानतोऽभिसंबन्धः' इति 'नामधेयं स्यात्' इति चानुवर्तते । यस्मिन् श्येनवाक्ये गुणविधानमाशङ्क्यते तत्र श्येनपदं नामधेयमेव स्यात्, न तु गुणविधिः । यतः तद्व्यपदेशं वाक्यं प्रधानतोऽभिसंबन्धश्चास्ति तत इति योजना । तद्व्यपदेशमिति बहुव्रीहिः । तस्माद्विधेयत्वेनाभिमताच्छ्येनाद्व्यपदेशः भेदेनाभिधानं वस्तुतो विधेयकर्मणः यत्र तत् तद्व्यपदेशं वाक्यम् 'यथा वै श्येनो निपत्यादत्ते एवमयं द्विषन्तं भ्रातृव्यं निपत्यादत्ते यमभिचरति श्येनेन' इत्येवंरूपम् । अत्र च अयमिति निर्दिष्टस्य विधेयस्य प्रतीयमानं श्येनसादृश्यं श्येनगुणविधौ कथं घटेत । इदंशब्दो हि न तावद्यागपरः । न ह्यन्यस्य विधेयता अन्यस्य च स्तुतिरिति युक्तम् । न च 'अयम्' इति श्येनस्यैव निर्देशो युक्तः । स्वस्यैव स्वसादृश्यानुपपत्तेः । ननु तर्हि, श्येनविशिष्टकर्मविधानमेवास्तु, श्येनविशिष्टस्य यागस्य श्येनरूपविशेषणाद्भिन्नत्वेन सादृश्योपपत्तेः । न चैवं सति सामानाधिकरण्यनिर्वाहाय मत्वर्थलक्षणा स्यादिति वाच्यम् । कर्मण्यप्रसिद्धनामधेयत्वकल्पनापेक्षया प्रसिद्धार्थापरित्यागिन्या मत्वर्थलक्षणाया एव युक्तत्वात् । न च नामधेयत्वेऽपि यथा श्येनो मत्स्यादीन्निपत्यादत्ते एवमयमपि यज्ञो द्विषन्तं भ्रातृव्यं निपत्यादत्ते इति वाक्यशेषगम्येन निपत्यादानक्रियासादृश्येन गौण्या वृत्त्या श्येनशब्दस्य कर्मण्यपि प्रसिद्ध्या नाप्रसिद्धार्थकल्पनमिति वाच्यम् । एवं हि श्येनगतनिपत्यादानसदृशनिपत्यादानवत्त्वेन कर्मणः श्येनशब्देनोपस्थितिर्वाच्या । तथा सति श्येनशब्दोऽयं स्वमुख्यार्थश्येनगतनिपत्यादानं लक्षयित्वा तन्मुखेन तत्सदृशं निपत्यभ्रातृव्यादानमपि लक्षयित्वा तद्वन्तं यागमपि लक्षयेदित्यत्यन्तविप्रकृष्टार्थः स्यात् । तद्वरं साक्षान्मुख्यार्थसंबन्धिनि यागे मत्वर्थलक्षणाश्रयणम् । किंच गौणत्वे मुख्यार्थश्येनस्य भावनानन्वयाच्छ्रुत्यर्थपरित्यागः स्यात् । श्येनवता यागेनेति मत्वर्थलक्षणायां तु श्येनशब्दस्य तद्वल्लक्षकत्वे-

ऽपि विशेष्यांशस्य धातुनैव लाभाद्विशेषणीभूतमुख्यार्थश्येनपरत्वमेवेति भवेच्छ्रुत्यर्थानुग्रहः। तस्माद्गुणविशिष्टकर्मविधिरित्यत आह—प्रधानतोऽभिसंबन्ध इति। चशब्दोऽत्र संबध्यते। यतस्तद्व्यपदेशं वाक्यमस्ति अतो न गुणविधिः। यतश्च नामधेयत्वे प्रधानतः धात्वर्थेन केवलेन विधिप्रत्ययस्य संबन्धो लभ्यते। केवलस्य धात्वर्थस्य विधिर्लभ्यत इति यावत्। विशिष्टविधौ तु—श्येनविशिष्टस्य धात्वर्थस्य विधानं स्यात्। न चैतद्युक्तम्। तथाहि—श्येनविशिष्टस्य यागस्य पदद्वयसमभिव्याहारलक्षणवाक्यगम्यत्वाद्वाक्यार्थविधाने उपस्थितिगौरवम्। नामधेयत्वे तु यागस्य केवलस्य एकेनैव पदेन गम्यमानत्वादुपस्थितिलाघवम्। तथा विशिष्टविधौ विशेषणांशेऽपि विधिप्रत्ययस्य व्यापारो वाच्यः। तथा च तदंशे विधिप्रत्ययस्य विधेयस्य च समानपदवृत्तित्वलक्षणश्रुतिबाधः स्यात्। नामधेयत्वे तु धात्वर्थस्य समानपदोपात्तस्यैव विधानमिति श्रुत्यनुग्रहः। अतो विधिलाघवानुसरणादत्यन्तक्लिष्टामपि गौणीं वृत्तिं वाक्यशेषसिद्धामाश्रित्य श्येनशब्दस्य कर्मनामधेयत्वमेव युक्तमाश्रयितुम्। ननु केवलगुणविधौ तद्व्यपदेशमित्यनेन सादृश्यप्रतिपादकवाक्यशेषविरोधोद्भावनमनुपपन्नम्, 'इन्दुरिन्दुरिव श्रीमान्' इत्यादिवदनन्वयालंकारोपपत्तेरिति चेन्न। अनन्वयालंकारस्य धर्मैक्ये धर्म्यैक्ये च प्रवृत्तेः। आहुश्चालंकारिकाः 'उपमानोपमेयत्वं यदेकस्यैव वस्तुनः। इन्दुरिन्दुरिव श्रीमानित्यादौ तदनन्वयः' इत्यादि। प्रकृते च श्येनात्पृथगेवायमिति धर्मिनिर्देशात् मत्स्याद्यादानभ्रातृव्यादानरूपधर्मभेदाच्च न तदवकाशः। एतेन 'धर्मार्थकामेषु समं प्रपेदे यथा तथैवावरजेषु वृत्तिम्' इत्यादाविव धर्मिभेदनिबन्धनोपमालंकारोऽपि प्रत्युक्तः, तस्यापि धर्मैक्यविषयत्वात्। तस्माच्छ्येनपदं नामधेयम्। एवम् 'संदंशेनाभिचरन्यजेत' 'यथा संदंशेन दुरादेयमादत्ते' इत्याद्यप्युदाहृतं भाष्यादौ। वस्तुतस्तु संदंशेनेत्यनुदाहरणम्। तथाहि—'जातिशब्दा इमे न शक्नुवन्ति यागमभिवदितुम्' इति भाष्यात् 'अत्यन्तरूढा इहोदाहरणम्' इति वार्तिकादिग्रन्थतश्च यौगिकानां क्रियानिमित्तानामिहानुदाहरणत्वमवगतम्। संदंशशब्दश्च संदश्यते पार्श्वद्वये निपीड्य दुरादेयं परिगृह्यते अनेनेति व्युत्पत्त्या तप्तायोगोलादीन्संदंशेन गृह्णातीत्यादौ दुरादेयादानसाधनविशेषे प्रसिद्धः, कर्मण्यपि दुरादेयशत्रुप्राणादानसाधने वर्तितुमर्हतीति उद्भिन्न्यायेनैव तस्य नामधेयत्वं सिद्धमिति कथमिह तदुदाहरणमित्यास्तां तावत्। इति तद्व्यपदेशाधिकरणम्॥

तदेवम् 'अपि वा नामधेयं स्यात्' इत्यादिभिश्चतुर्भिः सूत्रैरुद्भिदादिपदानां नामधेयत्वं व्यवस्थापितम्। एभिरेव न्यायैरन्येषामपि सर्वेषां ज्योतिर्गौरायुर्वाजपेयोऽश्वमेध इषुर्वज्र इत्यादीनां यथायोगं नामधेयत्वं सिद्धम्। तत्र 'वाजपेयेन स्वाराज्यकामो यजेत' इत्यत्र वाजपेयपदस्य यौगिकस्योद्भिन्न्यायेन सिद्धमपि नामधेयत्वमाक्षिप्य समाधातुमिदमारभ्यते— वाजपेयपदं गुणविधिर्नामधेयं वेति

६. वाजपेयादिशब्दानां नामधेयताधिकरणम्।

संशयः। गुणविधिरिति ब्रूमः। न चोद्भिन्न्यायान्नामधेयत्वनिश्चयसंभवः। तत्र ह्यधिकरणे सामानाधिकरण्येनान्वये मत्वर्थलक्षणादोषः। वैयधिकरण्येनान्वये तु यागाश्रितेन गुणेन फलं कुर्यादिति फलाय गुणविधौ गुणेन यागं कुर्यादिति कर्मणि गुणविधौ च यजेरुद्देश्यविधेयसमर्पकत्वाभावात्समानपदोपात्तधात्वर्थं परित्यज्य भिन्नपदोपात्तगुणस्य विधानाच्च धातोः पारार्थ्यं विधिविधेययोर्विप्रकर्षश्च दोषः। कर्मणि गुणविधौ तु कर्मपदानन्वयश्चेति स्थितम्। तत्र कर्मणि गुणविधौ वैयधिकरण्येनैवान्वयाभ्युपगमान्नात्र मत्वर्थलक्षणा प्रसज्यते। नापि कर्मपदानन्वयः। न ह्यत्र केवलं कर्मणि गुणविधिः येन कर्मपदानन्वयः स्यात्। किंतु कर्मणोऽपि करणत्वेन फले विधानम्। न च वाक्यभेदः शङ्क्यः। वाजपेयेन यागं कुर्यात्, यागेन स्वाराज्यं कुर्यादिति विध्यावृत्तौ हि वाक्यभेदः प्रसज्यते। विध्यावृत्तिश्च यागस्य कर्मत्वेन करणत्वेन च पृथगुपस्थितौ सत्यां संभाव्यते। नात्र तथा पृथगुपस्थितिः, कर्मत्वकरणत्ववाचकशब्दाभावात्। यजेतेत्यत्र हि लिङा भावनोच्यते। यजिना यागः। तयोः संबन्धस्तु सामान्यरूपेणैव समभिव्याहाराद्गम्यते। तेन च संबन्धसामान्यरूपेण कर्मत्वकरणत्वयोः संभवति युगपदुपस्थितिः। तथा च यागं यागेन च कुर्यादिति यागस्य कर्मत्वकरणत्वाभ्यां युगपदेव भावनान्वयः। एकाप्येषा भावना विषयभेदाद्भिद्यते यागं कुर्याद्यागेन कुर्यादिति। न तु वस्तुतः। तत्र यागकर्मकांशे यजिद्वारा गुणसंबन्धं यागकरणकांशे फलसंबन्धं च युगपदेव भावना लभते वाजपेयगुणसाध्ययागेन स्वाराज्यं कुर्यादिति। अतो न विध्यावृत्तिलक्षणवाक्यभेदः। यजेरुद्देश्यविधेयसमर्पकत्वाच्च नात्यन्तपारार्थ्यम्। नापि विप्रकृष्टविधानम्, यागकरणकांशे समानपदोपात्तधात्वर्थस्यैव विधानात्। यागकर्मकांशेऽपि वाजपेयगुणस्य करणत्वेन तृतीयानिर्दिष्टस्य फलकरणे यागेऽन्वयो न संभवति, कारकाणां मिथः संबन्धाभावात्। नापि साक्षात्फलभावनायाम्, समानपदोपात्तयागरूपकरणान्तरावरुद्धत्वात्। अतो वाजपेयसाध्येन यागेन कुर्यादिति यजिद्वारा गुणस्य संबन्धो वाच्यः। ततश्च शाब्दमर्यादया वाजपेयसाध्यत्वेन रूपेण यागस्यैव फले विधानम्। कर्मणि गुणविधानं त्वार्थिकम्। तथा च समानपदोपात्तधात्वर्थस्यैव विधानान्न विप्रकृष्टविधानम्। किंच नामधेयत्वे सामानाधिकरण्यादेव करणत्वलाभात्तृतीया तदनुवादिन्यनर्थकप्राया। अतो वाजपेयशब्दो गुणविधिः। एवं च यवाग्वौषधद्रव्यकत्वात् 'वायव्यां यवागूं निर्वपेत्' इत्यादिवदैष्टिको विध्यन्तः प्रवर्तेत इति पूर्वपक्षमुद्भाव्य निराकरोति—

नामधेये गुणश्रुतेः स्याद्विधानमिति चेत्तुल्यत्वात्क्रिययोर्न ॥ ६ ॥

प्राचीनैश्चतुर्भिरधिकरणैः सर्वत्र नामधेयत्वे विचारितेऽपि वाजपेयवाक्ये गुणविधिरेव स्यात्। कुतः। गुणश्रुतेः गुणात्तृतीयाश्रुतेः। गुणविधौ हि वैयधिकरण्येनान्वीयमानवाजपेयशब्दात्तृतीया वाजपेयलक्षणगुणगतं करणत्वं बोधयन्ती साफल्यमश्नुते। नामधेयत्वे तु यजिना वाजपे-

यशब्दस्य सामानाधिकरण्येनान्वयाद्यागगतं करणत्वमनुभाषमाणा भवेदनर्थकप्राया। अतस्तृतीया-श्रुत्या वैयधिकरण्येनैवान्वयलाभान्न मत्वर्थलक्षणादोषः। किंच गुणयोर्धर्मयोर्यागगतसाध्यत्वकरण-त्वरूपयोः संबन्धसामान्यरूपेण यजिलिङ्समभिव्याहारतोऽवगमादित्यर्थः। ततश्चोक्तरीत्या धातोर-त्यन्तपारार्थ्यं विप्रकृष्टविधानं कर्मपदानर्थक्यं वाक्यभेद इत्येते दोषा निरस्ताः। अतो गुणविधिः स्यात् इति चेत् तन्न। कुतः। क्रिययोस्तुल्यत्वात् गुणविधौ वाजपेयशब्दलभ्ययवाग्वादिद्रव्यकस्यास्य कर्मणो दर्शपूर्णमासकर्मणश्चौषधद्रव्यकत्वेन तुल्यत्वापातात्। ततश्च दार्शपूर्णमासिकविध्यन्तापत्तौ 'सप्तदशदीक्षो वाजपेयः' 'सप्तदशोपसत्को वाजपेयः' इति सोमाङ्गदीक्षोपसदनुवादेन संख्याविधानं नोपपद्येत। न च दीक्षोपसदोऽप्यपूर्वास्तत्र विधीयन्तामिति शङ्क्यम्। सप्तदशत्वस्य दीक्षोपसदां च विधाने वाक्यभेदापत्तेः॥

अथ यदुक्तं साध्यत्वकरणत्वाभ्यां संबन्धसामान्यरूपेणोपस्थिताभ्यां यागस्य युगपदेक-भावनायामन्वयाद्यागकर्मकयागकरणकोभयरूपायां तस्यां गुणफले युगपदेवान्वयं लभेते। ततश्च न वाक्यभेदधातुपाराध्र्यादिदोष इति। तत्राह—

[1]ऐकशब्द्ये परार्थवत्॥ ७॥

शब्दनं शब्दः। भावे घञ्। एकः शब्द उच्चारणं यस्य यजेः स एकशब्दः। तस्य भावः ऐकशब्द्यम्। परार्थवदिति स्वार्थिको वतिः 'नित्यवदाम्नानम्' इतिवत्। यजेस्तावद्यागकर-णकांशे स्वार्थमुच्चारणं स्वाभिधेययागविधानार्थत्वादित्युभयवादिसंप्रतिपन्नमेव। यागकर्मकांशे तु परार्थमपि तस्योच्चारणं स्यात्, स्वानभिधेयवाजपेयगुणविधानार्थत्वात्। स्वार्थं परार्थं च यजेरुच्चारणं स्यादिति यावत्, साध्यत्वेन करणत्वेन च यागस्य यजिनाभिधानादिति फलितम्। न चैत-दैकशब्द्ये युज्यते। सकृदुच्चारिताद्यजेः साध्यत्वकरणत्वोभयरूपेण यागस्योपस्थितिर्न संभवतीति सूत्रस्य निर्गलितोऽर्थः॥ तथाहि— संबन्धसामान्यरूपेणोपस्थितस्य यागस्य गुणफलाभ्यां न संबन्धयोग्यता। करणत्वेनोपस्थितस्यैव हि तस्य फलाकाङ्क्षा, साध्यत्वेनोपस्थितस्य च साधना-काङ्क्षा। अतः साध्यत्वेन करणत्वेन च यागस्य भावनायामन्वयो वाच्यः। स च क्रमेण युगपद्वा। नाद्यः। यदि हि साध्यत्वेन यागस्य भावनायामन्वयो यागं कुर्यादिति तदा वाजपेयेनेति गुण एवान्वीयते, न तु फलम्। यदि च करणत्वेनान्वयः तदा यागेन स्वाराज्यं कुर्यादिति फलमेव यागेनान्वीयेत, न तु गुणः। उभयथाश्रयणे तु विध्यावृत्तिलक्षणो भवेद्वाक्यभेदः। न द्वितीयः, यस्मिन्नेव क्षणे यागस्य साध्यतया बोधस्तस्मिन्नेव क्षणे करणतया बोधस्यानुभवपराहतत्वात्। किंच गुणफलाभ्यां यागस्यान्वये सति न केवलं साध्यत्वसाधनत्ववैरूप्यकृत एव वाक्यभेदः, किंतु

1. एकशब्दे।

विरुद्धत्रिकद्वयकृतोऽपि । तथाहि—यागस्य स्वाराज्यं प्रति साधनत्वे साध्यसिद्ध्यर्थत्वात्मकशेषत्वापरपर्यायं गुणत्वम्, तस्य च पारतन्त्र्यरूपत्वात्परार्थोत्पाद्यत्वलक्षणमुपादेयत्वम्, तस्य च विध्यधीनत्वाद्विधेयत्वम्, इति साधनत्वे गुणत्वोपादेयत्वविधेयत्वात्मकमेकं त्रिकम्। गुणं प्रति यागस्य साध्यत्वे च शेषित्वलक्षणं प्राधान्यम्, तस्य च कृत्युद्देश्यत्वं विनानुपपत्तेस्तदुद्देश्यत्वम्, अप्राप्तस्य चोद्देष्टुमशक्यत्वात्प्राप्तानुकीर्तनरूपमनुवाद्यत्वमित्यपरं त्रिकम्। [1]तदेवंविधत्रिकद्वयाक्रान्तो याग एकेन गुणतया प्रधानतया च उपादेयतया उद्देश्यतया च विधेयतया अनुवाद्यतया च वाक्यभेदमन्तरा कथं लभ्येत। अतो वाजपेयगुणस्य यागे यागस्य च स्वाराज्यफले विधिरित्ययुक्तम्। फलाय गुणविधौ केवलगुणविधौ च धातुपाराार्थ्यादयो दोषा उक्ताः प्रसज्येरन्। विशिष्टविधौ च मत्वर्थलक्षणादोषः। तस्मात्कर्मनामधेयमेव वाजपेयशब्दः। तृतीयाविभक्तिश्च यागगतं करणत्वं बोधयति। न चार्थात्तदवगमः। ततः प्रागेवास्याः प्रवृत्तेः। अस्तु वा यागगतकरणत्वानुवादिन्येव सा, अगतेः, स्वाराज्यकरणत्वविशिष्टं केवलं च यागं प्रति केवलं च फलं प्रति वाजपेयगुणकरणत्वस्योक्तरीत्या निरस्तत्वात्। 'देवा वै यथादर्शं यज्ञानाहरन्त' इत्युपक्रम्य 'ते सहैव सर्वे वाजपेयमपश्यन्' इति प्रस्तुत्य 'स वा एष ब्राह्मणस्य चैव राजन्यस्य च यज्ञः तं वा एतं वाजपेय इत्याहुः' इति प्रवृत्तो वाक्यशेषोऽपि नामधेयत्व एवानुकूलः। तस्मान्नामधेयं वाजपेयशब्दः। एवमुद्भिदादिवाक्यमप्यत्रोदाहार्यम्। वाजपेयवाक्यमेव प्राचामनुरोधेनोदाहृतम्। यत्तु 'तुल्यत्वात्क्रिययोर्न' इति सोमाङ्गदीक्षोपसदादिलिङ्गोपन्यासाय तदुदाहरणमिति सोमनाथादयस्तन्न। तलवकारीयताण्डकादिब्राह्मणेषु उद्भिदादिष्वपि 'अथैष उद्भित्सप्तदशो भवति बृहत्सामा निषेधब्रह्मसामा' 'पञ्चदशो वलभिद्भवति रथन्तरसामा उत्सेधब्रह्मसामा' इत्यादिना स्तोत्रपरिमाणब्रह्मसामादिसोमाङ्गदर्शनात्। माध्यंदिनसवने ब्राह्मणाच्छंसिशस्त्राय गीयमानं साम ब्रह्मसाम। उत्सेधाख्यब्रह्मसामकः निषेधाख्यब्रह्मसामकः भवेदित्यर्थः। यदपि वदन्ति, वाजः अन्नं पेयं सुराग्रहविधिलब्धसुरारूपं यस्येति बहुव्रीह्याश्रयणेन तत्प्रख्यतया नामधेयत्वं वाजपेयस्येति तन्न। तथा सति बहुव्रीहिपूर्वपदप्रकृतिस्वरेणाद्युदात्तत्वापत्तेः, 'सप्तमीविशेषणे बहुव्रीहौ' इति पेयशब्दस्य पूर्वनिपातापत्तेश्च। जातिक्रियासमभिव्याहारे क्रियाशब्दस्य विशेषणताया एव तत्र व्यवस्थापितत्वात्। वस्तुतस्तु, पिबन्ति सोमं यस्मिन्सः पेयः। 'अचो यत्' इत्यधिकरणे यत्प्रत्ययः। 'ईद्यति' इतीत्त्वम्। ईकारस्य गुणः। वाजाय अन्नाय पेयः वाजपेय इति तादर्थ्यचतुर्थ्या 'सुप्सुपा' इति समासः, धर्माय नियमो धर्मनियम इतिवत्। कृदुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वेन 'यतोऽनावः' इत्याद्युदात्तत्वम्। वाजार्थं होमं हुतशेषं यत्र पिबन्ति स

---

1. तदेवं विरुद्धत्रिक—क, घ.

वाजपेय इति फलितम् । एवं हि तैत्तिरीयके श्रूयते— 'स वा एष ब्राह्मणस्य चैव राजन्यस्य च यज्ञः । तं वा एतं वाजपेय इत्याहुः । वाजाप्यो वा एषः । वाजं ह्येतेन देवा ऐप्सन्' इति, 'वाजं वा एषोऽवरुरुत्सते यो वाजपेयेन यजते' इति च । वाजः आप्यते अनेनेति वाजाप्यः । करणे कृत्यप्रत्ययः । तदाह वाजं ह्येतेनेति । ऐप्सन् प्राप्तुमैच्छन् । अवरुरुत्सते प्रप्तुमिच्छति । तथा च अन्नप्राप्तिफलको वाजपेय इति फलितम् । तदेतद्भट्टभास्करीये वेदभाष्ये स्पष्टम् । 'वाजपेयेनान्नाद्यकामो यजेत' इत्येव तलवकारीयम् । स्वाराज्यफलकत्वेऽपि कदाचिदन्नफलकत्वयोगेन प्रातर्होमादावग्निहोत्रादिशब्दवन्नामधेयत्वोपपत्तिः । यद्वा वाजाय अमृताय पेयः वाजपेयः । अन्नकाम इत्यत्रापि अन्नशब्दस्यामृतमेवार्थः । स्वाराज्यकाम इति पर्यवस्यति । परमार्थतस्तु वाजश्चासौ पेयश्चेति कर्मधारयसमासे पेयशब्दस्य पूर्वनिपातापत्तेः बहुव्रीहेश्चोक्तरीत्या निरस्तत्वेन विशिष्टविधिमाश्रित्य विशेषणे पर्यवसानस्याप्यलाभात् उक्तवाक्यशेषे प्रकारान्तरेण तन्निर्वचनेन नामधेयत्वसिद्धेः गुणविधिपूर्वपक्षस्यैवानुन्मेषादुदाहरणान्तरमेवात्रापि युक्ततरं पश्यन्तु । इति वाजपेयाधिकरणम् ॥

७. आग्नेयादीनामनामताधिकरणम् ।

नामधेयत्वं क्वचिदपवदितुमिदमारभ्यते । इदमामनन्ति 'आग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां च पौर्णमास्यां चाच्युतो भवति' इति । अग्नीषोमीयादियागो दर्शाच्च्यवते । ऐन्द्रादिः पूर्णमासाच्च्यवते । आग्नेयस्तु नोभयस्माच्च्यवत इत्यच्युतः । तत्राग्नेयशब्दो गुणविधिः कर्मनामधेयं वेति संशयः । नामधेयत्वमेव स्यात् । आग्नेयत्वस्याष्टानां कपालानाममावास्यापौर्णमासीकालयोरिति बहूनां गुणानां विधौ वाक्यभेदापत्तेः । न च विशिष्टविधौ न वाक्यभेद इति वाच्यम्, गौरवात्, बहुष्वपि विशेषणांशेषु गुणेषु विधिपर्यवसानस्य विध्यावृत्तिं विना असंभवेन वाक्यभेदस्य तदवस्थत्वाच्च । न च 'उद्भिदा यजेत' इत्यत्र नामार्हकर्मविशेषस्य यजिनोपात्तत्वात्तन्नामधेयमुद्भित्पदमिति युक्तम्; इह तु नामार्हकर्मविशेषानुपादानात्कथमाग्नेयपदं नामधेयमिति वाच्यम् । अष्टाकपाल इत्यनेनैव तल्लाभात् । तेन ह्यष्टाकपालद्रव्यककिंचिद्धात्वर्थविशिष्टभावना गम्यते । धात्वर्थानुरागमन्तरेण द्रव्यस्य तस्य भावनान्वयानुपपत्तेः । स च धात्वर्थः 'शिरो वा एतद्यज्ञस्य यदाग्नेयो हृदयमुपांशुयाजः पादावग्नीषोमीयः' इति वाक्यशेषे उपांशुयाजादिसमभिव्याहाराद्यागरूप उन्नीयते । न च प्रवृत्तिनिमित्तस्याग्निदेवतागुणस्यान्यतोऽप्राप्तेः कथं नामधेयत्वमिति वाच्यम् । 'अग्निर्मूर्धा भुवो यज्ञस्य' इति मन्त्रवर्णतस्तत्प्राप्तेः । अतोऽग्निहोत्रादिशब्दवत्कर्मनामधेयमाग्नेयशब्दः इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

तद्गुणास्तु विधीयेरन्नविभागाद्विधानार्थे न चेदन्येन शिष्टाः ॥ ८ ॥

तुशब्दोऽवधारणे । गुणशब्दसमभिव्याहृततच्छब्दः प्रधानभूतधात्वर्थं यागं परामृशति । स च गुणाश्च तद्गुणाः यागः अग्न्यादयश्च अत्रावश्यं विधीयेरन्, न तु नामधेयमाग्नेयश-

ब्दः। कुतः। न चेदन्येन शिष्टाः। चेच्छब्दो ह्यर्थे 'ईजाना बहुभिर्यज्ञैर्ब्राह्मणा वेदपारगाः। शास्त्राणि चेत्प्रमाणं स्युस्ते यान्ति परमां गतिम्' इति यथा। यतः अन्येन प्रमाणान्तरेण न शिष्टाः। 'शासु' अनुशिष्टौ। अनुशासनं विधानम्। न विहिताः यागे अग्न्यादयश्च गुणाः। अतः अग्निदेवतागुणयोगं निमित्तीकृत्य आग्नेयशब्दस्य नामधेयत्वमाश्रयितुं न युक्तम्। न च 'अग्निर्मूर्धा' इत्यादिमन्त्रवर्णतो देवताप्राप्तिसंभवः। तथाहि—अष्टाकपालभवनाक्षिप्तभावनायामष्टाकपालद्रव्यस्य धात्वर्थानुरागमन्तरेणान्वयासंभवाद्धात्वर्थः कश्चित्कल्प्यमानः पुरोडाशस्वरूपनिर्माणरूप एव पर्यवस्यति। स च स्वानुष्ठानाय मन्त्रानपेक्षमाणोऽपि 'मखस्य शिरोऽसि' इत्यादिपुरोडाशस्वरूपनिर्माणमन्त्रैः शान्ताकाङ्क्षत्वाद्देवतोद्देश्यकद्रव्यत्यागरूपयागत्वानिश्चयाच्च देवताप्रतिपादकमन्त्रानपेक्षतया तत्र मन्त्रान्वयासंभवेन कथं मन्त्रवर्णतो देवताप्राप्तिसंभवः। न च 'शिरो वा एतद्यज्ञस्य यदाग्नेयः' इति वाक्यशेषे उपांशुयाजसाहचर्याद्यागत्वनिश्चयसंभवः। तत्र हि वाक्यशेषे आग्नेयशब्दस्य कर्मनामधेयत्वे निश्चिते सत्याग्नेयशब्दाभिधेयस्य कर्मण उपांशुयाजसाहचर्याद्यागत्वनिश्चयः। यागत्वनिश्चये च मान्त्रवर्णिकदेवताप्राप्त्या आग्नेयशब्दस्य कर्मनामधेयत्वमित्यन्योन्याश्रयः प्रसज्यते। न च प्रथमं यागत्वानिश्चयेऽप्याघारवन्मन्त्रान्वयोऽप्यस्त्विति वाच्यम्। वैषम्यात्। आघारे हि प्रथमं यागत्वानिश्चयेऽपि 'इत इन्द्र ऊर्ध्वोऽध्वर इत्याघारमाघारयति' इति विनियोगवचनबलान्मन्त्रान्वयः। नात्र तथा याज्यापुरोनुवाक्यायुगलस्याष्टाकपालद्रव्यव्यापारे विनियोजकं वचनमस्ति, येन तत्र मन्त्रोऽन्वीयेत। ततश्च मन्त्रवर्णतो देवतालाभासंभवादाग्नेयशब्देन देवताविधिरेव स्वीकर्तव्यः। ननु, अष्टत्वादिगुणानां यागस्य च विधानाद्वाक्यभेदः; न च विशिष्टविधानान्न दोष इति वाच्यम्, यज्यश्रवणेन तदसंभवात् इत्यत आह—अविभागाद्विधानार्थे इति। द्रव्यदेवतादिविशिष्टविधानपरेऽस्मिन्वाक्ये प्रत्यक्षयज्यश्रवणेऽपि अष्टाकपालद्रव्यस्याग्नेय इति तद्धितेन गम्यमानादग्निदेवतासंबन्धाद्यागः कल्प्यते। कुतः। अविभागात् द्रव्यदेवतासंबन्धस्य यागेनाविनाभावात् देवतात्वस्य त्यज्यमानद्रव्योद्देश्यतारूपत्वात्। ततश्च विशिष्टविधौ नानुपपत्तिः। तत्र विशेषणानामार्थिकानेकविधिविधेयत्वेऽपि श्रूयमाणविधेरावृत्त्यभावान्न वाक्यभेददोषः। विशेषणेष्वार्थिकविधिभेदनिबन्धनं च गौरवमगत्या स्वीकार्यम्। तस्माद्गुणविधिरेवाग्नेयशब्दः, न तु नामधेयम्। प्रयोजनमाग्नेयशब्दस्य नामधेयत्वे 'तस्मादप्यन्यदेवत्यामालभमान आग्नेयमष्टाकपालं पुरस्तान्निर्वपेत्' इत्यादिविकृतावग्न्यन्वाधानयाजमानमन्त्रे 'पौर्णमासं हविरिदमेषां मयि' इत्यत्र पौर्णमासमित्यस्य स्थाने आग्नेयमित्यूहः। गुणविधौ तु तदभावः। ऐष्टमित्येवोह्यम्। नामधेयत्वे याज्यानुवाक्यामन्त्रवर्णाद्व्यवदानमात्रस्यैवाग्निदेवतासंबन्धः, तावन्मात्रस्य याज्यान्ते क्रियमाणहोमसंबन्धात्। गुणविधौ तु कृत्स्नस्य पुरोडाशस्याग्निदेवतासंबन्धः सिध्यति। यथा चैतत्तथा निवीतपादे 'सर्वप्रदानं हविषस्तदर्थत्वात्' इत्यत्र व्यक्तं भविष्यति। इति तद्गुणाधिकरणम्॥

कर्मनामधेयप्रसङ्गाद्द्रव्यनामधेयेषु विचार्यते । 'बर्हिर्लुनाति' 'आज्यं निर्वपति' इत्यादौ बर्हिराज्यशब्दौ संस्कारनिमित्तौ जातिनिमित्तौ वेति संशयः । यूपाहवनीयादिशब्दवत्संस्कारनिमित्तौ स्याताम् । तथाहि— नात्र बर्हिराज्योद्देशेन लवननिर्वपणादिविधिः; किंतु 'वृक्षं छिनत्ति यूपं कर्तुम्' 'अग्निमादधात्याहवनीयं कर्तुम्' इत्यादिवत् लुनाति बर्हिः कर्तुम्, निर्वपत्याज्यं कर्तुमित्येवं संस्कारविधानम् । न च 'पालाशो यूपो भवति' 'अग्नीनादधीत' इत्यादिविधिपर्यालोचनया पलाशादिवृक्षस्याग्नेश्च कर्मतया लाभाद्वृक्षं छिनत्ति यूपीकर्तुमग्निमादधात्याहवनीयीकर्तुमिति संस्कारविधिर्युज्यते । इह तु बर्हिराज्यशब्दौ विना लवननिर्वपणकर्मसमर्पकस्य शब्दान्तरस्याभावात्कथं संस्कारविधिरिति वाच्यम् । 'दर्भैः स्तृणीत हरितैः' इति मन्त्रैर्दर्भाणाम् 'घृतं च वै मधु च प्रजापतिरासीत्' इत्यादिवाक्यशेषे घृतस्य च प्रस्तुतत्वेन कर्मत्वोपपत्तेः । अतो दर्भाल्लुँनाति बर्हिः कर्तुम्, घृतं निर्वपत्याज्यं कर्तुमिति बर्हिराज्यात्मकसंस्कारविधानाद्बर्हिराज्यशब्दौ संस्कारनिमित्तौ । यद्यपि 'बर्हिरादाय गावो गताः' 'आज्यं वणिजो विक्रीणन्ति' इति लोके असंस्कृतेऽपि प्रयोगो दृश्यते, तथापि 'शास्त्रस्था वा तन्निमित्तत्वात्' इत्यनुपदमेव लोकप्रसिद्ध्यपेक्षया शास्त्रप्रसिद्धेर्बलवत्त्वस्य निर्णीतत्वेन याज्ञिकप्रसिद्ध्यनुसारेण संस्कारनिमित्तत्वमेवाश्रयितुं युक्तम् इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

८. बर्हिरादिशब्दानां जातिवाचिताधिकरणम् ।

बर्हिराज्ययोरसंस्कारे शब्दलाभादतच्छब्दः[1] ॥ ९ ॥

संस्काराभावेऽपि बर्हिराज्यशब्दयोरस्ति वृत्तिः । कुतः । शब्दलाभात् असंस्कृतेऽपि 'बर्हिरादाय गावो गताः' 'आज्यं वणिजो विक्रीणन्ति' इति लोके बर्हिराज्यशब्दप्रयोगदर्शनात् । तस्मात् बर्हिःशब्दः आज्यशब्दश्च अतच्छब्दः संस्कारवाचको न भवति । न च शास्त्रप्रसिद्धेर्बलवत्त्वाल्लोकप्रसिद्धिबाधः शङ्क्यः । आश्ववालादिशब्दस्य हि काशादावश्वपुच्छादौ च याज्ञिकलौकिकप्रसिद्ध्योर्विरोधाद्याज्ञिकप्रसिद्धेर्लौकिकप्रसिद्धिबाधनं युक्तम् । नेह तथा, याज्ञिकानामपि जातिविशेषं विना क्वापि प्रयोगाभावात् । न च जात्यवच्छिन्ने सर्वत्र याज्ञिकानां प्रयोगाभावादस्त्येव विरोध इति वाच्यम् । न हि यो यत्र शक्तः स तत्र सर्वैः प्रयोक्तव्य इति नियमोऽस्ति, आलस्यादिना प्रयोगाभावस्य सर्वत्र संभवेन क्वापि शब्दे तथा नियमासंभवात् । तस्माज्जातिनिमित्तावेव बर्हिराज्यशब्दौ । अत्र पुरोडाशामिक्षाधानादिशब्दा अप्युदाहार्याः, 'पुरोडाशेन मे माता प्रहेलकं ददाति' 'आमिक्षया बालकाः क्रीडन्ति' 'मासं गुडधानाः खादन्ति' इत्यादिप्रयोगदर्शनात् । प्रयोजनं संस्कारनिमित्तत्वे 'बर्हिषा यूपावटं स्तृणाति' 'आज्येन यूपमनक्ति' 'एककपालेन

1. शब्दः स्यात् ।

पुरोडाशेन प्रातरनुवाकमुपाकरोति' 'आमिक्षा वैश्यस्य व्रतं भवति' 'धानाभिर्हारियोजनं श्रीणाति' इत्यादौ संस्काराणां प्रवृत्तिः । जातिनिमित्तत्वे तु तदप्रवृत्तिः । इति बर्हिराज्याधिकरणम् ॥

९. प्रोक्षण्यादिशब्दानां यौगिकताधिकरणम् ।

'प्रोक्षणीरासादय' इत्यत्र 'प्रोक्षणीरुत्पुनाति' इत्याद्युत्पवनादिसंस्कारनिमित्तः प्रोक्षणीशब्दः, उत अप्त्वजातिनिमित्तः, किं वा यौगिकः क्रियानिमित्तः इति संशये 'प्रोक्षणीभिरुद्वेजिताः स्मः' इति संस्कारविहीनास्वप्यप्सु प्रोक्षणीशब्दस्य प्रयोगदर्शनाद्बर्हिराज्यादिशब्दवत्पूर्वाधिकरणन्यायेन जातिनिमित्तत्वं प्राप्तम् । न च प्रपूर्वात् 'उक्ष' सेचने इति धातोः करणे ल्युटि व्युत्पन्नस्यास्य प्रकृष्टसेचनसाधनतावाचकत्वस्य योगेनैव संभवाद्यौगिकत्वमेव न्याय्यमिति वाच्यम् । योगापेक्षया रूढेर्बलवत्त्वात् तत्तत्पदार्थशक्तपदसमूहरूपाद्वाक्याद्धि पदार्थसंसर्गरूपवाक्यार्थप्रतीतिस्तत्तत्पदशक्त्युपस्थापितमुख्यार्थरूपपदार्थनिबन्धनत्वाल्लाक्षणिकी । तथा अवयवद्वारेण पदार्थप्रतीतिरपि वाक्यार्थतुल्ययोगक्षेमत्वाल्लाक्षणिकी । समुदायप्रसिद्धिरूपया रूढ्या त्वर्थप्रतीतिः पदश्रवणमात्रनिबन्धनत्वाच्छ्रौती । तस्मात्प्रोक्षणीशब्देनापि रूढ्या अप्त्वजात्यभिधानमिति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

प्रोक्षणीष्वर्थसंयोगात् ॥ १० ॥

स्त्रीलिङ्गबहुवचनान्तप्रोक्षणीशब्दे अवयवार्थसंयोगाद्योग एवाश्रयणीयः, न तु रूढिः । न च रथकारशब्दवद्रूढिरिति युज्यते, वैषम्यात् । क्लृप्तैव रूढिर्योगं बाधते । रथकारशब्दस्य च त्रैवर्णिकबहिर्भूतऋभुसौधन्वनसात्त्वतादिनामधेये जातिविशेषे 'ऋभूणां त्वा देवानां व्रतपते' इत्याधानमन्त्रवर्णात् 'सौधन्वना ऋभवः' इति मन्त्रे सामानाधिकरण्यनिर्देशाच्च रूढिः क्लृप्ता योगं बाधत इति कृत्वा 'व्रात्यात्तु जायते वैश्यात्सुधन्वाचार्य एव च । कारूषश्च विजन्मा च मैत्रः सात्त्वत एव च' इति स्मृतिसिद्धजातिविशेषवाचित्वं युज्यते । अश्वकर्णादिशब्देषु त्ववयवार्थासंभवादेव रूढिराश्रीयते । न हि प्रोक्षणीशब्दे अप्त्वजातिरूढिसाधकं वचनमवयवार्थासंभवो वास्ति, येन रूढिर्योगं बाधेत । न च 'प्रोक्षणीभिरुद्वेजिताः स्मः' इति प्रयोगबलादेवाप्त्वजातौ रूढिः क्लृप्ता स्यादिति वाच्यम् । अवयवार्थयोगेनैव प्रयोगस्योपपन्नत्वेन तस्य रूढिकल्पकत्वानुपपत्तेः । न च योगाश्रयणे अर्थप्रतीतिर्लाक्षणिकी स्यादिति वाच्यम् । दृष्टमुख्यार्थसंबन्धरूपलक्षणाश्रयणापेक्षया अदृष्टसमुदायशक्तिकल्पनाया एव गरीयस्त्वात् । न च योगार्थसंभवेऽपि पङ्कजादिवद्योगरूढत्वमस्त्विति वाच्यम् , वैषम्यात् । पङ्कजनिकर्तृत्वरूपयोगार्थसंभवेऽपि पद्मत्वजातिं विहाय कुमुदादौ पङ्कजशब्दप्रयोगाभावेन तत्र योगरूढिराश्रीयते । प्रकृते तु 'आज्यं प्रोक्षणम्' इत्यप्त्वजात्यभावेऽपि प्रयोगदर्शनेन योगरूढ्यसंभवः । तथा च यत्र रूढिसाधकं प्रमाणमस्ति रथकारादिशब्दे, यत्र वा अव-

यवार्थो न संभाव्यते अश्वकर्णादिशब्दे तत्र केवला रूढिः। यत्र अवयवार्थे संभवत्यपि कचिदेव प्रयुज्यते न सर्वत्र यथा पङ्कजादिशब्दे तत्र योगरूढिरिति निष्कर्षः। प्रकृते चास्वजातौ प्रोक्षणीशब्दस्य न रूढिबोधकं शास्त्रमस्ति अवयवार्थश्च संभवति। अतो न केवलरूढिः। आज्येऽपि प्रयोगदर्शनान्न योगरूढिः। अतः केवलयौगिक एवायं प्रोक्षणीशब्दः क्रियानिमित्तः। न च घृतक्षीरादेरपि 'प्रोक्षणीरासादय' इत्यत्र प्रतीतिः शङ्क्या। स्त्रीलिङ्गबहुवचनाभ्याम् 'आपो वै रक्षोघ्नीः' इति वाक्यशेषोपात्तानामपामेव विशेष्यत्वेनोपस्थितेः। तदेतत्सूत्रे स्त्रीलिङ्गबहुवचनान्तप्रोक्षणीशब्दोपादानेन सूचितम्। प्रयोजनं संस्कारनिमित्तत्वे स्त्रीलिङ्गबहुवचनान्तस्यैव संस्कारवाचित्वात्सोमारौद्रचरौ 'आज्यं प्रोक्षणम्' इति विहिते आज्येऽपि प्रोक्षणीरित्यविकृत एव प्रयोज्यः। जातिनिमित्तत्वे आज्यत्वजातिप्रकाशनाय 'आज्यमासादय' इति प्रयोज्यम्। यौगिकत्वे तु 'प्रोक्षणमासादय' इति लिङ्गवचनोहेन प्रयोगः इति। यत्त्वत्र सोमनाथदीक्षिताः 'रथकारस्तु माहिष्यां करण्यां यस्य संभवः' इति स्मृत्या रथकारशब्दस्य रूढिमाचख्युस्तद्रथकाराधिकरणे 'सौधन्वनास्तु हीनत्वान्मन्त्रवर्णात्प्रतीयेरन्' इति सूत्रभाष्यवार्तिकतन्त्ररत्नादिग्रन्थविस्मरणविजृम्भितमेवेत्यास्तां तावत्। इति प्रोक्षण्यधिकरणम्॥

'निर्मन्थ्येनेष्टकाः पचन्ति' इत्यत्र किम् 'गायत्रं छन्दोऽनुप्रजायस्वेति त्रिः प्रदक्षिणमग्निं मन्थति' इत्यादिसंस्कारनिमित्तो निर्मन्थ्यशब्दः, उत अग्नित्वजातिनिमित्तः, किं वा योगनिमित्त इति संशये 'निर्मन्थ्यमानय ओदनं पक्ष्यामहे' इत्यसंस्कारेऽपि प्रयोगदर्शनाद्बर्हिराज्यादिशब्दवत्संस्कारनिमित्तत्वनिरासेन जातिनिमित्तत्वमेवावतिष्ठामहे। न च निष्पूर्वान्मन्थतेः 'ऋहलोर्ण्यत्' इति कर्मणि ण्यति निष्पन्नस्य निर्मन्थ्यशब्दस्यावयवार्थयोगेन मन्थनकर्मतावाचित्वसंभवात्प्रोक्षणीशब्दवद्यौगिकत्वमेव स्यादिति वाच्यम्, वैषम्यात्। प्रोक्षणीशब्दस्य ह्यप्सु सेचनसाधनत्वस्य सर्वदा सत्त्वाद्यौगिकत्वं युज्यते। [1]अरण्यस्थदण्डादिसाधारण्याय अनन्यथासिद्धनियतपूर्ववृत्तिजातीयत्वस्यैव कारणतात्वस्वीकारात्। प्रकृते तु मन्थनकर्मत्वं मन्थनजन्यनिष्पत्त्यवस्थालक्षणफलशालित्वम्। तच्च निष्पन्नावस्थायां न संभाव्यते। निष्पन्ने चाग्नौ निर्मन्थ्यशब्दं प्रयुञ्जते लोके। न च भूतपूर्वगत्या प्रयोगस्योपपत्तिसंभवः। व्यक्त्यैक्ये हि भूतपूर्वगतिः। अग्निस्तु प्रतिक्षणमधिकतुषकाष्ठादिव्यापनप्रयुक्तपरिमाणभेदाद्भिद्यते। ततश्च यस्यां व्यक्तौ निर्मन्थ्यशब्दः प्रयुज्यते न तस्यां भूतपूर्वगत्या मन्थनकर्मत्वमस्ति, निष्पत्त्यवस्थापन्नव्यक्तेर्निष्पन्नव्यक्तेश्च भिन्नत्वात्। अतो योगार्थाभावेऽपि प्रयोगदर्शनादश्वकर्णादिशब्दवद्बर्हिराज्यादिशब्दवच्च केवलाग्नित्वजातिनिमित्त एव निर्मन्थ्यशब्द इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

१०. निर्मन्थ्यशब्दस्य यौगिकताधिकरणम्।

---

1. वनस्थ—ख.

तथा निर्मन्थ्ये ॥ ११ ॥

यथा प्रोक्षणीशब्दोऽवयवार्थसंभवाद्यौगिकः तथा निर्मन्थ्यशब्दोऽपि [1]स्यात् । प्रतिक्षणं व्यक्तिभेदेऽपि मन्थनकर्माग्निसंतानस्यैकत्वेन व्यक्तीनामप्येकत्वमापाद्य भूतपूर्वगत्या निष्पन्नावस्थायामप्यवयवार्थयोगसत्त्वेन यौगिकत्वे बाधकाभावात् । न च विनिगमनाविरहः । यथाकथंचिदवयवयोगेनैवोपपत्तावत्यन्तादृष्टरूढिशक्तिकल्पनाया अयुक्तत्वात् । एतेन प्रोक्षण्यधिकरणेन गतार्थता निरस्ता, उक्तरीत्या अधिकशङ्कानिराकरणार्थत्वात् । प्रयोजनं संस्कारनिमित्तत्वे संस्काराणां प्राप्तिः, जातिनिमित्तत्वे अग्निमात्रस्य प्राप्तिः, यौगिकत्वे अचिरमन्थनजन्यस्यैवाग्नेः प्राप्तिः इति भाष्यकृतः । 'उपसर्गेण धात्वर्थो बलादन्यत्र नीयते' इति न्यायेन निरित्युपसर्गवशादचिरत्वलाभः । किंच 'इष्टकाः पचन्ति' इति पाकादेवाग्निविशेषे प्राप्ते लोहितोष्णीषादिवद्विशेषणपरो निर्मन्थ्यशब्दो मन्थनक्रियामेवाङ्गतया विदधदङ्गानां प्रधानदेशकालकर्तृकत्वनियमादचिरतां मन्थनस्य गमयति । तस्मादचिरमन्थनक्रियानिमित्तो निर्मन्थ्यशब्द इत्यास्तां तावत् । इति निर्मन्थ्याधिकरणम् ॥

सन्ति चातुर्मास्यानि 'अक्षय्यं ह वै चातुर्मास्ययाजिनः सुकृतं भवति' इति । तत्र सन्त्यष्टौ यागाः 'आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपति, सौम्यं चरुम्, सावित्रं द्वादशकपालम्, सारस्वतं

११. वैश्वदेवादिशब्दानां नामधेयताधिकरणम् ।

चरुम्, पौष्णं चरुम्, मारुतं सप्तकपालम्, वैश्वदेवीमामिक्षाम्, द्यावापृथिव्यमेककपालम्' इति । तत्सांनिधाविदमाम्नायते 'वैश्वदेवेन यजेत' इति । तत्र वैश्वदेवशब्दो गुणविधिः कर्मनामधेयं वेति संशयः । तत्र देवतातद्धितस्य 'सूक्तहविषोरेवेष्यते' इति वार्तिककृता कात्यायनेन नियमितत्वेन वैश्वदेवशब्दस्य यागनामत्वासंभवात्प्रकृताष्टाकपालादिद्रव्याण्येव वैश्वदेवशब्देनाभिधीयन्ते । तत्र द्रव्याणामाग्नेयादिवाक्यैरेव प्राप्तत्वान्निर्मन्थ्यशब्दे मन्थनवदुपसर्जनीभूतापि विश्वे देवा देवता विधीयते । न चाग्न्यादिदेवतावरुद्धेषु तेषु यागेषु देवतान्तरविधानं विरुद्धमिति वाच्यम् । अत एव विरोधाद्विकल्पोपपत्तेः । अतो वैश्वदेवशब्दो गुणविधिरिति पूर्वपक्षमुद्भाव्य निराकरोति—

वैश्वदेवे विकल्प इति चेन्न[2] प्रकरणात्प्रत्यक्षविधानाच्च न हि प्रकरणं द्रव्यस्य ॥ १२ ॥

वैश्वदेवशब्दे विश्वदेवलक्षणदेवतागुणो विधीयते। ततश्चाग्न्यादिभिस्तस्य गुणस्य विकल्पः स्यादिति चेत्, तन्न । कुतः । प्रकरणात् प्रत्यक्षविधानाच्च । वैश्वदेववाक्ये हि यजिना यागसामान्यं

1. निर्मन्थ्ये स्यात्—ख, ग. 2. न वा प्रकरणात्.

शब्दशक्त्या गम्यते । आग्नेयादिवाक्योत्पन्नप्रकृतयागीयद्रव्यपरत्वं तु तस्य प्रकरणाल्लभ्यमिति विश्वदेवलक्षणगुणः प्रकरणगम्यः । अग्न्यादयस्तु प्रकरणनिरपेक्षतया प्रत्यक्षशिष्टाः । चशब्दोऽनुक्तसमुच्चये । विश्वदेवगुणस्तावद्यागाननूद्य विधानादुत्पन्नशिष्टः । अग्न्यादयस्तूत्पत्तिशिष्टाः । अतो न विकल्पो युज्यते । कुतः । हि यस्मात्कारणात् प्रकरणम् उत्पन्नशिष्टप्रकरणानुगृहीतविश्वदेवगुणः द्रव्यस्य अष्टाकपालादिद्रव्यसंयोगेन उत्पत्तिवाक्येषु श्रुतस्य अग्न्यादिदेवतागुणस्य न पक्षे बाधकं भवितुमर्हति । उत्पत्त्युत्पन्नशिष्टयोर्गुणाधिकरणे श्रुतिप्रकरणयोश्च श्रुतिलिङ्गादिसूत्रे प्राबल्यदौर्बल्ये व्यवस्थापयिष्येते ।

गुणविधौ दोषान्तरमाह—

मिथश्चानर्थसंबन्धः ॥ १३ ॥

अयुक्तोऽर्थसंबन्धः अनर्थसंबन्धः । गुणविधावामिक्षायां विश्वदेवदेवताकत्वस्य 'वैश्वदेवीमामिक्षाम्' इत्युत्पत्तिवाक्यत एव प्राप्तत्वात्तद्व्यतिरिक्तेषु सप्तस्वेव हविःषु विश्वे देवा विधीयन्त इति वक्तव्यम् । तथा च एकस्यैव वैश्वदेवशब्दस्य विधित्वानुवादत्वयोरर्थयोः मिथः परस्परं संबन्धः स्यात् । न चैतद्युज्यते ॥

इतोऽपि गुणविधौ दोषान्तरमाह—

परार्थत्वाद्गुणानाम् ॥ १४ ॥

एकैवाहुतिः स्यादिति शेषः । 'याज्याया अधि वषट्करोति' 'वषट्कृते जुहोति' इति यागानुष्ठानं विहितम्, प्रक्षेपशिरस्कदेवतोद्देश्यकद्रव्यत्यागस्यैवाहुतिशब्दार्थत्वात् । तथा च सूत्रम् 'तदुक्ते श्रवणाज्जुहोतिरासेचनाधिकः स्यात्' इति । तच्च यागानुष्ठानं द्रव्यभेदेऽपि न भिद्यते, बहूनामपि द्रव्याणां युगपदेव त्यागे विरोधाभावात् । न च विरोधाभावेऽपि द्रव्यभेदादेव यागानुष्ठानभेदः शक्यते वक्तुम् । पुरोडाशादिद्रव्याणां यागं प्रति परार्थत्वेन गुणभूतानां स्वरूपेण प्रधानभूतयागानुष्ठानभेदप्रयोजकत्वानुपपत्तेः गुणावृत्त्या प्रधानावृत्तेरयुक्तत्वात् । देवताभेदस्तु परं तत्प्रयोजकः, देवताप्रकाशकयाज्यादीनां युगपत्प्रयोगासंभवात् । तथा च गुणविधिपक्षे अष्टानामपि यागानां विश्वदेवदेवताकत्वे सति संप्रतिपन्नदेवताकतया वाजपेयिकप्राजापत्यवपादिवत्पुरोडाशचर्वादीनामष्टानामपि हविषामेकैवाहुतिः स्यात् । तथा सति 'नव प्रयाजा इज्यन्ते, नवानूयाजाः, अष्टौ हवींषि, द्वावाघारौ, द्वावाज्यभागौ, त्रिंशदाहुतयः संपद्यन्ते' इत्याहुतीनां त्रिंशत्त्वसंपत्तेर्नित्यवदनुवादो विरुध्येत । यद्यपि तैत्तिरीयशाखायां वाक्यशेषे 'त्रिंशत्संपद्यन्ते' इत्येव दृश्यते नाहुतय

इति, तथापि भाष्यादिबलात्तथाविधवाक्यशेषः शाखान्तरे उन्नेयः। न च सूक्तहविषोरेव देवतातद्धितस्य कात्यायनेन वार्तिककृता नियमितत्वाद्वैश्वदेवशब्दस्य कथं यागनामत्वमिति वाच्यम्, तथाविधवार्तिकस्य पातञ्जलभाष्यादावदृष्टत्वेनोपेक्ष्यत्वात्। ननु नामत्वे वैश्वदेवशब्दस्य विधेयधात्वर्थपरिच्छेदकत्वेन विध्युपयोगो वक्तव्यः। वैश्वदेववाक्ये च धात्वर्थो न विधेयः। तथा सति तस्य प्रकृतयागेभ्यः कर्मान्तरत्वापत्तावष्टौ हवींषीति विरुध्येत, तद्धविषा सहाग्नेयादीनां नवत्वापातात्। यदि त्विह प्रकृता एव यागा यजिनानूद्यन्ते तर्हि विधेयपरिच्छेदकस्य नाम्न आनर्थक्यम्, विधेयस्य परिच्छेद्यस्यालाभात्। ततश्चागत्या विषमशिष्टविकल्पमङ्गीकृत्य प्रकृतकर्मगुणविधायकत्वमेव वैश्वदेववाक्यस्याभ्युपेयम्, 'आनर्थक्यप्रतिहतानां विपरीतं बलाबलम्' इति न्यायादिति चेत्, मैवम्। वैश्वदेववाक्ये हि सकृदुच्चारितेन यजिना तन्त्राभिधानशक्तिमहिम्ना आग्नेयादियागाः समुदिताः केवलमनूद्यन्ते वैश्वदेवसंज्ञां बोधयितुम्। तथा च वैश्वदेवसंज्ञक आग्नेयादियागसमुदाय इत्यर्थः पर्यवस्यति। तथा च 'वसन्ते वैश्वदेवेन यजेत' 'पशुकामो वैश्वदेवेन यजेत' इत्यादौ समुदायस्यैव ग्रहणम्। अन्यथा उत्पत्तिवाक्यसिद्धवैश्वदेवत्वप्रत्यभिज्ञानादामिक्षायागस्यैव तत्र ग्रहणं स्यात्। न चाग्नेयादियागसमुदायस्य कथं वैश्वदेवशब्दो नामधेयं स्यात्, आमिक्षायागमात्रस्य विश्वदेवदेवत्यत्वादिति वाच्यम्। छत्रिन्यायेन वैश्वदेवावैश्वदेवेषु लक्षणया तदुपपत्तेः। नन्वेवं लक्षणाश्रयणमेव दोष इति चेत्तर्हि वैश्वदेवशब्दोऽयं न देवतातद्धितान्तः येन लक्षणा शङ्क्येत, 'यद्विश्वे देवाः समयजन्त तद्वैश्वदेवस्य वैश्वदेवत्वम्' इति वाक्यशेषोपदर्शितया विश्वदेवकर्तृकत्वरूपसंबन्धविशेषे 'तस्येदम्' इत्यणि व्युत्पत्त्या योगवशेन श्रुत्यैव यागसमुदायनामत्वाभ्युपगमात्। न च वाक्यशेषदर्शितयोगेनैव नामत्वसिद्धेर्वैश्वदेववाक्यानर्थक्यं शङ्क्यम्। वाक्यशेषतो हि संज्ञामात्रमवगम्यते, न तु संज्ञिस्वरूपम्। तत्र प्रकरणादिना आग्नेयादीनामुपस्थितौ प्रत्येकमेव तेषां संज्ञा स्यात्, न तु समुदायस्य। सति त्वस्मिन्वैश्वदेववाक्ये यजिना सकृदुच्चारितेन तन्त्राभिधानशक्त्या आग्नेयादियागसमुदायस्यैवोपस्थितिमुखेन भवति वैश्वदेवपदं समुदायनामधेयम्। एतेन 'गुणश्चापूर्वसंयोगः' इति सूत्रेण श्रुतिलिङ्गादिसूत्रेण च गतार्थता निरस्ता, उक्तानर्थक्यशङ्कापरिहारार्थत्वादित्यास्तां तावत्। इति वैश्वदेवाधिकरणम्॥

१२. वैश्वानरेऽष्टत्वाद्यर्थवादताधिकरणम्।

इदमाम्नायते 'वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत्पुत्रे जाते, यदष्टाकपालो भवति गायत्रियैवैनं ब्रह्मवर्चसेन पुनाति, यन्नवकपालस्त्रिवृतैवास्मिन्तेजो दधाति, यद्दशकपालो विराजैवास्मिन्नन्नाद्यं दधाति, यदेकादशकपालस्त्रिष्टुभैवास्मिन्निन्द्रियं दधाति, यद्द्वादशकपालो जगत्यैवास्मिन्पशून्दधाति, यस्मिञ्जात एतामिष्टिं निर्वपति पूत एव तेजस्व्यन्नाद इन्द्रियावी पशुमान्भवति' इति। तत्र संशयः किमष्टाकपालादिशब्दाः

प्रकृतस्य वैश्वानरयागस्य नामधेयानि, उत गुणविधयः, अथवा फलेषु गुणविधयः, आहोस्विदर्थवादाः इति। तत्राग्निहोत्रवैश्वदेवादिशब्दवत्तत्प्रख्यन्यायेन द्वादशत्वान्तर्भूताष्टत्वाद्याश्रित्य नामधेयत्वमाशङ्क्य निराकुर्वन्गुणविधिपक्षमुत्थापयति—

पूर्ववन्तोऽविधानार्थास्तत्सामर्थ्यं समाम्नाये ॥ १५ ॥

अग्न्यादिगुणास्तावत् पूर्ववन्तः प्रापकशास्त्रवन्तः। मन्त्रवर्णादिभिः प्राप्ता इति यावत्। अतस्तेषाम् अविधानार्थाः अग्निहोत्रादिशब्दाः, किंतु तत्प्रख्यन्यायेन नामधेयानीति युक्तम्। इह तु समाम्नाये अष्टाकपालादिशब्दसमूहे तत्सामर्थ्यं गुणविधानसामर्थ्यं स्यात् न तु नामधेयत्वम्, अष्टाकपालादिशब्दानां यजिसामानाधिकरण्याभावात्तत्प्रख्याभावाच्च ॥ तथाहि— द्वादशसु कपालेषु संस्कृतः पुरोडाशो द्वादशकपालः। 'संस्कृतं भक्षाः' इत्यण्प्रत्ययस्तद्धितः। तस्य 'द्विगोर्लुगनपत्ये' इति लुक्। स च समर्थपरिभाषया सामर्थ्ये सत्येव भवति। असापेक्षत्वलक्षणमेकार्थीभावलक्षणं च सामर्थ्यम्। ततश्च योऽयं द्वादशकपालेषु संस्कृतः पुरोडाशो नासावष्टाकपालशब्देन व्यपदेशमर्हति, तस्याष्टसु चतुर्षु च कपालेषु संस्कृतत्वेन तत्राष्टानां चतुःसापेक्षत्वेनासामर्थ्यात्तद्धितानुत्पत्तेः। किंच न्यूनाधिकसंख्याव्यवच्छेदकत्वं संख्याशब्दस्य स्वभावसिद्धमेव[1]। ततश्च 'द्वादशकपालं निर्वपेत्' इत्यत्र द्वादशत्वसंख्या न्यूनाधिकसंख्याव्यवच्छेदकत्वेन विधेया। तथा च कथमष्टत्वादीनां प्राप्तिः। अप्राप्तत्वाच्च तत्प्रख्याभावात्कथमष्टाकपालादिशब्दानां नामधेयत्वम्। तस्माद्गुणविधय एते विरोधाद्विकल्प्यन्ते। न च द्वादशत्वस्योत्पत्तिशिष्टत्वादष्टत्वादीनां चोत्पन्नशिष्टत्वाद्विषमशिष्टविकल्पापत्तिरिति वाच्यम्। सर्वेषामुत्पत्तिशिष्टत्वात्। अष्टाकपालादिशब्दा हि द्वितीयान्ततया विपरिणम्यन्ते। 'वैश्वानरं निर्वपेत्' इति तेषु संबध्यते 'वैश्वानरमष्टाकपालं नवकपालं दशकपालमेकादशकपालं द्वादशकपालं निर्वपेत्' इति। 'गायत्रियैवैनम्' इत्यादिः सर्वोऽप्यर्थवादः। ततश्च 'वैश्वानरं निर्वपेत्' इत्यादि 'पशुमान्भवति' इत्यन्तमेकं वाक्यं संपद्यते। ततश्च सर्वेषामुत्पत्तिशिष्टत्वान्न विषमशिष्टविकल्पदोषः। अथवा सर्वेऽप्युत्पन्नशिष्टाः। 'वैश्वानरं निर्वपेत्' इति प्रथमं देवतामात्रविशिष्टयागविधानम्। उत्पन्ने च तस्मिन्यागे एकदेवताकत्वेनाग्नेयविध्यन्तग्राहिणि चोदकप्राप्तकपालानुवादेनाष्टत्वादिविधयः। एवं च द्वितीयान्ततया विपरिणामो नाश्रयणीयः। भवतीत्यस्याप्यन्वयः सूपपादः। न चैवं सति 'वैश्वानरं द्वादशकपालम्' इति वाक्ये द्वादशकपालस्यापि श्रूयमाणत्वात्कथं देवताविशिष्टयागमात्रविधानमिति वाच्यम्। तत्र द्वादशकपालशब्दस्याष्टाकपालाद्युपलक्षणार्थत्वेनाविवक्षितार्थत्वात्। अतः सर्वेषामुत्पन्नशिष्टत्वान्न विषमशिष्टविकल्पो दोषः। तस्मात्कर्मणि गुणविधय एवैते।

---

1. स्वाभाविकमेव—क.

तमिमं कर्मणि गुणविधिपक्षं दूषयन्नर्थवादत्वसिद्धान्तमवलम्बते—

गुणस्य तु विधानार्थे तद्गुणाः प्रयोगे स्युरनर्थका न हि तं प्रत्यर्थवत्तास्ति ॥ १६ ॥

तुशब्दः [1]पूर्वपक्षव्यावृत्तौ । प्रयुज्यत इति प्रयोगः । कर्मणि घञ् । प्रयोगे अष्टाकपालादिसमाम्नाये अष्टत्वादिगुणस्य विधानार्थे सति, तद्गुणाः तस्मिन्नुत्पन्नवैश्वानरयागे चोदकप्राप्तकपालद्वारका गुणा अष्टत्वादयः अनर्थकाः निष्प्रयोजनकाः स्युः । कुतः । हि यस्मात्कारणात् तम् उत्पत्तिशिष्टद्वादशत्वगुणावरुद्धं यागं प्रति एषाम् अर्थवत्ता प्रयोजनवत्ता नास्ति, विषमशिष्टविकल्पासंभवात् । न ह्येते सर्वेऽप्युत्पत्तिशिष्टा इति शक्यते वक्तुम्, प्रथमान्तानां द्वितीयान्ततया विपरिणामापातात् भवतीत्यस्यानन्वयापाताच्च । नाप्युत्पन्नशिष्टाः, तथा सत्युत्पत्तिवाक्ये द्वादशकपालमित्यस्याविवक्षितार्थत्वापत्तेः । न चाष्टाकपालादिवाक्यान्यथानुपपत्त्या तस्याविवक्षितार्थत्वं कल्पयितुं युक्तम्, अष्टाकपालादिवाक्यानां विहितद्वादशकपालयागस्तुतिपरत्वेनाप्युपपत्तेः इति भावः ॥

नन्वष्टत्वादीनामविहितत्वात्कथं तत्स्तुतिरित्याशङ्क्य निराकरोति—

[2]तच्छेषो नोपपद्यत इति चेदविभागाद्विधानार्थे स्तुत्यर्थेनोपपद्येरन् ॥ १७ ॥

तेषामष्टत्वादीनामविहितानां स्तावको वाक्यशेषः न उपपद्यते विहितस्तुतिपरत्वादर्थवादानाम् इति चेत् मैवम्, यतः विधानार्थे । कर्मणि ल्युट् । विधिविषयीभूते द्वादशकपाले यागे विषये स्तुत्या प्रयोजनेन अष्टाकपालादिवादा उपपद्येरन् । कुतः । अविभागात् । द्वादशसु ह्यष्टत्वादयः सन्त्यविभक्ताः । अतस्तत्स्तुत्या द्वादशकपालः स्तुतो भवति 'ईदृशोऽयं महाभागो द्वादशकपालः पुरोडाशः, यस्मिन्क्रियमाणे ब्रह्मवर्चसहेतुकपूतत्वादिफलसाधनभूता अष्टाकपालादयोऽपि भवन्ति; अतः प्रशस्तोऽयम्' इति । दृश्यते ह्यवयवस्तुत्या अवयविस्तुतिः 'सुन्दरं वदनम्' इत्यादौ । तस्मादर्थवादा एते ।

ननु तथापि 'गायत्र्यैवैनं ब्रह्मवर्चसेन पुनाति' इत्याद्यर्थवादादौदुम्बराधिकरणन्यायेनाष्टाकपालादिवाक्यानां विधित्वकल्पने उक्तरीत्या कर्मणि गुणविध्यसंभवेऽपि 'पूत एव तेजस्व्य-

---

1. पक्षव्यावृत्तौ—ख, ग, घ. 2. तच्छेषो नोपपद्यते—अविभागादित्यादि च सूत्रद्वयमन्यत्र.

न्नाद इन्द्रियावी पशुमान्भवति' इत्युपसंहारे संहत्य कीर्त्यमानानां 'गायत्रियैवैनं ब्रह्मवर्चसेन पुनाति' 'विराजैवास्मिन्नन्नाद्यं दधाति' इत्यादिभिर्मध्येऽपि प्रत्येकमुपात्तानां कामपदाभावेऽपि रात्रिसत्रन्यायेन क्रमेणाष्टाकपालादिफलत्वकल्पनया फलेभ्यो गुणविधयोऽमी स्युरित्याशङ्क्य निराकरोति—

[1]कारणं स्यादिति चेदानर्थक्यादकारणं कर्तुर्हि कारणानि गुणार्थो हि विधीयते ॥ १८ ॥

उत्पत्तिवाक्योत्पन्नवैश्वानरयागप्रयोगे कपालान्याश्रित्य अष्टत्वाद्यनुष्ठाने पूतत्वादिरूपं कारणं फलं स्यात् । पूतत्वादिफलेभ्योऽष्टत्वादिगुणा विधीयन्तामिति यावत् । एवं च गोदोहनेन चमसस्येव काम्यैरष्टत्वादिभिरुत्पत्तिसिद्धस्यापि द्वादशत्वस्य बाधो युज्यत इति चेत् , पूतत्वादिकमष्टत्वादीनां अकारणं अनिमित्तं फलं न भवति । फलाय गुणविधानं न संभवतीति यावत् । कुतः । आनर्थक्यात् एकार्थकत्वाभावप्रसङ्गात् । उपक्रमोपसंहारमध्यपरामर्शैः 'वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत्' इत्यारभ्य 'पशुमान्भवति' इत्यन्तमेकं वाक्यमवगतम् । 'पुत्रे जाते' इत्युपक्रान्ता हीष्टिः 'यस्मिञ्जात एतामिष्टिं निर्वपति पूत एव तेजस्व्यन्नाद इन्द्रियावी पशुमान्भवति' इत्युपसंह्रियते । तान्येव पूतत्वादीनि फलानि 'ब्रह्मवर्चसेन पुनाति, त्रिवृतैवास्मिन्तेजो दधाति, विराजैवास्मिन्नन्नाद्यं दधाति, त्रिष्टुभैवास्मिन्निन्द्रियं दधाति, जगत्यैवास्मिन्पशून्दधाति' इति ब्रह्मवर्चसादिहेतूपपादनाय मध्येऽपि परामृश्यन्ते । ततश्चेष्टिकर्तुरेव कारणानि पुत्रगतपूतत्वादिफलानि उपक्रमोपसंहारमध्यपरामर्शैरवगतानीति भवति सर्वमेकं वाक्यम् । तत्र पूतत्वादिफलेभ्यः अष्टत्वादिगुणेषु विधीयमानेषु बहुधा वाक्यभेदप्रसङ्गादेकवाक्यत्वं भज्येत। तस्मान्न फलेषु गुणविधिः । एतेन इष्टिफलत्वेन श्रुतेषु पूतत्वादिषु इष्टयङ्गकपालाश्रिताष्टत्वादिविधिरत्यन्तानुपपन्न इत्यपि सूचितम् । उक्तमर्थमुपसंहरति— गुणार्थो हीति । हि यस्मात् अष्टाकपालादिशब्दा न नामधेयानि, नापि कर्मणि गुणविधयः, नापि फलेषु गुणविधयः, अतः गुणार्थः गुणेन स्तुत्या अर्थः प्रयोजनं यस्य सः वैश्वानर एव यागः 'यदष्टाकपालो भवति' इत्याद्यर्थवादप्ररोचितो विधीयत इति यावत् ॥ इति वैश्वानराधिकरणम् ॥

तदेवमष्टाकपालादिशब्दानां गुणविधित्वनिराकरणेनार्थवादत्वमवयवस्तुत्या व्यवस्थापितम् । इदानीमवयवस्तुत्यभावेऽपि प्रकारान्तरेण कचित्तद्व्यवस्थापनाय सूत्रमिदं प्रवृत्तम्—

[2]तत्सिद्धिजातिसारूप्यप्रशंसाभूमलिङ्गसमवाया इति गुणाश्रयाः ॥ १९ ॥

1. अन्यत्रेदं सूत्रं द्विधा विभज्य पठ्यते—गुणार्थे विधीयन्ते इति च पाठान्तरम्. 2. अन्यत्रेदं विभज्य पठ्यते.

तत्र गुणाश्रयशब्दस्य तत्सिद्ध्यादिशब्देषु प्रत्येकं संबन्धे सति षड्वाक्यानि संपन्नानि क्रमेण व्याख्यास्यामः— 'यजमानः प्रस्तरः' इत्यत्र गुणविधिरर्थवादो वेति संशयः। नामधेयत्वकोटिस्तु नामधेयपादसंगत्यर्थं वार्तिककारैरुत्प्रेक्षितापि भिन्नार्थत्वेन प्रसिद्धतया असंभवदुन्मेषत्वादुपेक्षिता। नामधेयपादसंगतिस्तु नामधेयत्वप्रतिपक्षतया प्रसक्तगुणविध्यर्थवादविचाररूपतया कथंचिद्बोध्या। तत्राष्टाकपालादिशब्दैरवयवद्वारा द्वादशकपालस्तुतिर्युज्यते। न च प्रस्तरावयववचनो यजमानशब्दः, प्रस्तरशब्दो वा यजमानावयववचनः। तथा च यजमानशब्दस्य प्रथमश्रुतस्यासंजातविरोधित्वेन लक्षणासहिष्णुत्वाभावेन जघन्यश्रुतस्यैव प्रस्तरशब्दस्य तत्कार्यकारित्वे लक्षणां स्वीकृत्य 'प्रस्तरे स्रुच आसादयति' इत्यादिप्रस्तरकार्यं स्रुग्धारणादिकं यजमानः कुर्यादिति गुणविधानमभ्युपेयम्। एवं संभवति गुणविधौ निरर्थकप्रायमर्थवादत्वं नाभ्युपगन्तुं युक्तमिति प्राप्ते, सिद्धान्तयति— **तत्सिद्धिर्गुणाश्रयः**। यजमानस्यैव प्रस्तरकार्यकारित्वे प्रस्तरविधेरानर्थक्यम्। किंच, 'प्रस्तरमाहवनीये प्रहरति' इत्याहवनीये प्रस्तरप्रहरणमाम्नातम्। एवं च कर्माङ्गभूताहवनीयादिनिर्वर्तिकासु पवमानेष्टिष्वेव यजमानस्याहवनीये प्रहरणे सति तदुत्तरभाविसर्वकर्मविलोपः स्यात्। अतोऽगत्या यजमानशब्दस्य प्रस्तरस्तावकतया अर्थवादत्वमाश्रयितुं युक्तम्। ननु यजमानशब्दस्य यागकर्तृवाचकस्य कथं प्रस्तरे वृत्तिरित्यत आह—गुणाश्रय इति। गुणः आश्रयः निमित्तं कार्यकारित्वगुणयोगेन यजमानशब्दस्य प्रस्तरे प्रवृत्तिरिति यावत्। साङ्गप्रधानस्य यजमानकार्यत्वेन प्रस्तरकार्यस्यापि यजमानकार्यतया प्रस्तरे यजमानकार्यकारित्वस्य सत्त्वात्। तथा च 'सिंहो माणवकः' इत्यत्र सिंहशब्दस्येव माणवके यजमानशब्दस्य गौण्या प्रस्तरे वृत्तिरिति फलितम्। ननु तथापि मुख्यार्थयजमानसंबन्धिकार्यकारित्वगुणसंबन्धेन लक्षितलक्षणयैव प्रस्तरस्योपस्थितिरुपपद्यते। अतो गौण्यात्मकं वृत्त्यन्तरं किमित्यङ्गीकर्तव्यमिति चेत्सत्यम्। 'यजमानः प्रस्तरः' इति सामानाधिकरण्यनिर्वाहाय यजमानशब्दस्य प्रस्तरे वृत्तिरवश्यं वक्तव्या। सामानाधिकरण्यं हि एकविशेष्यकबोधजनकत्वम्। न ह्येतत्प्रस्तरेऽपि यजमानशब्दस्य व्यापाराभावे घटते। सा च वृत्तिर्न लक्षितलक्षणा। लक्षणायां हि मुख्यार्थसंबन्धित्वरूपेण लक्ष्यार्थस्य प्रतीतिः। इह तु मुख्यार्थयजमानगतकार्यकरत्वगुणयोगित्वमात्रेण प्रस्तरस्य प्रतीतिः। एवं च मुख्यार्थेन परंपरासंबन्धे विद्यमानेऽपि तद्रूपानादरेण गुणयोगित्वमात्रेण प्रतीतिसिद्ध्यर्थं गौणी वृत्तिरभ्युपगन्तव्या। तथा च यजमानवत्क्रतुकार्यनिर्वर्तकत्वात्प्रशस्तः प्रस्तर इति स्तुतिरुन्मीलनीया। एतेन गुणमुख्याधिकरणेन गतार्थत्वं निरस्तम्, गौणवृत्तिसंभवमात्रस्य तत्र प्रतिपादितत्वेऽपि उक्तरीत्या लक्षणाव्यावृत्तगौणवृत्तिस्वरूपव्युत्पादनार्थत्वात्। अर्थवादाधिकरणे 'गुणवादस्तु' 'रूपात्प्रायात्' इत्यादिगुणसूत्रेषु एतदधिकरणसिद्धामेव गौणीं वृत्तिमाश्रित्य 'आपो वै शान्ताः' 'स्तेनं मनः' इत्यादीनां स्तावकत्वं प्रतिपादितमिति

१३. यजमानशब्दस्य प्रस्तरादिस्तुत्यर्थत्वाधिकरणम्।

न पौनरुक्त्यम् । अत्राभिधेयसदृशे वृत्तिर्गौणत्वमध्यारोपितार्थत्वं वेति विचारस्तु टुप्टीकावार्तिकादावनुसंधेयः । इति तत्सिद्ध्यधिकरणम् ॥

'अग्निर्वै ब्राह्मणः' इत्यत्रापि पूर्ववदेव ब्राह्मणकार्ये अग्निर्विधीयत इति पूर्वः पक्षः । तथा सति 'ब्राह्मणानृत्विजो वृणीते' इति ऋत्विग्वरणादिविधिवैयर्थ्यान्मन्त्रोच्चारणानुपपत्तेश्चाग्निवद्धोमा-

१४. आग्नेयादिशब्दानां ब्राह्मणादिस्तुत्यर्थताधिकरणम् ।

दिनिर्वर्तकत्वगुणयोगादग्निशब्देन ब्राह्मणः स्तूयते इति पूर्ववदेव सिद्धान्तः । तत्राग्निशब्दस्य ब्राह्मणे वृत्तौ गुणान्तरमपि निमित्तमाह— **जातिर्गुणाश्रयः** । जातिर्जननम् । 'प्रजापतिरकामयत प्रजायेयेति, स मुखतस्त्रिवृतं निरमिमीत, तमग्निर्देवतान्वसृज्यत, गायत्री च्छन्दो रथंतरꣳ साम ब्राह्मणो मनुष्याणामजः पशूनाम्' इति वाक्यशेषावगतमुखजातत्वं गुणस्य गौण्या वृत्त्या आश्रयः निमित्तमित्यर्थः । इति जात्यधिकरणम् ॥

'यजमानो यूपः' इत्यत्रापि यूपकार्ये पशुनियोजनादौ यजमानस्य विधिरिति तथैव पूर्वः पक्षः । तथा सति यूपविधिवैयर्थ्याद्यजमानवत्क्रतुनिर्वर्तकत्वगुणयोगाद्यजमानशब्देन यूपः स्तूयत

१५. यूपादिशब्दानां यजमानस्तुत्यर्थताधिकरणम् ।

इति तथैव सिद्धान्तः । तत्र यजमानशब्दस्य यूपे वृत्तौ गुणान्तरमपि निमित्तमाह— **सारूप्यं गुणाश्रयः** । समानं रूपं सरूपम् । तदेव सारूप्यम् । चतुर्वर्णादित्वात्स्वार्थे ष्यञ्प्रत्ययः । साधारणधर्मः । ऊर्ध्वत्वं यजमानशब्दस्य यूपे गौण्या वृत्त्या निमित्तमित्यर्थः । यद्यपि तत्सिद्ध्युदाहरणे सर्वत्र 'यजमानः प्रस्तरः' इत्यादौ साधारणधर्म एव प्रवृत्तिनिमित्तं तथापि तत्र सारूप्यमचाक्षुषम्, इह तु चाक्षुषमूर्ध्वत्वमिति पृथगुक्तिः । इति सारूप्याधिकरणम् ॥

'पशुशीर्षाण्युपदधाति' इत्युपक्रम्य 'पुरस्तात्प्रतीचीनमश्वस्योपदधाति पश्चात्प्रतीचीनमृषभस्यापशवो वा अन्ये गोअश्वेभ्यः पशवः' इति श्रूयते । तत्रापि गवाश्वव्यतिरिक्ता अजादयः पशवः

१६. अपश्वादिशब्दानां गवादिप्रशंसार्थत्वाधिकरणम् ।

अपशवः पशुकार्यकरा न भवन्तीति पशुकार्ये अजादिप्रतिषेधः क्रियत इति प्राप्ते, तथा सति लौकिके दोहनादौ प्रतिषेधस्य कर्तुमशक्यत्वाद्वैदिकालम्भनादिकार्ये विहितत्वादेव प्रतिषेधानुपपत्तेर्गौण्या वृत्त्या अपशव इत्यस्याजादिपशुपरतया अर्थवादत्वमिति सिद्धान्तः । तत्र गुणयोगं दर्शयति—**प्रशंसा गुणाश्रयः** । प्राशस्त्यं गौण्या वृत्त्या निमित्तमित्यर्थः । तथाहि—अजादिपशुषु अपशुशब्दस्य घटादिवचनस्यानुपपत्तेः पशुशब्दस्य प्राशस्त्ये लक्षणा । तच्च प्राशस्त्यमर्थाद्गवाश्वगतमेव गम्यते । तत्र नञा पर्युदस्यते । अप्राशस्त्यं च मुख्यस्य अपशुशब्दार्थस्य घटादेरजादिपशूनां च साधारणमिति तद्योगादप-

शुशब्दोऽजादिपशुषु वर्तते। तत्राजादिषु प्राशस्त्याभावकथनेन गवाश्वे प्रशंसातिशयो गम्यते उदितहोमनिन्दया अनुदितहोमप्रशंसावत्। तस्मादजादयः पशवोऽप्रशस्ताः, गवाश्वं तु प्रशस्तमिति तच्छीर्षोपधानं स्तूयते। न च प्राशस्त्याभावस्यैवात्र प्रवृत्तिनिमित्तत्वे प्रशंसा गुणाश्रयः इति सूत्रविरोधः इति वाच्यम्। प्रशंसाभावस्य निमित्तत्वे प्रतियोगिभूतप्रशंसाया अपि निमित्तत्वेन तदविरोधात्। तस्मादपशव इत्यर्थवादः। इति प्रशंसाधिकरणम्॥

१७. भूमाधिकरणे बाहुल्येन सृष्टिव्यपदेशाधिकरणम्।

'सृष्टीरुपदधाति' इत्यत्र गुणविधिरर्थवादो वेति संशयः। तत्र सृष्टिप्रतिपादकः सृजिधातुः सृष्टिशब्देन विवक्षितः। स येषु विद्यते ते सृष्टिमन्तो मन्त्राः। ते यासामुपधानार्थास्ता इष्टकाः सृष्टयः। 'तद्वानासामुपधानो मन्त्र इतीष्टकासु लुक्च मतोः' इति सृष्टिमच्छब्दाद्यत्प्रत्यये मतुपो लुक्। यत्प्रत्ययस्य च्छान्दसो लोपः। सृजिमन्मन्त्रोपधेयेष्टका इत्यर्थः। तत्रेष्टकानां तदुपधानस्य चान्यतः प्राप्तेर्न विधिः। 'अग्निं चिन्वीत' इति हि चयनविधिः। चयनं संघातीकरणम्। तेन अग्न्याख्यं स्थण्डिलविशेषमुत्पादयेदित्यर्थः। 'इष्टकाभिरग्निं चिनुते' इति चयने इष्टकानां करणत्वेन विधिः। तत्र स्वरूपसतीनामिष्टकानां व्यापारविशेषं द्वारं विना करणत्वासंभवादुपधानमर्थादाक्षिप्यते। 'यदेता इष्टका उपदधाति' इत्यादौ द्वितीया तु 'अग्निहोत्रं जुहोति' इत्यादिवत् 'नासाधितं करणम्' इति न्यायेनार्थाक्षिप्तसाध्यत्वाभिप्राया। इष्टकाभिरुपधानद्वारा चयनं निष्पादयेदित्यर्थः। तथा च सृजिमन्तो मन्त्राः 'एकयास्तुवत प्रजा अधीयन्त प्रजापतिरधिपतिरासीत्' इत्यादयः सप्तदश मन्त्रा एव विशेषणीभूता अपि लोहितोष्णीषादिवद्विधीयन्त इति पूर्वः पक्षः। सिद्धान्तस्तु, मन्त्रा अपि नात्र विधेयाः। तथाहि— चयनप्रकरणाधीतानाम् 'एकयास्तुवत' इत्यादिमन्त्राणां सामान्यतश्चयनार्थत्वेऽवगतेऽपि पाकदेशतःसमानयनोपधातृसमीपस्थापनादि कार्यं व्यवहितचयनसाधनत्वादुपेक्ष्य संनिहितसाधनमुपधानमेव प्रकाश्यत्वेन परिगृहीतवताम् 'सर्वास्विष्टकासु तया देवतयाङ्गिरस्वद् ध्रुवासीद' इत्यनेन एकवाक्यभावमुपगमितानामुपधानप्रकाशनसामर्थ्यमश्नुवतां सर्वोपधानार्थत्वस्य सृष्टिवाक्येन पुनर्विधाने परिसंख्यापत्त्या तदितरेषाम् 'व्युष्टीरुपदधाति' इत्यादिवाचनिकविनियोगरहितानां [1]प्रकरणाम्नातानाम् 'पृथिव्युदपुरमन्नेन विष्टा' इत्यादीनामानर्थक्यं स्यात्। इष्टकानां तदुपधानस्य च विधानं तु प्रागेव निराकृतम्। अतः 'सृष्टीरुपदधाति' इति कृत्स्नं वाक्यमनुवादः। स च 'यथासृष्टमेवावरुन्धे' इत्यर्थवादावलम्बनार्थत्वादर्थवादः। तत्र हि यतः सृष्टिमन्त्रैरुपदधाति अतः 'एकयास्तुवत' इत्यनुवाके येन क्रमेण ब्रह्मक्षत्रादिसृष्टिरनुक्रान्ता तेनैव क्रमेण तानि

1. प्रकरणाधीतानाम्—क, घ.

सर्वाणि यजमानः प्राप्नोतीति स्तुतिरुन्मीलति। तत्र 'एकयास्तुवत' इति सप्तदश मन्त्राः। तेषु प्रथमचतुर्दशषोडशान्तिमेषु 'एकयास्तुवत' 'सप्तविंशत्यास्तुवत' 'एकत्रिंशतास्तुवत' 'त्रयस्त्रिंशतास्तुवत' इति मन्त्रेषु सृजिशब्दाभावात्तेषु सृष्टिशब्दो गौणः। तत्र प्रवृत्तिनिमित्तमाह—**भूमा गुणाश्रयः**। भूमा बहुत्वम्। 'बहोर्लोपो भू च बहोः' इति इमनिच इकारलोपो बहुशब्दस्य भूभावश्च। बाहुल्यं गौण्या वृत्त्या निमित्तमित्यर्थः। तत्र त्रयोदशसु सृष्टिशब्दवाच्यास्विष्टकासु बाहुल्यमस्ति। तच्च सृष्टिबाहुल्यं सृष्टिरूपावयवद्वारा सृष्ट्यसृष्टिसमुदायेऽस्ति। समुदायद्वारा चासृष्टिष्वपीत्यसृष्टयोऽपि सृष्टिशब्देनोच्यन्ते। इयांस्तु विशेषः। यजमानशब्दो गौण्या वृत्त्या प्रस्तरपर एव, न तु यजमानपरोऽपि। सृष्टिशब्दस्तु भूमगुणयोगात्सृष्ट्यसृष्टिपर इति। न च सृष्टिमात्रपरत्वमेवास्त्विति वाच्यम्। 'यत्सप्तदशोपदधाति' इति वाक्यशेषबलेन सृष्ट्यसृष्टिपरतावगमात्। तादृशवाक्यशेषस्तु क्वचिच्छाखान्तर उन्नेयः। तस्मात् 'सृष्टीरुपदधाति' इति कृत्स्नं वाक्यमर्थवाद इति भाष्यानुयायी पन्थाः। केचित्तु, सृष्टीरुद्दिश्य उपधानं चयनविधितोऽर्थसिद्धमपि संस्कारतया विधीयते; तथा च प्रतिप्रधानं गुणावृत्तेर्न्याय्यत्वात्पृथगुपधानमिष्टकानां सिध्यति, अन्यथा समुदितरूपेणापि तासामुपधानं स्यादिति वदन्ति। तन्न, एकैकविधाभ्यासेन एकशतविधप्रभेदभिन्ने अग्नौ किंचिदधिकषडङ्गुलोत्सेधानामतिविस्तृतायतानामनेकपुरुषोद्धार्याणामेकेन कर्त्रा युगपदुपधानस्य कर्तुमशक्यतया पृथगुपधानस्यैवार्थसिद्धेः। एतेन सहायान्तरव्युदासार्थमिहोपधानविधिरिति निरस्तम्, असहायेन पृथगप्युपधानस्य कर्तुमशक्यत्वात्। यच्च आध्वर्यवकाण्डे विधानमन्तरेणाध्वर्युकर्तृकत्वसिद्ध्यनुपपत्तेरर्थप्राप्तस्याप्युपधानस्य पुनर्विधिरिति, तदपि न। 'इष्टका उपधास्यञ्श्वेतमश्वमभिमृशेत्' इत्याध्वर्यवकाण्डविहिताश्वाभिमर्शनसमानकर्तृकत्वावगमादेव तत्सिद्धेः। 'तावालभ्येष्टका उपदध्यात्' इत्युपधानविधिः। न चाश्वालम्भनोपधानयोः पौर्वापर्यमेवात्र विधीयत इति वाच्यम्। 'इष्टका उपधास्यञ्श्वेतमश्वमभिमृशेत्पुरीषमुपधास्यन्कृष्णम्' इत्येव तत्सिद्धेः। तथा चात्र पुनर्विधानं व्यर्थमेव। यदपि च कृत्स्नवाक्यस्यार्थवादत्वे संनिहितविध्यन्तराभावेन अर्थवादत्वमेव न निर्वहतीति, तदप्यापाततः। 'अर्थवादो वा' इति मन्त्राधिकरणगुणसूत्ररीत्या 'उरु प्रथस्वेति पुरोडाशं प्रथयति यज्ञपतिमेव तत्प्रथयति' इति प्रकरणपरिकल्पितविधिविहितभिन्नदेशमन्त्रस्तुतिवत्प्राकरणिकविधिविहितसृष्टिमन्त्राणामपि भिन्नदेशकानामेव कृत्स्नवाक्यस्य स्तावकत्वोपपत्तेः। अन्यथा 'न वा इदं दिवा न नक्तमासीदव्यावृत्तं ते देवा एता व्युष्टीरपश्यन् ता उपादधत ततो वा इदं व्यौच्छद्यस्यैता उपधीयन्ते व्ये वास्मा उच्छत्यथो तम एवापहते' इत्युत्तरवाक्ये व्युष्टिविधिरहिते केवलार्थवादे का गतिरित्यास्तां तावत्। इति भूमाधिकरणम्॥

'प्राणभृत उपदधाति' इत्यत्र मन्त्रेषु प्राणभृच्छब्दाभावेन 'तद्वानासामुपधानः—' इति व्युत्पत्त्यभावेऽपि प्राणशब्दं मन्त्रद्वारा बिभ्रतीति व्युत्पत्त्या प्राणशब्दकमन्त्रोपधेयेष्टका उपदधाती-

१८. लिङ्गसमवायन्याये प्राणभृदादिशब्दानां स्तुत्यर्थत्वाधिकरणम्।

त्यर्थः। तत्रेष्टकानां तदुपधानस्य चान्यतः प्राप्तत्वात् 'अयं पुरोभुवः' इत्यादयः प्राणभृतः पञ्चाशन्मन्त्रा विधीयन्त इति पूर्ववदेव पूर्वः पक्षः। लिङ्गप्रकरणाभ्यामेव प्राप्तत्वान्मन्त्रा अपि न विधेयाः। अतः प्राणवन्मन्त्रेष्टकोपधानेन 'रेतस्येव प्राणान्दधाति' इत्यर्थवादावलम्बनार्थः 'प्राणभृत उपदधाति' इत्यनुवादोऽर्थवाद एवेति पूर्ववदेव सिद्धान्तः। तत्र 'तस्य प्राणो भौवायनः' 'वसन्तः प्राणायनः' 'प्रजापतिगृहीतया त्वया प्राणं गृह्णामि प्रजाभ्यः' इति द्वितीयतृतीयदशममन्त्रेषु प्राणशब्दोऽस्तीति तदुपधेयास्तिस्र इष्टकाः प्राणभृतः, इतराः सप्तचत्वारिंशदिष्टका अप्राणभृतः। तत्र प्राणशब्दवतां मन्त्राणामल्पत्वान्न भूम्ना प्राणभृच्छब्दस्य प्राणभृदप्राणभृत्सु गौणी वृत्तिर्युज्यत इत्यतो निमित्तान्तरमाह—
लिङ्गसमवायो गुणाश्रयः। लिङ्गं प्राणप्रतिपादनसामर्थ्यम्। तस्य समवायः संबन्धमात्रं गौण्या वृत्त्या निमित्तमित्यर्थः। तत्र प्राणभृन्मन्त्रसमुदाये प्राणप्रतिपादनसामर्थ्यं लिङ्गमस्ति। प्राणभृदप्राणभृत्समुदायेऽपि चैकदेशे पुष्पिते 'वनं पुष्पितम्' इतिवत्तदस्ति। तादृशसमुदायद्वारा प्राणभृत्स्वप्राणभृत्सु च मन्त्रेषु तद्द्वारा तदुपधेयेष्टकासु च तत्संबन्ध इति लिङ्गसमवायमात्रेण सर्वत्र प्राणभृच्छब्दप्रवृत्तिः। इति लिङ्गसमवायाधिकरणम्॥

तदेवम् 'तत्सिद्धिजातिसारूप्यप्रशंसाभूमलिङ्गसमवाया इति गुणाश्रयाः' इति सूत्रं व्याख्यातम्। इतिशब्दस्तु प्रकारवचनः। तेन 'रूपात्प्रायात्' इत्यर्थवादगुणसूत्रनिर्दिष्टम् 'स्तेनं मनः' इत्यादौ प्रच्छन्नरूपादिकमपि संगृहीतं भवति॥ इति तत्सिद्धिपेटिका॥

अर्थवादानां स्तावकत्वेन प्रामाण्यमुक्तम्। इदानीं कचित्प्रकारान्तरेण तत्प्रामाण्यं प्रतिपादयितुं नामधेयापवादत्वेन प्रसक्तार्थवादप्रसङ्गादिदमारभ्यते। 'अक्ताः शर्करा उपदधाति, तेजो वै

१९. वाक्यशेषेण संदिग्धार्थनिरूपणाधिकरणम्।

घृतम्' इत्यत्र किं घृततैलवसादीनामन्यतमेनाञ्जनं घृतेनैव वेति संशयः। तत्र विधिः प्रधानम्, प्रेरणात्मकशब्दभावनारूपत्वात्। अर्थवादस्त्विवतिकर्तव्यतारूपस्तुतिसमर्पकत्वात्तदङ्गमित्यर्थवादाधिकरणे स्थितम्। न चाङ्गेन प्रधानस्य बाधः संभवति। अतः कथमर्थवादगतघृतशब्देन विध्यवगताञ्जनसामान्यस्य विशेषसंकोचरूपो बाधः। न च उपक्रमाधिकरणेऽर्थवादानुरोधेन ऋगादिशब्दस्य वेदपरत्वं वक्ष्यते तृतीयस्य तृतीये; तथेहापि किं न स्यादिति वाच्यम्। तत्र विधेरुपसंहारगतस्यान्यथानयनेऽप्यत्रोपक्रमस्थस्यासंजातविरोधित्वेन स्वतःप्रबलस्य विधेरन्यथानयनस्यायुक्तत्वात्। न चैवमपि 'अधिकश्च गुणः साधारणे विरोधात्कांस्यभोजिवदमुख्येऽपि' इति द्वादशिकाधिकरणे गुणानुरोधेन प्रधाननयनस्य कचिद्व्यवस्थापयिष्यमाणतया प्रधानस्यापि विधेरङ्गभूतस्तुत्यनुरोधित्वमिति वाच्यम्, वैषम्यात्। यत्र हि गुणानुरोधित्वेऽपि प्रधानस्य न बाधः तत्रैव कांस्यभोजिन्यायः। इह तु गुणानुरोधित्वे

तैलादिविषये बाधः स्यादिति कथमत्र तन्न्यायः। न च, विधावञ्जनसाधनद्रव्यसामान्यमाक्षेपाद्गम्यत इति वक्तव्यम्; तच्च न संभवति, विधेः प्ररोचनार्थमर्थवादैकवाक्यत्वावश्यंभावेन प्ररोचनार्थमपेक्षितार्थवादादेवाञ्जनद्रव्यविशेषलाभे तदाक्षेपायोगादिति वाच्यम्। 'विधेरेव द्वे शक्ती कल्पयिष्यामः' इति न्यायेन विधित एव प्ररोचनासंभवेन विधेरवश्यमर्थवादानपेक्षत्वेन विधितः सामान्याक्षेपोपपत्तेः। यद्ध्यङ्गं प्रधानेनावश्यं नापेक्ष्यते तादृशाङ्गानुसारेण प्रधानस्य न संकोचः। अत एव 'तास्वध्वर्यो इन्द्राय सोमं सोत' इत्यादिमन्त्रवर्णबलादैन्द्रप्रदानमात्रविषयतया सोमस्य न संकोचः। किंत्वैन्द्रानैन्द्रप्रदानसाधारण्यमेव। अनैन्द्रप्रदानेषु मन्त्रं विनाप्युपायान्तरतोऽनुष्ठेयस्मृतिसंभवेन मन्त्रस्यानैन्द्रप्रदानैर्नियमेनानपेक्षितत्वात्। अन्यथा तत्राप्यैन्द्रप्रदानविषयतया संकोचः स्यात्। न चैवमपि 'उपदधाति' इति वर्तमानापदेशतया स्फुटविध्यभावे औदुम्बराधिकरणन्यायेनार्थवादत एव विधिः कल्पनीय इति विधित्वसिद्ध्यर्थमर्थवादापेक्षेति वाच्यम्। 'वसन्ताय कपिञ्जलानालभते' 'ब्रह्मणे ब्राह्मणमालभते' इत्यादिनिरर्थवादवाक्येष्विवाप्राप्तार्थत्वादेव विधिकल्पनोपपत्तेः, शाखान्तरे 'शर्करा अक्ता उपदध्यात् तेजो घृतम्' इति प्रत्यक्षविधिश्रवणाच्च। तस्माद्घृततैलाद्यन्यतमेनाञ्जनम्। अर्थवादगतघृतशब्दस्तु विध्यनुसारेण च्छत्रिन्यायेन घृताघृतलक्षकः। इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

संदिग्धे तु वाक्यशेषात् ॥ २० ॥

तुशब्दः पूर्वपक्षव्यावृत्तौ। अनिर्धारितार्थके विधौ वाक्यशेषान्निर्णय इत्यर्थः। तथाहि—यदि घृततैलादिसर्वविशेषाः प्रातिस्विकरूपेण विधिना बोधिताः स्युस्तदा एकविशेषघृतविषयेणार्थवादेन विधेः संकोचरूपो बाधः स्यात्। यदि च सामान्यं व्यासज्यवृत्ति सत्प्रत्येकपर्यवसन्नं न भवेत्तदापि तैलादिसामान्यविधेर्विशेषघृतविषयार्थवादेन बाधः स्यात्। नैतदुभयमप्यस्ति, विधेः सामान्यरूपेणाञ्जनयोग्यतैलादिद्रवद्रव्योपस्थापकत्वात्सामान्यस्य प्रत्येकं पर्यवसितत्वाच्च बाधाभावात्। न चैवमपि सामान्यरूपेण तैलादिविषयस्यापि विधेर्घृतमात्रे संकोचादवर्जनीयो बाध इति वाच्यम्। व्यवहाराय विध्यनुमतत्वेन तादृशसंकोचस्यादोषत्वात्। अवश्यं हि सामान्येनोपस्थितावपि यः कश्चिद्विशेष आदर्तव्यः, निर्विशेषसामान्येन व्यवहाराभावात्। न च घृतशब्दस्यापि नवपुराणगव्यमाहिषादिविशेषमनपेक्ष्य व्यवहारोपयोगित्ववत्सामान्यविधेरपि विशेषमनपेक्ष्य व्यवहारोपयोगित्वं किं न स्यादिति वाच्यम्, वैषम्यात्। घृतशब्दस्य हि नवपुराणादिविशेषनिर्धारकप्रमाणाभावाद्यं कंचिद्विशेषमाश्रित्य घृतत्वेन रूपेण व्यवहारोपयोगित्वं युज्यते। अञ्जनविधेस्तु विद्यते विशेषनिर्धारकं प्रमाणं घृतार्थवादः। तत्र घृतस्य स्तुतिबलादञ्जनसाधनत्वेनावश्यंभावे तत एव सामान्यविधेः पर्यवसानसंभवेन विधेरेव स्तुतिशक्तिं कल्पयित्वा स्तुतिरहिततैलादि-

विधानकल्पनं गौरवपरास्तम् । एवं च प्रत्यक्षस्तुतिसद्भावे विधेः स्तुतिकल्पनानुपपत्तेः 'अक्ताः—' इत्यत्र स्तुत्यर्थमवश्यापेक्षितार्थवादत एवाञ्जनक्रियापेक्षितसाधनलाभे क्रिययाञ्जनद्रव्यसामान्याक्षेपस्यैवात्राप्रतीतेर्विरोधशङ्काया एवानवकाशः । तस्मादर्थवादगतघृतशब्दानुसारेण सामान्यविधेर्घृतमात्रविषयत्वम् । 'संदिग्धेषु' इति केचित्पठन्ति । 'अक्ताः शर्करा उपदधाति, तेजो वै घृतम्' 'वाससा दीक्षयति, सौम्यं वै क्षौमं देवतया' 'ओषधीर्वपति' सप्त ग्राम्या ओषधयः सप्तारण्याः' इत्यादिविधिष्वर्थवादनिर्धारितविशेषार्थकेष्वित्यर्थः । इत्यक्ताधिकरणम् ॥

तदेवं विध्यर्थवादमन्त्रनामधेयात्मके वेदे अर्थवादावयवस्य क्वचित्स्तावकत्वादन्येनापि प्रकारेण सामान्यविधिनिर्धारकत्वेन प्रामाण्ये प्रतिपादिते विधिरूपावयवस्यापि क्वचिद्विधायकत्वाद-

२०. सामर्थ्येनाव्यवस्थितानां व्यवस्थाधिकरणम् ।

न्येनापि प्रकारेण प्रामाण्यं प्रतिपादयितुमिदमारभ्यते । इदमामनन्ति 'स्रुवेणावद्यति' 'हस्तेनावद्यति' 'स्वधितिनावद्यति' इति । तत्र संशयः—किं द्रवद्रव्याणि दधिपयआदीनि कठिनद्रव्याणि पुरोडाशादीनि मांसादीनि च स्रुवाद्यन्यतमेनाव्यवस्थयावदातव्यानि, उत स्रुवेण द्रवद्रव्याणि हस्तेन पुरोडाशादीनि स्वधितिना मांसादीनीत्यर्थतो व्यवस्थेति । तत्र 'अक्ताः शर्कराः—' इत्यत्रेवात्र व्यवस्थापकवाक्यशेषप्रमाणाभावादव्यवस्था । न चाशक्यार्थस्य विधानासंभवात्सामर्थ्यानुसारेण व्यवस्था सिध्यतीति वाच्यम् । लिङ्गाच्छ्रुतेर्बलीयस्त्वस्य तृतीये वक्ष्यमाणतया सामर्थ्यरूपलिङ्गानुसारेणावद्यतिश्रुतिसंकोचस्यायुक्तत्वात् । न चाशक्यार्थविधानानुपपत्तेः सामर्थ्यानुसरणसंभवः । मुख्यसामर्थ्याभावेऽपि सामान्यविषयश्रुत्यनुसारादैन्द्रीन्यायेन [1]गौणीं वृत्तिमाश्रित्य शक्यार्थविधानस्य कथंचिदुपपाद्यत्वात् । अस्ति हि हस्तादेर्मांसाद्यवदानेऽप्यायसादिसहायेन गौणं सामर्थ्यम् । तस्मात्स्रुवादीनामव्यवस्था ।

इति प्राप्ते, सिद्धान्तयति—

अर्थाद्वा कल्पनैकदेशत्वात् ॥ २१ ॥

वाशब्दोऽप्यर्थे । अवदाने स्रुवादिविधिषु पूर्ववद्वाक्यशेषाभावेऽपि अर्थात् सामर्थ्यादपि व्यवस्थाकल्पना भवति । कुतः । एकदेशत्वात् शक्तेर्विधिसहकारित्वेन तदेकदेशत्वादित्यर्थः । न च शक्त्या लिङ्गेन अवद्यतिश्रुतिसंकोचो न युज्यत इति वाच्यम् । अशक्यार्थे विधेरसंभवेन शक्त्या लिङ्गेनाप्यवद्यतिश्रुतेः संकोचस्यावश्यानुसरणीयत्वात् । न चावद्यतिश्रुतिबाधापत्त्या आयसादिसहायेन गौणसामर्थ्याश्रयणं युज्यते । एवं सति निरपेक्षसाधनत्वबोधकतृतीयाश्रुतिबाधापत्तेः । 'समर्थः पदविधिः' इति परिभाषया 'कर्तृकरणयोस्तृतीया' इति तृतीयाविधेर्नैरपेक्ष्यविषयत्वा-

1. गौणसामर्थ्यम्—क, ग, घ.

वगमात्पदत्वापादकविधिविधेयो निरपेक्षत्वरूपसामर्थ्यप्रतिपादक इति हि तदर्थः। तत्र स्रुवादि-विधेः शक्त्यनुसरणे अवद्यतिश्रुतेः संकोचमात्रम्। अवद्यतिश्रुत्यनुसारेण गौणसामर्थ्याश्रयणे तु नैरपेक्ष्यप्रतिपादकतृतीयाश्रुतेरत्यन्तबाधः स्यात्। तस्मात्सामर्थ्यानुसारेण स्रुवादीनां व्यवस्था। वैयाकरणास्तु "समर्थसूत्रे एकार्थीभावलक्षणमेव सामर्थ्यं विवक्षितम्। लब्धपदसंज्ञकस्य कार्यं पदविधिरित्यनेन विवक्षितम्। विभक्तिविधौ तु न समर्थपरिभाषा प्रवर्तते। 'व्रीहिभिः' इत्यत्र हि व्रीहिरूपं करणमवगतम्। तत्र 'सर्वं विशेषणं सावधारणम्' इति न्यायेन विशेषणस्यान्ययोगव्यवच्छेदार्थकतया व्रीहिरूपविशेषणेन तदितरव्यावृत्त्या इतरनिरपेक्षत्वमार्थिकम्। औचित्याच्च सजातीयेतरनिवृत्तिः फलति। 'घृतेन भुङ्क्ते' इत्यादौ हि सजातीयतैलादेरेव व्यावृत्तिः प्रतीयते, न शाकादेरपि" इत्याहुः। सर्वथापि प्रकृते तृतीयया निरपेक्षसाधनं गम्यत इति निर्विवादम्। ननु वाजसनेयके 'वसोर्धारां जुहोत्याज्येन पञ्चगृहीतेनौदुम्बर्या स्रुचा सा यदेवैषा धाराग्निं प्राप्नुयादथैतद्यजुः प्रतिपद्यते षष्टिश्च वै त्रीणि च शतानि एषा वसोर्धारा षडथ पञ्चत्रिंशत्' इत्यादिना औदुम्बर्यां स्रुचि स्रुवेण पञ्चकृत्वोगृहीताज्यधारया एकाधिकचतुःशताहुतयः समाम्नाताः। तत्राङ्गुष्ठपर्ववृत्तबिलस्रुवतः पञ्चगृहीताज्यस्य एकाधिकचतुःशतहोमनिर्वर्तकत्वान्यथानुपपत्त्या स्रुवपरिमाणमधिकं कल्प्यते। तद्वदिहापि स्वधितेर्द्रवद्रव्यावदानसामर्थ्यसिद्ध्यर्थं बिलवत्त्वं स्रुवस्य बिलतो मांसावदानसामर्थ्यसिद्ध्यर्थं तीक्ष्णाग्रत्वं च कल्प्यतामिति चेन्न। अङ्गुष्ठपर्वबिलस्रुवेण पञ्चगृहीताज्यधारया वसोर्धाराहोमस्य श्रुतस्य निर्वाहाभावेन तत्र स्रुवस्य परिमाणाधिक्यकल्पनेऽपि क्लृप्तसामर्थ्यस्यैव स्वधितेर्मांसावदानमात्रविनियोगकल्पनेन श्रुत्युपपत्त्या स्रुवादेस्तीक्ष्णाग्रत्वादिकल्पनाया गौरवग्रस्ताया अनाश्रयणीयत्वात्। अत एव 'आग्नेय्याग्नीध्रमुपतिष्ठते' इत्यत्र अप्रकृताग्नेयीग्रहणे तस्याः क्रतुसंबन्धस्यापि कल्पनीयतया कल्पनागौरवपरिहारार्थं ज्योतिष्टोमप्रकरणगताग्नेयीपरत्वमेवाङ्गीक्रियते। तस्मात्सामर्थ्यानुसारेण स्रुवादीनां व्यवस्थेत्यास्तां तावत्। इत्यर्थाद्वाधिकरणम्॥

इति श्रीमत्संततसंतन्यमानद्व्येनकूर्मषोडशाररथचक्राकाराद्यनेकगुणविराजमानमहाग्निविलसितप्रौढापरिमितमहाध्वरस्य श्रीशाहजिशरभजितुक्कोजिभोसलचोलमहीमहेन्द्रामात्यधुरंधरस्य श्रीमत आनन्दरायविद्वत्सार्वभौमस्य पञ्चपुरुषीपोष्येण तदध्वर्युणा बाल्य एव तद्यानिर्वर्तितापरिमितमहाग्निविजृम्भितवाजपेयसर्वपृष्ठाप्तोर्यामादिवरिष्ठसोममखसंतर्पितशतमखप्रमुखबर्हिर्मुखेन श्रीमहादेववाजपेययाजिसुतेन अन्नपूर्णागर्भजातेन अपारपदवाक्यप्रमाणपारावारपारीणाग्रजन्मविश्वेश्वरवाजपेययाजितो लब्धविद्यावैशद्येन वासुदेवदीक्षितविदुषा विरचितायां जैमिनिसूत्रव्याख्यायाम्

अध्वरमीमांसाकुतूहलवृत्तौ

प्रथमोऽध्यायः॥

Academy of Sanskrit Research
MELKOTE - 571 431

Acc. No. 570

Call No. R 641 x L 30,1,508.

Plese return this publication on or before the last DUE DATE stamped below to avoid incurring over-due charges.

Due Date	Return Date	Due Date	Return Date

Acc. No. 570
IX L30.1
08